

Curierul adventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Calvarul și după aceea

*Ce face Isus pentru
noi astăzi?*

„Mântuirea este ca și lumina soarelui. Ea aparține întregii lumi.“

Hristos, Lumina lumii, pag. 272

După mormântul gol

Tema principală a prelegerilor Săptămânii de Rugăciune de anul acesta are în centru două adevăruri: Domnul Hristos răstignit și lucrarea Sa în sanctuarul din cer.

Moartea și învierea Lui ne-au adus făgăduința vieții veșnice, garantată de mormântul gol. Epistola către Evrei ne învață în mod clar că Domnul Hristos S-a înălțat la cer, unde mijlocește pentru noi, oferindu-Și sângele în favoarea noastră. La sfârșitul perioadei profetice de 2.300 de ani, din Daniel cap. 8 și 9, Domnul Hristos Și-a început mijlocirea în Sfânta Sfințelor din cer.

Acest adevăr important ne-a ajutat să înțelegem timpul în care trăim și ne-a dat imboldul prin care solia adventistă a ajuns aproape la fiecare popor de pe pământ.

Nimeni nu trebuie să pună la îndoială eficacitatea jertfei de pe Calvar sau dreptul Mântuitorului de a-i ierta pe cei pentru care El a plătit prețul. Aceasta este slava Evangheliei, iar noi suntem primitorii ei recunoscători, nevrednici. Isus a plătit prețul de răscumpărare pentru sufletele noastre. Putem fi siguri că El Se va întoarce și că îi va primi pe cei pentru care a plătit un preț atât de mare.

Îndemnul meu pentru biserica noastră este să continuăm să ne prindem de Domnul Hristos ca de jertfa noastră și Marele nostru Preot. Această umblare cu El va avea drept rezultat o viață schimbată. În loc să-i privim pe alții ca subiecte de critică, să-i privim pe toți așa cum îi vede Domnul Isus: nespun de scumpi și candidați potențiali pentru Împărăția lui Dumnezeu. Ce oameni diferiți am fi, dacă am umbla, în fiecare clipă a zilei, în armonie cu scopul mijlocirii Domnului Isus pentru noi.

Sper că această Săptămână de Rugăciune vi-L va prezenta încă o dată, și mai profund, pe minunatul Mântuitor în care ne-am pus încrederea. Dumnezeu să vă binecuvânteze în creșterea creștină.

Cu sinceritate, fratele vostru,

Robert Folkenberg,
președintele Conferinței Generale a
advenștilor de ziua a șaptea.

Domnul dorește să locuiască împreună cu noi

Ca și la început, Dumnezeu dorește întotdeauna să locuiască împreună cu noi, ca să ne protejeze, să Se îngrijească de noi. El vrea să locuiască împreună cu noi și să ne facă fericiți.

Expresia „locaș sfânt“ („sanctuar“) vine de la cuvântul ebraic *qodesh*, care înseamnă sfințenie, pus deoparte, despărțit pentru un scop sfânt sau sacru. În contextul acesta, ea arată că Dumnezeu locuiește în mijlocul poporului Său, pentru a Se îngriji de nevoile lor. Prin sanctuar, Dumnezeu comunica și Se întâlnește cu poporul Său.

Un Dumnezeu sfânt dorește să formeze un popor deosebit de toate celelalte națiuni, un popor consacrat lui Dumnezeu, un popor al legământului, prin care voința și binecuvântările lui Dumnezeu să poată fi transmise lumii.

Pavel spune că noi suntem templul Duhului Sfânt (1 Cor. 3,16). Domnul vrea să locuiască în noi. Când cortul/sanctuarul din pustie a fost terminat, „norul a acoperit cortul întâlnirii și slava Domnului a umplut cortul“ (Ex. 40,34).

În același fel, slava Domnului poate acoperi astăzi viața noastră. Dumnezeu dorește să fim despărțiți de lume. Să trăim ca un popor răscumpărat prin sângele Mielului. Să mâncăm zilnic din pâinea vieții. Să fim într-o comuniune continuă cu El, rugăciunile noastre înălțându-se, ca și tămâia, la tronul harului. El dorește ca uleiul Duhului Sfânt să curgă în viața noastră, în familiile și în bisericile noastre! Dumnezeu vrea să trecem prin apa curățitoare a harului Său, păstrând permanent în minte nevoia noastră de Mielul lui Dumnezeu, jertfit pentru păcatele noastre - Isus Hristos, Mântuitorul nostru!

Pe măsură ce studiem aceste învățături prețioase, să ne amintim încă o dată că sanctuarul îl reprezintă pe Dumnezeu, care dorește să locuiască împreună cu poporul Său și în fiecare inimă, ca să ne pregătească pentru împărăția Sa.

Leo Ranzolin,
vicepreședinte general
al Conferinței Generale

Sanctuar - casa darurilor

Ce ne vine în minte când auzim că vom citi despre sanctuar? Sfiala, teama, spaima, nesiguranța? Da. La urma urmei, în sanctuar s-au întâmplat câteva lucruri teribile. Dumnezeu este înfricoșător când judecă din sanctuar. Dar alte nenumărate mii de credincioși au venit la sanctuar cu povara lor de păcat, vinovăție și teamă, și au plecat cu brațele pline de cadouri, pentru că acolo Iși are sediul Marele Dăruitor de daruri. Căci Domnul Isus „S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor“ (Efes. 4,9). Este cineva care să poată spune acum: „Mie Domnul nu mi-a dat daruri“? Este vreo comunitate care să spună: „Domnul ne-a uitat“?

Această Săptămână de Rugăciune vine în perioada în care fiecare membru al bisericii, fiecare comunitate, apoi fiecare conferință și toți cei care poartă răspunderi am fost coplesiiți de prezența binecuvântătoare a lui Dumnezeu. Zeci de mii de credincioși au fost binecuvântați ca să prindă viziunea strălucită a acestei campanii deosebite și apoi să consacre lui Dumnezeu mijloacele necesare. Pastorii au primit darul încurajării și al însuflețirii; netehnicienii au descifrat cele mai încurcate taine tehnice; iar vizitatorii au darul credinței, al ascultării și al iubirii față de Isus. Bisericile au primit în dar noi credincioși - unul sau o sută - care aduc o dată cu ei o bogăție de experiențe, râvnă și curaj pentru a mărturisii mai departe.

Este un timp potrivit ca să-L lăudăm pe Domnul și să privim spre sanctuar cu un zâmbet larg: acolo unde este Domnul Hristos cel răstignit și înviat, acolo este Casa darurilor. Iar „lucrul cel mai însemnat“ este că acolo El Se roagă pentru noi. Cu cât vom fi mai mult alături de El în rugăciune, cu atât mai multe daruri vor fi scoase din îndelunga păstrare și oferite, spre bucurie - bucurie a împărtășirii, bucurie a speranței, bucurie a sanctuarului care în curând se va deschide pentru noi.

Adrian Bocăneanu,
președintele Uniunii române

Calea spre tronul harului

„Calea Ta este în Sanctuar.”

Nelu Dumitrescu

Aât de recunoscători trebuie să fim mereu pentru că îl avem pe Domnul la dreapta noastră, în toate zilele, până la sfârșitul veacului! Nici una dintre zilele anului care se apropie de sfârșit n-a fost scoasă din programul lui Dumnezeu. În fiecare zi, El Și-a întins mâna și ne-a înconjurat cu bunătate și cu îndurare. În fiecare zi, ne-a trimis cu mână largă înțelepciunea care vine de sus. În fiecare zi, pâinea, mai multă sau mai puțină, câștigată cu efort fizic sau intelectual, a fost pe masă. În fiecare zi, El ne-a iertat păcatele și ne-a trecut cu vederea lipsurile de care am dat dovadă.

Ce bun e Mântuitorul nostru! Și ce iubitor și cât de milostiv și plin de înțeleger!

Să nu-i aducem acum, când El ne-a invitat la o întâlnire specială, cântarea laudelor noastre și prinosul recunoștinței și al dragostei noastre? Să începem să învățăm minunata cântare a Mielului și a lui Moise. Să ne apropiem cu deplină încredere de tronul harului, acolo unde Isus, ca Mare Preot, încă zăbovește în mijlocire. Să strigăm cu toții: „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său, și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său, a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin!” (Apoc. 1,5,6).

Drumul spre tronul harului este deschis. Isus, Garantul mântuirii noastre, mijlocește la dreapta Tatălui pentru cei care vin în credință și umilință la El, pe calea nouă și vie pe care a deschis-o prin jertfa Sa. Sanctuarul ceresc ne așteaptă, ne așteaptă, pentru că Isus ne așteaptă să participăm la ultima Sa lucrare acolo. Atenția copiilor Săi este

atrasă într-un mod cu totul aparte, în aceste zile de sfârșit de mileniu și, de ce nu sfârșit de har, spre locul în care Marele nostru Preot face ultimele pregătiri pentru încheiere.

Orice cuvânt cu privire la sanctuar este însemnat. Orice lucrare care se face acolo este legată de destinul veșnic al oamenilor.

Serviciul special care a fost făcut în curtea simbolică, prin jertfirea Mântuitorului nostru, a deschis calea spre Sfânta din ceruri. Isus a intrat acolo după înălțare, ca să continue ce a început în curte: sângele Său prețios garantează ascultarea rugăciunilor celor care se hrănesc cu pâinea prezenței Sale și care dau mărturie prin lumina sfeșnicului din Sfânta.

O dată încheiat serviciul din Sfânta, Marele nostru Mijlocitor intră o dată pentru totdeauna în Locul Prea Sfânt, pentru curățirea întregului sanctuar ceresc, lucrare care, o dată încheiată, atrage după sine evenimente de un dramatism pe care pana inspirată îl redă cu mijloacele vizuale de care dispune.

Marea zi a ispășirii, marea perioadă a încheierii lucrării în sanctuarul ceresc, se apropie rapid de acordul final: „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este ținut să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană și cine este sfânt să se sfințească și mai departe” (Apoc. 22,11).

După aceasta, calea nu mai este deschisă. Isus nu mai așteaptă. Mărturisirea nu mai este ascultată. Păcatul nu mai poate fi iertat. S-a sfârșit totul în sanctuar! S-a încheiat și lucrarea lui Dumnezeu în inimile aleșilor Săi. Sfințirea, care a început o dată cu primirea lui Isus Hristos în inimă, s-a con-

tinuat toată viața. Fiecare biruință câștigată a făcut ca această lucrare să înainteze. Păcatele din trecut nu-i mai atrag. Au câștigat biruință. Ei au câștigat biruința asupra îngâm-fării, asupra ambiției, asupra iubirii de lume, și sunt gata pentru înălțarea la cer. Au fost puși la încercare în toate privințele. Satana nu mai are ispite pentru ei. În Hristos, ei le-au biruit pe toate. Sunt fără vină, chiar înaintea tronului lui Dumnezeu. Domnul Hristos pune sigiliul Său asupra lor. Sunt în siguranță și sunt bine.

S-a demonstrat ce poate face Dumnezeu în ființa omenească. Dumnezeu i-a luat pe cei mai slabi dintre cei slabi, pe aceia care au purtat toate păcatele strămoșilor lor, și a arătat în ei puterea Lui. Au fost supuși la tot felul de ispite, dar nu s-au dat bătuți. S-a arătat tuturor că Evanghelia poate mântui pe deplin. S-a văzut că Dumnezeu este prezent prin Cuvântul Său. Plăgile au căzut, nimicirea a fost pretutindeni, moartea le-a răs în față, dar ei au stat tare în credințioșia lor. Nimic nu i-a putut face să păcătuiască. Ei „au ținut poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus Hristos” (Apoc. 14,12).

Asemenea aceluia care „au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul, chinuți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniți, munciți, - ei, de care lumea nu era vrednică - au rățăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului” (Evr. 11,37), și părtașii la ultima lucrare din sanctuar trec prin experiențe zguduitoare, dar binecuvântate de asigurarea cerească.

În clipele de încercare și de tensiune, ei au cântat: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule, și Legea Ta este în fundul inimii Mele” (Ps. 40,8) și, prin har divin, au ajuns să fie împlinitori ai legii, nu doar ascultători. Chiar dacă Satana „s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei” (a bisericii), care păzeau poruncile lui Dumnezeu și țineau mărturia lui Isus” (Apoc. 12,17), „ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor” (Apoc. 12,11). Rămășița va fi cauza înfrângerii lui Satana. Ei vor oglindi chipul lui Dumnezeu pe

deplin. Vor alcătui biserica lui Hristos, „frumoasă ca luna, curată ca soarele, dar cumplită ca niște oști sub steagurile lor“ (Cânt. Cânt. 6,10), „fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană“ (Efes. 5,27).

Sanctuarul Său din cer este închis. Aleșii lui Dumnezeu trec prin Ghetsemani, au o mică pregustare a suferințelor Domnului Hristos din cele trei ore pe cruce. Trebuie să trăiască fără Mijlocitor, înaintea unui Dumnezeu sfânt.

Aceștia Îl „urmează pe Miel oriunde merge El“ (Apoc. 14,4). Prin credință, L-au urmat pe Miel până aici. Au mers cu El în Sfânta, L-au urmat în Sfânta Sfințelor, iar în lumea viitoare, Îl vor urma și acolo. Îl vor urma în Locul Prea Sfânt, unde numai marele preot putea să intre, și Îl vor sluji „zi și noapte în Templul Lui“ (Apoc. 7,15). Ei vor ședea „cu Mine, pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie“ (Apoc. 3,21).

Mărturisirea iubitoare este o mărturisire prin viață, nu doar prin cuvinte. Viața lui Isus era lumina oamenilor și așa trebuie să fie și cu noi. Când trăim credința, dăm altora lumină. Fără viață, fără trăirea luminii, cuvintele sunt stinghere. Viața noastră, luminată de razele sanctuarului, trebuie să mărturisească despre Dumnezeu.

Trăim acum în timpul însemnat, preînchipuit prin curățirea sanctuarului. Fiecare păcat să fie mărturisit și, prin credință, să fie trimis înainte la judecată. Poporul Lui trebuie să stea față în față cu Dumnezeu. Curățirea sanctuarului cereșc depinde de curățirea poporului lui Dumnezeu de pe pământ. „Cine dintre noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor?“ „Cine dintre noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?“ Cel ce umblă în neprihănire și vorbește fără vesteșug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâinile înapoi, ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea, ca să n-audă cuvinte setoase de sânge și își leagă ochii, ca să nu vadă răul, acela va locui în locurile înalte; stânci întărite vor fi locul

lui de scăpare; i se va da pâine, și apa nu-i va lipsi“ (Is. 33,13-16).

Ce perspective fericite îl așteaptă pe poporul lui Dumnezeu de astăzi! Îl așteaptă biruința și proslăvirea. Dar este el oare, suntem noi, într-adevăr, biruitori? Am înfruntat cu bărbăție, prin harul Lui, marile furtuni ale vieții și ale credinței. Am fost martorii intervenției divine în situații în care, omenește, nu era scăpare. Dar am ajuns noi biruitori în domenii socotite de noi neesențiale? Mergem noi din biruință în biruință, prin Duhul Domnului?

Sanctuarul ne vorbește despre refacere, restatornicire, biruință, despre biruința finală, dar și despre biruința zilnică. Căile Domnului sunt lămurit descoperite în lucrările minunate ale sanctuarului. Acolo se descoperă calea iertării, prin jertfă și prin căință. Calea sanctuarului ne descoperă cum putem deveni o binecuvântare pentru lumea în care ne mișcăm și trăim. În el ni se descoperă calea dependenței permanente de harul divin, prin pâinea prezenței.

Sanctuarul ne descoperă calea neprihănirii prin credință și a sfințirii. Lumina lui ne dezvăluie calea luminării lumii prin sfeșnicul vieții și al influenței noastre. Sanctuarul ne îndrumă pe calea celui neprihănit, a cărui lumină crește neîncetat, până la lumina deplină a soarelui la zenit. El ne învață sfințenia trupului, a duhului și a sufletului, a integrității ființei umane, până la revenirea Domnului. El ne descoperă calea ascultării de Legea Domnului, care înviorează sufletul. El ne conduce pe calea eliberării de sub robia păcatului, singura cale pe care a găsit-o Dumnezeu pentru ca să ne facă liberi, liberi cu adevărat; căci numai Fiul ne poate face liberi.

Sanctuarul ne îndrumă pașii pe calea jertfirii, o jertfire care își are sursa la Golgota. El ne călăuzește pe calea dragostei divine, care s-a revărsat cu atâtă bogăție peste orice om venit în lume. Sanctuarul ni-L prezintă, mai presus de orice, pe Isus, care este singurul nostru Mântuitor din păcat și din disperare. El ne este prezentat ca fiind singura cale, adevărul și viața, pentru a ajunge la Tatăl.

În adevăr, în sanctuar este concentrat întregul plan de mântuire, în toată măiestria, în toată splendoarea, înălțimea, adâncimea, lățimea și lungimea lui, care întrece orice cunoștință. Sanctuarul ne dezvăluie și dramatismul care îți taie răsufllarea, pentru că el ne arată, în toată măreția, dragostea, îndurarea, dreptatea și mila lui Isus pentru tine și pentru mine.

Cât de adevărate și pline de speranță sunt cuvintele de îndemn și de asigurare, prin care autorul Epistolei către Evrei ne invită: „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie“ (Evr. 4,16). Iar noi ne găsim, cu adevărat, într-o vreme de mare criză, într-o vreme de stringentă nevoie de har, chiar înainte de marea criză care va veni peste toți locuitorii pământului. Ne aflăm înaintea de marea declanșare a puterii lui Dumnezeu pentru mântuire și de verdictul final. Avem nevoie de un Mare Preot care să aibă milă de slăbiciunile noastre, și El există. Sanctuarul ni-L descoperă pe Isus, ca Mare Preot iertător, care încă Se găsește la tronul harului și ne invită cu nerăbdare: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați“.

Sanctuarul ne așteaptă cu binecuvântările lui. Să ne apropiem și să intrăm cu Isus. El ne așteaptă ca să cinez cu noi, acum prin credință, iar după aceea ne invită la masă cu personalitățile ilustre ale istoriei sfinte. Avraam, Isaac, Iacov, Daniel, Iosif, și cu un număr mare de martiri care, prin exemplul lor, au pășit încrezători pe calea îngustă, care duce la viață, având ochii pironiți spre răsplătire.

Astăzi, drumul spre tronul harului este deschis. Calea lui Isus duce într-acolo. Îl vei întâlni pe Isus, care îți va atribui neprihănirea Sa. Vei primi iertare, har, îndurare și pace. El te așteaptă la întâlnire. El este prezent. Vei fi și tu? El este unica ta siguranță, mângâiere și speranță. În această săptămână de har, cerul își ia timp pentru noi toți, fără deosebire. Să ne apropiem... Domnul să ne ajute!

Nelu Dumitrescu,
rectorul Institutului Teologic Adventist

Șirul altarelor

Răspunsul lui Dumnezeu la cele mai profunde întrebări ale noastre

Robert Folkenberg

In cartea sa elocventă, *Night* (Noaptea), Elie Wiesel, supraviețuitor al holocaustului și apărător al drepturilor omului, relatează o întâmplare din lagărul de concentrare nazist, în care și-a trăit primii ani ai adolescenței, ca deținut, pentru singura vină de a fi evreu. În lagăr se afla un băiat, poate neavând mai mult de doisprezece ani, care fusese prins în timp ce fura de mâncare, probabil câteva fărâme de pâine, cu care să-și hrănească stomacul gol, corpul slăbit. A fost prins de gardieni și urma să fie spânzurat în aceeași zi. Cu toate acestea, el nu avea să moară într-un loc retras: gardienii i-au aliniat pe prizonieri ca să privească execuția.

Îngroziți, deținuții stăteau în formație, în timp ce copilul, înfiorat de spaimă, s-a îndreptat spre spânzurătoare. A fost, însă, o problemă: copilul slăbise atât de mult în lagăr, era atât de ușor, încât forța gravitației nu putea aduce moartea. În schimb, el doar atâna acolo de gâtul lui slab, convulsionându-se, agitându-se, mișcându-și brațele și picioarele ca ale unei păsări, într-un dans macabru. Prizonierii priveau îngroziți, neputând face nimic, în timp ce copilul își pierdea respirația, se sufoca și se smucea în spasme chinuitoare, dar se agăța încă de viață. Priveliștea aceasta a durat mult timp - copilul, pur și simplu, nu murea - și, în suferința aceea neînțeleasă, un deținut a strigat, în cele din urmă, înnebunit de disperare: „Unde este Dumnezeu?”

Unde este Dumnezeu? Unde a fost Dumnezeu? De ce a îngăduit Dumnezeu să se întâmple lucrul acesta? Acest strigăt răsună ca un ecou, de mii de ani, de când

omenirea suferă; de când, într-un sens, ne mișcăm mâinile și picioarele ca ale unei păsări, fără nici o putere împotriva a ceea ce pare să fie potopul nimicitor al nelegiuirii. De la purificări etnice în Bosnia până la copii morți acasă într-un incendiu, de Crăciun, la Philadelphia, de la un cutremur în India până la scufundarea unui feribot în largul coastei finlandeze, în care au murit sute de oameni, în repetate rânduri, forța calamităților din lume a smuls din inimi strigătul: „Unde este Dumnezeu?”

Răspunsul este atât de simplu și atât de profund: Dumnezeu a fost la Calvar, murind pentru păcatele lumii. Acesta este singurul răspuns adevărat, care ne poate ajuta pe noi, care „vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos” (1 Cor. 13,12), când încercăm să înțelegem o lume care, în atât de multe privințe, pare cu totul de neînțeles. Și, timp de mii de ani, lecțiile de la Calvar au fost predate prin sistemul jertfelor, înființat pentru prima dată în Eden, după căderea în păcat.

Deși omul modern tinde să discrediteze raportul Genezei despre căderea edenică, așa încât să pară doar o alegorie, noi, adventiștii - mai ales datorită înțelegerii pe care ne-o oferă Spiritul Profetic - îl primim ca pe un raport literal despre originea răului și a suferinței care a venit după intrarea lui în lumea noastră.

Tratamentul costisitor

Nu doresc, totuși, să mă ocup acum pe larg de originea răului, ci de tratamentul pentru vindecarea lui. Fiindcă păcatul înseamnă violarea sfințeniei lui Dumnezeu (caracterul Său așa cum este exprimat în

Lege), căderea lui Adam și a Evei a ridicat o barieră între Creator și oamenii păcătoși și, oricât de mari ar fi fost pocăința și efortul de îndreptare din partea lor, acestea nu puteau îndepărta păcatul. Într-o clipă, mai ales în contextul marii lupte dintre Dumnezeu și Satana, problema creată de Adam și Eva a devenit mai mare decât ei și chiar decât întreaga omenire.

A fost ca și atunci când Gavriilo Princip l-a împușcat pe arhiducele Ferdinand al Austro-Ungariei, asasinat care a declanșat primul război mondial. Conflictul a devenit brusc mai mare decât Gavriilo Princip, un anarhist fanatic. Tot așa s-a întâmplat la căderea în păcat, numai că, în acest caz, a fost nevoie de mai mult decât intervenția Americii și a Puterilor Aliate, pentru a pune capăt acestei situații dificile. Se cerea însăși viața Fiului lui Dumnezeu.

„Deoarece Legea divină este tot atât de sfântă ca și Dumnezeu, nu mai cineva deopotrivă cu Dumnezeu putea face ispășire pentru călcarea ei. Nimeni altcineva, în afară de Hristos, nu putea să răscumpere neamul omenesc din blestemul Legii și să-l aducă iarăși în armonie cu cerul. Hristos urma să ia asupra Sa vinovăția și rușinea păcatului - păcat care este atât de dezgustător pentru un Dumnezeu sfânt, încât avea să-L despartă pe Tatăl de Fiul Său. Hristos avea să coboare până în adâncurile mizeriei, pentru a salva neamul omenesc din ruina lui” (*Patriarhi și profeți*, pag. 63).

Hotărârea lui Hristos de a lua asupra Sa vinovăția și rușinea păcatului a început ceea ce se numește „legământul veșnic”, în care Fiul S-a oferit să renunțe la slava cerească, să ia asupra Lui natura omului și să sufere, în locul nostru, consecințele păcatului. El avea să-și dea viața și astfel pedeapsa morții să cadă asupra Lui, așa încât să nu trebuiască să cadă asupra nimănui care, prin credință, vine la Răscumpărătorul: „El (Isus Hristos), măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost

găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce" (Filip. 2,6-8).

Oricât de uimitor era acest adevăr, oamenii aveau nevoie să știe despre el, să cunoască și să înțeleagă marele sacrificiu făcut de dragul lor, așa încât ei să răspundă și să primească avantajele care decurg din ce a făcut Domnul Hristos. Dumnezeu dorea ca oamenii să înțeleagă, îndeosebi, două adevăruri vitale: faptul că răzvrătirea contra lui Dumnezeu este ceva teribil și faptul că fusese necesar un sacrificiu uimitor, care să le aducă mântuire păcătoșilor pocăiți și să pună capăt răzvrătirii, într-un fel care să garanteze că ea nu se va mai repeta niciodată. Aceste adevăruri au fost predate, într-o măsură, prin sistemul de la sanctuar, care stătea ca model, o reprezentare simbolică a planului de mântuire.

În Eden, Dumnezeu l-a avertizat pe Satana (travestit în șarpe) că urmașul femeii pe care el o amăgise urma să Se ridice și să-l înfrunte. Cu toate că Fiul femeii avea să sufere teribil în acel conflict, aceasta avea să însemne biruință pentru acel Fiul și nimicire pentru Satana. Apoi, în fața lui Adam și a Evei, Dumnezeu a îndeplinit un act ciudat: „Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevastei lui haine de piele și i-a îmbrăcat cu ele" (Gen. 3,21). Animalele, peste care ei fuseseră puși ca responsabili, au fost ucise. Așa a început primul serviciu de jertfă și lecțiile aspre pe care le dădea el cu privire la prețul păcatului. Fiindcă păcatul este atât de dezgustător pentru Dumnezeu și profanează caracterul Lui sfânt, i se putea pune capăt numai prin moarte. Fără îndoială, cadavrul însângerat al mielului, al caprei sau al oii lor preferate, întins pe iarbă în fața lor, întipărea clar, în mintea lui Adam și a Evei,



faptul că plata păcatului este moartea și că Dumnezeu îi putea primi doar dacă era sacrificată o victimă nevinovată în locul lor.

Desigur, Dumnezeu nu este însetat de sânge. Sângele nu-l micșorează mânia, în sensul de răzbunare, cum se întâmplă adesea la oameni. Dumnezeu nu Se răzbună; în schimb, El administrează dreptatea și mila într-o manieră divină. De fapt, curgerea sângelui nu numai că le demonstra oamenilor gravitatea păcatului și a răzvrătirii lor, ci întărea principiul dreptății și pe cel al milei - dreptate, fiindcă păcatului urma să i se opună rezistență în mod sigur; și milă, fiindcă Dumnezeu este dispus să-i ierte pe cei care au căzut în păcat. Deoarece creațiunea fusese adusă la existență în armonie cu caracterul unui Dumnezeu al ordinii, încălcarea acestei ordini atrage consecințe dezastruoase. Iar aceste consecințe îl vor lipsi pe cel păcătos de cel mai esențial dar din partea lui Dumnezeu, de însuși darul vieții.

Astfel, sacrificiile cereau sânge, simbol al prețului de răs-

cumpărare. Jertfa lui Abel a fost primită; a lui Cain, nu. Care era deosebirea esențială? Jertfa lui Cain se aseamănă cu orice încercare de a ne salva singuri, prin propriile noastre eforturi, după judecata noastră; prin contrast, Abel recunoaște adevărul că, doar prin sacrificiul suprem al unei victime nevinovate, oamenii pot fi împăcați cu Creatorul lor. Jertfa lui Cain reprezenta mântuirea prin fapte, cea a lui Abel - mântuirea prin credință. Doar prin credință putem fi salvați.

Chiar patriarhii, care au trăit pe vremea ceremoniilor simbolice, au înțeles totuși mult din acest adevăr. Patriarhii au lăsat pretutindeni un șir de altare, unde îndeplineseră actul credinței în Mântuitorul care urma să

vină și să facă ispășire pentru păcatele lor. Acel act era, desigur, aducerea jertfei. Ieșind din corabie, Noe își strânge mica familie în jurul unui altar nou, ca să-I aducă jertfă lui Dumnezeu. Această mână de oameni, singuri într-o lume vastă, lipsită de locuitori, începea să repopuleze peisajul ei, de data aceasta cu și mai mulți păcătoși. Inaugurând lumea nouă în fața altarului lui Dumnezeu, Noe se ruga stăruitor ca el, familia lui și urmașii lor să Îi servească doar Lui.

Altarele lui Avraam au rămas mult timp după aceea ca aduceri aminte despre credința sa. Nu conta doar aducerea la îndeplinire a unui ritual, ci totalitatea credinței investite și actul credinței, care o urma și care era singurul mijloc prin care această credință putea fi socotită ca neprihănire (Gen. 15,6). Nici astăzi, închinarea superficială nu ne aduce cu adevărat în fața lui Dumnezeu. În schimb, ca și pe timpul lui Avraam, încrederea și iubirea din inimă, care au ca rezultat predarea noastră lui

Dumnezeu, în credință, din tot suflul, sunt cele care dau sens și închinării noastre. Oricine poate să meargă la biserică și să cânte, tot așa cum oricine poate omorî un animal. Nu aceasta înseamnă mântuirea.

În toată Biblia, jertfele au fost simboluri ale planului lui Dumnezeu de a face ispășire pentru păcat, de a răscumpăra omenirea și de a pune capăt răului, care aduce atât de multă suferință. De la jertfele levitice, cu preoții care slujeau la altare la cortul întâlnirii și mai târziu la templu, până la Samuel, Ilie, David, Solomon, toți conducându-și poporul în fața tronului lui Dumnezeu - sacrificiul trebuia să imprime totdeauna în suflul lor adevărul că păcatul atrage consecințe fatale. Stând în fața altarului, în timp ce își aduceau jertfa, ei își dădeau seama cât de slabi sunt în fața lui Dumnezeu. Ei puteau să vină la El doar cu mâinile întinse pentru a cere, încrezători că El niciodată nu va alunga un suflet plin de căință. Ei nu veneau cu frică în fața altarului, ci având binecuvântata asigurare că aici au primit împăcarea cu Creatorul lor și o nădejde veșnică.

Prin moartea Lui

Însă fiecare sacrificiu avea valoare doar dacă îndrepta atenția spre Răscumpărătorul, a cărui jertfă urma să aducă biruința asupra lui Satana, asupra puterii morții și, în cele din urmă, asupra oricărui lucru rău. Profetul Isaia a transmis solii prin care se putea întrezări acest sacrificiu: „Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră, a tuturor. Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura” (Is. 53,6.7).

Deseori, scriitorii Bibliei confirmă legătura dintre altarul jertfelor și Domnul Hristos. Pentru mulțimea care era martoră la botezul lui Isus, de pe buzele lui Ioan Botezătorul a răsunat invitația: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (mielul fiind, desigur, un simbol al jertfelor). Apostolul Petru scrie astfel: „Căci știți că nu cu lucruri

pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi, care, prin El, sunteți credincioși în Dumnezeu, care L-a înviat din morți și L-a dat slavă, pentru ca credința și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu” (1 Petru 1,18-21).

În Epistola către Evrei, Hristos este înfățișat ca Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec, aducând meritele propriului Său sânge, singura jertfă curată, care poate să ștergă orice vinovăție și să-i aducă pe cei acoperiți cu acest sânge într-o armonie deplină cu Dumnezeu. „Dar Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Prea Sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” (Evrei 9,11.12).

Prin moartea Sa, Hristos a deschis larg porțile paradisiului pentru fiecare suflet plin de căință, care vine smerit la altarul credinței. Noi, care eram condamnați să fim distruși, prinși fără speranță, fără scăpare, în plasa mortală a păcatului, suntem eliberați acum prin sângele Său. Am trecut din moarte la viață, chiar aici, chiar acum. „Cine are pe Fiul are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5,12).

În cartea Apocalipsa, Isus este prezentat adesea ca Miel. La începutul fiecărei mari secvențe profetice, Mielul lui Dumnezeu este înfățișat slujind în sanctuarul Său. Mai întâi, El apare în mijlocul celor șapte sfeșnice, în curând la altar, apoi la tronul milei, unde, în sanctuarul pământesc, marele preot aducea sângele care simboliza sacrificiul Domnului. Apoi El apare ca Mielul Atotputernic, coborând triumfător prin coridoarele cosmosului, ca să-și răscumpere poporul, un popor în stare să-L urmeze pe Miel oriunde

merge El. Aceștia sunt locuitorii răscumpărați ai viitoarei Împărății a slavei, lumea adusă, în cele din urmă, în armonie cu Creatorul ei. „El (Dumnezeu) va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tănguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apoc. 21,4).

Astăzi, privim la acest șir de altare prin lumina de pe Calvar, singurul fel în care solia lor poate fi înțeleasă pe deplin. Astfel, acum, când lumina crucii strălucește asupra fiecărei jertfe, trebuie să fim plini de recunoștință, de iubire față de Dumnezeu și de nădejdea că în curând Îl vom vedea față în față și vom cădea la picioarele Sale plini de bucurie. Ni s-a promis, datorită crucii, datorită aducerii fiecăreia dintre acele jertfe, că toate dezamăgirile și toate poverile acestei vieți vor fi învinse definitiv și că vom începe să umblăm împreună cu Dumnezeu, la un nivel care depășește imaginația noastră cea mai înaltă.

Această speranță ne conduce și ne susține zi de zi, clipă de clipă. Aceasta este speranța pe care o avem, chiar în mijlocul răului care ne împresoară, o nădejde născută dintr-o iubire ce trece dincolo de suferința care, acum, ni se pare cu totul de neînțeles. Este o iubire care strigă de la cruce și ne spune: „Încrede-te în Mine, Eu te iubesc. Încrede-te în Mine. Într-o zi, voi răspunde la toate întrebările tale, chiar la acelea la care acum se pare imposibil de răspuns, cum este aceea despre un copil spânzurat, care nu vrea să moară”.

Acesta este mesajul sistemului jertfelor. Aceasta este solia crucii. Dumnezeu să ne dea urechi, nu doar ca să auzim, ci să și ascultăm.

Întrebări pentru discuție

1. Cum mă ajută crucea să explic suferința și răul din lume și din viața mea personală?

2. Ce lecție spirituală aș putea învăța de la șirul altarelor făcute de patriarhi, în călătoriile lor? Care este semnificația teologică a acestor altare?

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea.

Sanctuarul - simbol al bisericii

Isus este Sursa vieții și a luminii noastre.

Mihai Ghioaldă

Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, sanctuarul este folosit ca o ilustrație a lucrării răscumpărătoare a lui Dumnezeu în favoarea poporului Său și a rolului pe care biserica este chemată să-l împlinească în această lume bolnavă de păcat. Sanctuarul, Casa lui Dumnezeu, locul în care El Se întâlnește cu omul, ne oferă privilegiul cunoașterii Sale și al părtășiei cu Domnul Isus în închinare, în slujire și în mărturisire.

Casa lui Dumnezeu

Când Adam și Eva au păcătuit, ei au pierdut prezența slavei lui Dumnezeu și căminul lor din Eden. Într-un fel, au fost înstrăinați de familia cerului, de comuniunea cu Tatăl lor. Cu toate acestea, El le-a promis un Eliberator, iar poarta Edenului a fost un loc de odihnă, unde cei credincioși se întâlneau cu Dumnezeu și I se închinau.

După potop, Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam și cu urmașii lui, cărora le-a înnoit făgăduința despre Mântuitorul, și i-a chemat să fie poporul Său. Deși Iacov păcătuisese, Dumnezeu i-a descoperit într-un vis, scara pe care îngerii Săi urcau și coborau între cer și pământ, asigurându-l de prezența și de protecția Sa. Pătruns de respect, când s-a trezit, Iacov a exclamat: „Aici este casa lui Dumnezeu! Aici este poarta cerului!” (Gen. 28,17). Iacov a înțeles ceva din Planul de Mântuire. A înțeles că fusese găsit un mijloc de legătură între cer și pământ, un Mântuitor.

Lui Moise, Dumnezeu i-a spus: „Să-Mi faci un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor” (Ex. 25,8).

Sanctuarul din pustie era numit „cortul întâlnirii”. Cuvântul tradus „cortul” înseamnă „locuință”; este un cuvânt înrudit cu „Shekinah”, care desemna prezența plină de slavă a lui Dumnezeu.

Despre Moise, Dumnezeu spuse că „El este credincios în toată casa Mea” (Num. 12,7). Iar apostolul Pavel, prin inspirație divină, aplică expresia „casa lui Dumnezeu” la biserică. El spune: „Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm” (Evr. 3,6; 1 Tim. 3,15).

Sanctuarul este locul în care se desfășoară și se descoperă înțelegerii întregului univers planul divin de răscumpărare a omului. Acolo, în Locul Prea Sfânt, deasupra chivotului Celor Zece Porunci, între heruvimi, este centrul de comandă al universului, tronul lui Dumnezeu (Is. cap. 6).

Așa cum sanctuarul pământesc era o reprezentare a celui din cer, fiecare credincios este „Templul lui Dumnezeu”, „Templul Duhului Sfânt”, iar biserica este „un Templu sfânt în Domnul”, „un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul”, chiar trupul Domnului Hristos (Efes. 1,22.23; 2,19-22). Este scopul divin și un privilegiu pentru noi să fim pietre vii sau „un stâlp în Templul” Său (Apoc. 3,12).

Compararea bisericii cu sanctuarul conține asigurarea că suntem proprietatea de preț a lui Dumnezeu. Biserica n-a fost întemeiată de oameni, ci de Însuși Domnul Hristos. El nu este doar temelie și piatra unghiulară a bisericii; El este și Ziditorul și Apărătorul ei. Nimeni

nu poate să iubească biserica mai mult decât El, care „S-a dat pe Sine Însuși pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt” (Efes. 5,25.26). Iubirea Sa ne atrage nu prin constrângere, ci prin convingere - „Pe drept ești iubit” (Cânt. Cânt. 1,4). Suntem invitați să luăm această iubire ca model pentru relațiile dintre noi, membrii bisericii (Ioan 13,34).

Sanctuarul era locul în care Dumnezeu Se întâlnea cu omul și își făcea cunoscută voința. În sanctuar, psalmistul a găsit răspuns la frământările sale (Ps. 73,16.17). Isaia a fost curățit de păcatele sale și a răspuns chemării lui Dumnezeu la slujire. Zaharia a vorbit cu îngerul Domnului în timp ce slujea (Luca 1,8-22). Simeon și Ana au recunoscut în Isus pe Mântuitorul. Isus, când avea doisprezece ani, și-a înțeles misiunea în timp ce privea serviciul simbolic de la Templu. Bolnavi au fost vindecați în prezența lui Isus în sinagogă.

Casa lui Dumnezeu are o structură unitară. Isus S-a rugat pentru cei credincioși „ca toți să fie una” (Ioan 17,21). Evanghelia are o solie universală, prin care oameni de pretutindeni, atât de diferiți unii de alții, sunt chemați să formeze un singur popor. Pe timpul lui Solomon, templul a fost construit din „pietre cioplite gata înainte de a fi aduse acolo” (1 Împ. 6,7). În același fel, este privilegiul nostru să-L lășăm pe Domnul să ne modeleze pe fiecare și să ne așeze în locul pentru care El ne-a pregătit. „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte, ca să umblăm în ele.” (Efes. 2,10)

Dumnezeu dorea ca sanctuarul să fie „o casă de rugăciune pentru toate popoarele” (Is. 56,7). Însă iudeii „considerau că ei înșiși... constituie lumea întreagă” (Hristos, Lumina lumii, pag. 768). Ei n-au transmis altora binecuvântările pe care le primiseră. „Ei au făcut ca lucrurile sfinte să apară ca o farsă, spunând: 'Acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului' (Ier. 7,4), în

vreme ce reprezentau greșit caracterul lui Dumnezeu, dezonorând numele Său și pângărind sanctuarul Său“ (*Parabolele Domnului Hristos*, pag. 231).

Este clar că simpla apartenență la biserică, participarea la serviciile divine, fără dovada prezenței lui Dumnezeu în viață, nu este de ajuns astăzi, așa cum nu era de ajuns pe timpul acela. Dumnezeu insistă ca închinătorii Lui să ia în serios chemarea Sa de a se despărți de păcat și să nu se înșele singuri (Ier. 7,8-12; Ps. 15).

Biserica este un sanctuar atâta vreme cât este un loc sfânt, în care Dumnezeu poate locui, în care voința Sa, care este sfințirea noastră, se aduce la îndeplinire, „precum în cer, și pe pământ“.

Psalmistul spune: „Sfințenia este podoaba Casei Tale, Doamne, pentru tot timpul cât vor ținea vremurile“ (Ps. 97,5). Cred că acest lucru dorea să-l sublinieze Domnul Isus curățind sanctuarul atât la începutul, cât și la sfârșitul lucrării Sale pe pământ. Aceasta este și lucrarea Sa în prezent, atât în sanctuarul din cer, cât și, prin Duhul Său, în biserică Lui de pe pământ, „ca să înfățișeze înaintea Lui această biserică... sfântă și fără prihană“ (Efes. 5,27).

Întotdeauna Satana a căutat să zădărnicească Planul de Mântuire, luptând împotriva lui Dumnezeu și împotriva bisericii Sale. Aceasta poate aduce puțină lumină asupra motivului pentru care „în Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri“ (Fapte 14,22). Biserica este ținta atacurilor celui rău, este scena marii lupte dintre Dumnezeu și Satana; și așa este fiecare dintre cei care o compun.

Un tânăr lipsise câteva săptămâni de la biserică. În cele din urmă, pastorul a mers să-l viziteze. În ziua aceea plouase, era frig și tânărul stătea în coliba lui, de păstor, în fața unui foc mic. L-a invitat pe pastor să stea lângă el și au stat jos, în tăcere, mai multe minute. Apoi pastorul s-a ridicat, a scos din foc un cărbune aprins și l-a așezat alături. În doar câteva minute, cărbunele a început să fumege, apoi s-a stins de tot și s-a răcit. Pastorul a mai stat puțin, apoi a pus cărbunele înapoi, în foc,

unde s-a reaprins imediat. După aceea, pastorul s-a scuzat și, fără să mai spună ceva, s-a întors acasă. Tânărul a înțeles mesajul și, în săptămâna aceea, era din nou în biserică.

Isus a vindecat victime ale celui rău, care se aflau în sinagogă. El a spus că vrăjmașul seamănă neghină printre firele de grâu și că ele vor crește împreună până la sfârșit. El a arătat că inima din care lipsește prezența Sa este ocupată de cel rău. Cartea Apocalipsa vorbește despre o sinagogă a Satanei, ai cărei membri susțin că se închină și-I slujesc lui Dumnezeu. Mai mult, ni se spune că Satana își așază scaunul de domnie, uneori, „în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu“ (Apoc. 2,13; 2 Tes. 2,4).

„Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt sfințiți pentru lucrarea de mântuire a semenilor lor.“ (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 770)

El face tot ce-i stă în putere ca să ne distrugă credința, ca să ne despartă de Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat cu Petru. Dar ce spune Domnul? Ce asigurare i-a dat El lui Petru? Ce asigurare ne dă El fiecăruia, pe nume? „Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta“ (Luca 22,31.32). Mare putere are rugăciunea!

Isus cunoaște slăbiciunea și încercările noastre. El știe că singuri nu putem face față celui rău. Dar El nu ne lasă singuri. El ne spune: „Eu Mi-am dat viața pen-

tru tine. Am biruit pentru tine. Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ. Eu M-am rugat și Mă rog pentru tine“. Cu cât mai mult ar trebui să ne rugăm noi înșine și să lucrăm unii pentru alții, așa încât credința noastră să crească!

Unul mai mare

Când iudeii i-au acuzat pe ucenicii Săi de călcarea Sabatului, pentru că smulseseră spice de grâu ca să-și astâmpere foamea cu el, Isus a mustrat ignoranța, formalismul, inconsecvența și egoismul lor, amintindu-le că „preoții calcă Sabatul în Templu și totuși sunt nevinovați“. Apoi le-a atras atenția la El Însuși ca la „Unul care este mai mare decât Templul“ (Mat. 12,1-8). Raționamentul era simplu: „cel ce a zidit o casă are mai multă cinste decât casa însăși“ (Evr. 3,5).

Serviciul de la templu fusese stabilit de Dumnezeu. Însă el nu era un scop în sine. Era un mijloc prin care privirea închinătorului și cea a preotului să fie îndreptată spre Dumnezeu. Acest serviciu trebuia să reprezinte fidel caracterul divin, adică iubirea, exprimată prin dreptate și îndurare. Cunoașterea și manifestarea caracterului lui Dumnezeu, a bunătății, a milei Sale, erau mai importante decât jertfele (Osea 6,3.6). „Milă voiesc, iar nu jertfe“, era lecția pe care Isus, în repetate rânduri, i-a îndemnat pe iudei să o învețe. Atunci când L-au respins pe El, casa lor a rămas pustie.

Deși își are Capul în cer, iar corpul pe pământ, biserică nu este atât de mare încât să devină ea centrul atenției sau un loc al slujirii de sine. Pe El, pe Isus, „L-a dat (Dumnezeu) căpetenie peste toate lucrurile bisericii“ (Efes. 1,23). Noi suntem chemați „să creștem în toate privințele“, până „la înălțimea staturii plinătății lui Hristos“ (Efes. 4,15.13).

Avem nevoie să primim la El, cu discernământ spiritual, ca să păstrăm mereu în minte adevăratele proporții și să-L reflectăm, ca biserică, pe Isus, Modelul nostru, care a afirmat: „Dar Eu vă spun că aici este Unul mai mare decât Templul“.

În mijloc

Cartea Apocalipsa Îl prezintă pe Domnul Isus atât în mijlocul scaunului de domnie, cât și în mijlocul bisericii Sale. El este Acela care „umbă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur“... „Și cele șapte sfeșnice sunt șapte biserici“ (Apoc. 2,1; 1,20).

Dintre toate obiectele de la sanctuar, sfeșnicul era cel mai costisitor și cel mai fin lucrat. Era făcut din aur curat, bătut, dintr-o bucată (vezi Ex. 25,31). Sfeșnicul era un purtător de lumină permanent. În exterior, cortul din pustie nu era deosebit de atrăgător. Adevărată bogăție și strălucire a sanctuarului putea fi văzută doar în interior, în lumina ce se revărsa din candelile sau lămpile sfeșnicului.

Lucrarea care avea loc în curte era o ilustrație despre nașterea din nou - îndreptățirea prin credință în sacrificiul Mântuitorului, simbolizat de animalul jertfit pe altar, și curățirea, care se făcea la ligheanul dintre altar și cort.

Slujirea din Sfânta, sau Locul Sfânt, prima încăpere a sanctuarului, reprezenta lucrarea de sfințire - prin hrănirea zilnică din Cuvântul lui Dumnezeu, la masa cu pâinea prezenței; prin rugăciune, la altarul pe care se ardea tămâia; și printr-o slujire din iubire, prin umplerea cu Duhul Sfânt, la sfeșnic. Ceea ce caracterizează slujba de la masă, de la altar și de la sfeșnic, din Locul Sfânt, și de la altarul din curte, pe care se aducea jertfa de dimineața și cea de seara, este cuvântul „necurmat“ (Ex. 25,30; 30,7; 27,20; 29,38.42).

Cine aprindea lămpile sfeșnicului? Dumnezeu poruncise ca Aaron, marele preot, „să așeze candelile în sfeșnicul de aur curat, ca să ardă neîncetat înaintea Domnului“ (Lev. 24,4). Dimineața și seara, marele preot „pregătea“, „așeza“ lămpile sfeșnicului (Ex. 30,7.8), umplându-le cu ulei și curățindu-le, ca să lumineze cu toată puterea. Arderea tămâiei și îngrijirea lămpilor mergeau împreună. Tot astfel, spunea Domnul Hristos, Tatăl nostru din cer „va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer“, zilnic (Ps. 141,2; Luca 11,13).

„El (Isus) este într-o continuă legătură cu poporul Său... Deși este mare Preot și Mijlocitor în sanctuarul de sus, El este totuși reprezentat ca umblând în sus și în jos în mijlocul bisericilor Sale de pe pământ. Cu o neobosită veghere și o neîntreruptă atenție, El veghează să vadă dacă lumina vreuneia dintre santinelele Sale arde slab sau strălucitor. Dacă luminile sfeșnicului ar fi lăsate numai în grija omului, flacăra plâpândă s-ar stinge; însă El este adevăratul străjer al Casei Domnului, adevăratul păzitor al curților templului. Grija Lui continuă, cum și harul Lui susținător, alcătuiesc izvorul vieții și al luminii“ (Istoria Faptelor Apostolilor, pag. 487).

„A fi în slujba lui Dumnezeu înseamnă o slujire personală. Prin eforturi personale, trebuie să cooperăm cu El pentru mântuirea lumii.“ (Parabolele Domnului Hristos, pag. 237)

„Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt sfințiți pentru lucrarea de mântuire a semenilor lor.“ (Hristos, Lumina lumii, pag. 770)

„Există o elocvență mult mai puternică decât elocvența cuvintelor în viața liniștită, consecventă, a unui creștin curat și sincer. Ce este un om are o influență mai mare decât ce spune.“ (Divina vindecare, pag. 345)

Isus „a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său“, ca să vestim lucrările minunate ale Celui ce ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată“ (Apoc. 1,6; 1 Petru 2,9). A fi lumină este singura justificare pentru existența bisericii; de aceasta depinde însăși viața ei. „Acolo unde nu este lucrare vie pentru alții, iubirea se stinge, credința slăbește.“ (Hristos, Lumina lumii, pag. 774)

Una cu El

Este bine să ne amintim aici sfatul Martorului credincios, de a cumpăra de la El aur curățit prin foc, fiindcă sfeșnicul trebuie să fie din aur curat. Putem să-I predăm Lui viața noastră, ca să fim curățiți ca aurul și umpluți cu Duhul Său, pentru a fi

luminalumii. Putem să-L primim pe El în viața noastră, în templul Său, și atunci „El va fi aurul“ nostru (Iov 22,25). „Hristos stă pentru a I se reproduce portretul în fiecare creștin. Dumnezeu a predestinat pe oricine să fie 'asemenea chipului Fiului Său'.“ (Rom. 8,28; Hristos, Lumina lumii, pag. 776)

Faptul că Scriptura prezintă Sanctuarul ca simbol al bisericii este o chemare ca „să ne curățim de orice întinăciune... și să ne ducem sfințirea până la capăt“, pentru ca, la venirea lui Isus, să ne înfățișăm „fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale“ (2 Cor. 7,1; Iuda 24). Este o chemare de a ne preda lui Isus, ca să fim sfințiți, să fim umpluți cu Duhul Său și să lucrăm împreună cu El, până când zidirea acestui edificiu spiritual va fi terminată. În tot acest timp și în veșnicii, Dumnezeu a promis că El Însuși va fi pentru noi un locaș sfânt, un templu, sanctuarul veșnicilor (Is. 8,14; Ezech. 11,16; Apoc. 21,22).

Tot ce a fost pierdut de Adam a fost răscumpărat și restabilit de Isus. Familia lui Dumnezeu de pe pământ este unită iarăși cu familia Sa din cer. Capitala universului, tronul lui Dumnezeu vor fi stabilite pe Noul Pământ. Toți fiii lui Dumnezeu vor vesti biruința Mielului și-I vor da slavă, cu strigăte de bucurie. „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor.“ (Apoc. 21,4)

Întrebări pentru discuție

1. Ce legătură are afirmația Domnului Isus: „Stricați Templul acesta și în trei zile îl voi ridica“ (Ioan 2,19) cu faptul că noi, personal și ca biserică, suntem „templul lui Dumnezeu“?

2. Cum este influențată relația noastră cu Dumnezeu și cu membrii bisericii de cunoașterea faptului că suntem ținta atacurilor celui rău? Are biserica dv. un plan de consolidare a noilor credincioși?

Un Sanctuar pentru Dumnezeu

Tatăl nostru dorește să vină aproape de noi.

Angel Manuel Rodriguez

Fuse o călătorie lungă și obositoare. Israelii ajunseseră, în cele din urmă, la un punct geografic cheie în pelerinajul lor; se puteau odihni câtva timp.

Nu departe de un munte impunător, li s-a poruncit să așeze tabăra și, când au început să întindă corturile, s-au uitat în treacă la muntele Sinai. La muntele acesta, israelii aveau să fie martorii celei mai strălucite manifestări a slavei lui Dumnezeu și să-L audă pe El vorbind. Câtă emoție! Domnul venea ca să fie împreună cu ei în mod vizibil (Ex. 19,11).

De fapt, Sinaiul avea să devină primul sanctuar al lui Israel, iar experiența aceasta urma să fie perpetuată la sanctuarul ebraic. Pentru că, la Sinai, Domnul i-a poruncit lui Moise: „Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor“ (Ex. 25,8).

Dacă cercetăm natura și funcția acestui sanctuar pământesc, putem înțelege mai bine natura și funcția sanctuarului cereesc. Sanctuarul ebraic funcționa pe pământ într-un mod care simbolizează rolul pe care îl îndeplinește sanctuarul din cer cu privire la restul universului.

O locuință

Ideea de o zeitate să locuiască într-un sanctuar sau într-un templu nu le aparținea în exclusivitate evreilor, ci era destul de răspândită în Orientul Apropiat antic. Pe vremea aceea, chipul idolului, în care se credea că există o ființă divină, era așezat în temple, pentru ca închinătorii să poată satisface nevoile zeului, prin darurile și sacrificiile lor. Fiindcă se credea că zeei au nevoi fizice asemănătoare

cu ale oamenilor, jertfele erau considerate mâncarea zeilor. Cu alte cuvinte, închinătorii credeau că, prin îngrijirea de nevoile zeului local, pot să cumpere favoarea și binecuvântările divine.

Prin contrast, sanctuarul israelit nu a fost înființat pentru a fi satisfăcute nevoile fizice ale Domnului, ci, de fapt, pentru ca Dumnezeu să Se îngrijească de nevoile poporului. Prin sanctuar, Dumnezeu îi oferea lui Israel prezența Lui sfântă. El, personal, stătea la dispoziția lui Israel în acest mic spațiu special. Prin aceasta, El a exprimat în mod viu adevărul uimitor că Dumnezeu, care este atotprezent, este dispus să intre în spațiul în care se află poporul Său. Acest act divin de condescendență presupune iubirea lui Dumnezeu pentru toți, și nu o mânie divină care trebuie îmblânzită. Sanctuarul este, deci, o mărturie despre prezența iubitoare a lui Dumnezeu.

De asemenea, Scriptura ne învață că Dumnezeu are *un templu cereesc*, a cărui umbră, sau copie palidă, era sanctuarul ebraic (Evr. 8,1.2.5). Ioan se referă de mai multe ori la acest sanctuar cereesc (Apoc. 11,19; 14,17). Psalmistul spune că „Domnul este în Templul Lui cel sfânt, Domnul Își are scaunul de domnie în ceruri“ (Ps. 11,4). Templul din cer este locul în care se află tronul împăratesc, locul în care Dumnezeu locuiește în mijlocul ființelor cerești (Dan. 7,9.10; Apoc. 4,2-7).

Biblia arată că spațiul nu-L poate cuprinde pe Dumnezeu. Solomon spunea astfel: „Iată că cerurile și cerurile cerurilor nu pot

să Te cuprindă“ (1 Împ. 8,27). Creatorul este infinit mai mare decât tot ce a fost creat.

Un loc de întâlnire

Cu puțin timp înainte de ieșirea din Egipt, Dumnezeu le-a dat evreilor o întâlnire. El i-a poruncit lui Moise să ducă poporul la Sinai, pentru a se întâlni cu El la acel munte (Ex. 3,12). Muntele era un loc de întâlnire provizoriu și, o dată ce au ajuns acolo, Domnul a cerut să fie făcut un sanctuar, fiindcă „acolo Mă voi întâlni cu copiii lui Israel“ (Ex. 29,43).

Verbul tradus prin a „întâlni“ vine de la verbul ebraic *ya ad*. În limba română s-ar putea reda prin „a veni, a apărea, a avea o întâlnire“. Aceste idei sunt foarte apropiate. A avea o întâlnire implică bunăvoința de a veni sau de a se prezenta la locul de întâlnire. Locul de întâlnire este sanctuarul, numit și „cortul întâlnirii“ (Ex. 28,43).

Ce gând frumos! Israelii știau unde să-L găsească pe Dumnezeu. Pentru ei, Dumnezeu era o persoană cu care puteau stabili o întâlnire. Puteau să meargă la locuința lui Dumnezeu, ca să-L întâlnească. Dumnezeu nu era departe și inaccesibil, ci era un Răscumpărător și un Domn atotprezent. Astfel, nevoia lor de părtășie spirituală cu Dumnezeu, Creatorul lor, era împlinită.

Pentru ca întâlnirea să fie înlesnită, sanctuarul era așezat chiar în mijlocul taberei israelite (Num. 2). Fiind în centrul taberei, Domnul asigura coeziune, orientare și siguranță.

Acest loc de întâlnire era centrul religios al israeliților (Ps. 132,7). Aici se închinau în fața Domnului, Îi mulțumeau (Ps. 138,2), se rugau pentru ajutor și protecție (Ps. 28,2) și cântau laude la adresa lui Dumnezeu (Ps. 43,2-4).

Mai târziu, când templul a luat locul cortului, grupuri de pelerini soseau acolo cu ocazia sărbătorilor, intrau în curțile lui și înconjurau altarul, cântând și laudându-L pe Domnul pentru bunătatea Sa (Ps. 68,24-26; 42,4). Mersul la templu pentru a se prezenta în fața lui Dumnezeu era, probabil, una dintre experiențele cele mai pline de bucurie pe care le putea avea orice israelit.

Astăzi, avem nevoie să redobândim bucuria închinării când venim în fața lui Dumnezeu. Dumnezeu ne stă la dispoziție; ne putem bucura în prezența Sa. Această bucurie nu este un sentimentalism emoțional, care creează o experiență euforică superficială. Această bucurie vine din cunoașterea faptului că suntem în prezența Dumnezeului și Mântuitorului nostru, chiar sursa vieții și binecuvântărilor pe care le primim (Ps. 132,14,15).

În același fel, *sanctuarul ceresc* este locul în care Dumnezeu Se întâlnește cu ființele cerești. Îmi imaginez cum vin ele din tot universul la sanctuarul ceresc al lui Dumnezeu, pentru a se întâlni cu Domnul. Cartea lui Iov ne prezintă două dintre acele ocazii, când „fiii lui Dumnezeu au venit de s-au înfățișat înaintea Domnului” (Iov 1,6; 2,1).

Astăzi, putem să intrăm și noi, prin credință, în sanctuarul din cer, prin Mântuitorul nostru, Domnul Hristos. Datorită sângelui Său, putem „să ne apropiem cu deplină încredere de scaunul harului” (Evr. 4,16; vezi și Evr. 10,19,20), unde Isus slujește pentru noi (Evr. 7,25).

Noi suntem membri în familia cerului (Efes. 2,18,19) și, când ne închinăm Domnului în rugăciunea personală sau în mod colectiv la biserică, ne închinăm de fapt lui Dumnezeu, în sanctuarul ceresc, împreună cu miliardele de ființe din cer. În curând, ceea ce trăim acum prin credință va deveni o realitate vizibilă (Apoc. 7,13-17; 14,1-3).

Locul de unde conduce Dumnezeu

Din templul israelit, Dumnezeu domnea ca Împărat peste toate popoarele pământului (Ps. 99,1; 47,7,8). Prezența lui Dumnezeu într-un mic spațiu special pe această planetă dădea mărturie despre conducerea Sa universală.

Sanctuarul era locul din care Dumnezeu Își făcea cunoscută voința. Din Locul Prea Sfânt al sanctuarului, Dumnezeu îi vorbea lui Moise și îi dădea porunci pentru popor (Ex. 25,22). Dumnezeu

îi folosea și pe preoți ca să învețe poporul, predându-le toate legile pe care i le descoperise Dumnezeu lui Moise (Lev. 10,11). Uneori, Dumnezeu Își descoperea voința prin Urim și Tumim, două pietre prețioase așezate pe îmbrăcămintea marelui preot (Num. 27,21; *Patriarhi și profeți*, pag. 351).

Pentru israeliți, Dumnezeu era o persoană cu care puteau stabili o întâlnire.

Când o persoană încălca voința lui Dumnezeu, dar își regreta păcatul și căuta o descoperire a harului iertător al lui Dumnezeu, iertarea putea fi primită în sanctuar. Prin sistemul jertfelor, Dumnezeu luase măsuri pentru ispășire (Lev. 17,11). Omul venea încărcat cu povara păcatului, purtând păcatul (Lev. 5,1), însă pleca de la sanctuar iertat (Lev. 4,31).

Sanctuarul israelit era un centru dinamic al vieții, al puterii, al binecuvântării, al protecției și al iertării, fiindcă era locuința lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Acolo, Dumnezeu Își descoperea puterea conducătoare asupra națiunilor de pe pământ, în calitatea Lui de împărat, de judecător și de ocrotitor universal.

Templul ceresc al lui Dumnezeu este locul din univers din care Dumnezeu nostru nu conduce doar pământul, ci întregul cosmos. Nici o parte a creațiunii nu se află în afara stăpânirii împărătești a lui Dumnezeu: „Domnul Și-a așezat scaunul de domnie în ceruri și domnia Lui stăpânește peste tot” (Ps. 103,19).

Israelii știau că există o strânsă legătură între sanctuarul de pe pământ și cel din cer. Vedem aceasta în rugăciunea lui Solomon, cu ocazia consacrării templului. Când poporul lui Dumnezeu se ruga cu fața spre sanctuarul

pământesc, El asculta aceste rugăciuni în cer (1 Regi 8,38,39). Iar când poporul cerea iertare, trebuia să creadă că Dumnezeu o acordă din locuința Lui cerească (vers. 30). Din cer, Dumnezeu îi binecuvânta pe ei și țara lor (Deut. 26,15). Domnul, a cărui prezență se manifesta în sanctuarul pământesc, locuia de fapt în sanctuarul ceresc.

Este încurajator să știm că Dumnezeu este și astăzi Împăratul universului și că El conduce din sanctuarul ceresc. Locuința din cer a lui Dumnezeu, în mijlocul ființelor create de El, ne asigură de faptul că un Împărat iubitor stăpânește peste cosmos și ne va conduce spre un scop anumit: eradicarea răului din lume. Ca judecător, Dumnezeu este arbitru moral al acestui univers și El guvernează prin neprihănire și îndurare. Ne putem apropia de Dumnezeu în acest loc ceresc, „ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evr. 4,16). Acest lucru este posibil fiindcă, prin Hristos, Dumnezeu ne-a deschis porțile sanctuarului ceresc.

Întrebări pentru discuție

1. În ce privințe vedem o asemănare între sanctuarul ebraic și templele altor zei din antichitate? În ce aspecte se deosebea sanctuarul israelit de templele celorlalte culturi de pe timpul acela? Cât de importante erau aceste deosebiri? Cum influențau deosebirile acestea felul în care Îl înțelegeau israeliții pe Dumnezeul lor?

2. În vechime, evreii aveau dovezi vizibile ale prezenței lui Dumnezeu: în sanctuar, prin fulgere și tunete pe muntele Sinai, prin stâlpul de nor și de foc. Ce dovezi ale prezenței Sale avem noi astăzi? Enumerați câteva, care sunt încurajatoare pentru dumnea-voastră.

3. Cum v-a ajutat studiul despre sanctuarul pământesc să înțelegeți mai bine sanctuarul ceresc? Dați câteva exemple.

Angel Manuel Rodriguez este director asociat al Institutului de cercetări biblice de la Conferința Generală.

Comorile templului

*O meditație cu privire la locul în care slujește
Domnul Isus*

Shirley Burton

De multe ori, ziarele și revistele ne ajută să înțelegem unele adevăruri spirituale, însă pentru creștini, pentru adventiștii de ziua a șaptea, cele mai elocvente au fost articolele de fond din trei ziare americane, în urmă cu un an.

Prima revistă anunța despre un jucător de baseball, care devenise important și ajunsese de pe pagina de sport pe prima pagină a ziarelor, aproape în fiecare zi, timp de o săptămână. De ce? Pentru că atinsese un record, întrunind cel mai mare număr de jocuri consecutive la care participase un jucător. El nu lipsise de la nici un joc de baseball programat, în mai mult de treisprezece ani. Distincția care i s-a oferit în seara aceea, la stadionul său de lângă Portul Central din Baltimore, a constat în cinci minute de ovații neîntrerupte.

Însă, în seara următoare, când el a depășit recordul care rezistase timp de 56 de ani, admirația a venit ca un torent de la aproape 50.000 de admiratori, tineri și bătrâni, bogați și săraci - inclusiv președintele și vicepreședintele Statelor Unite. Ovațiile au continuat fără întrerupere, mai mult de douăzeci de minute!

Poate că America avea nevoie de această veste bună, printre atâtea reportaje despre violență, intrigă și înșelăciune. Însă eu m-am gândit la Acela care merită, cu adevărat, admirația și lauda, Singurul care poate schimba cursul evenimentelor relatate în știri.

Locul în care lucrează El contrastează puternic cu Stadionul Camden, în parcul sportiv din Maryland. Această Persoană stabilite recorduri de șase mii de ani, de aproape două mii de ani într-un-

fel unic și într-un loc mult mai superb decât un parc sportiv din America.

Un loc de activitate frumos

Cu toate că ochii noștri nu au văzut, urechile noastre n-au auzit și nici măcar nu ne-am imaginat ce ambianță minunată trebuie să fie acolo (1 Cor. 2,9), avem unele indicii cu privire la frumusețea locului Său de activitate. Dumnezeu a folosit un timp prețios pe munte, explicând foarte amănunțit felul în care Moise trebuia să construiască o structură miniaturală asemănătoare, în acel pustiu sterp.

Nici o limbă de pe acest pământ nu poate descrie strălucirea razelor care porneau de la sfeșnicul de aur cu șapte brațe și se reflectau pe pereții din scânduri poleite cu aur și puse pe picioare de argint. Chiar candelabru masiv este ornamentat splendid, cu flori de migdal făcute din aur. Apoi erau masa poleită cu aur, altarul pentru tămâie, acoperișul și perdelele de in subțire răsucit, din fire strălucitoare, albastre, purpurii și cărămizii, întrețesute cu fire de aur și de argint și prinse toate cu agrafe de aur curat. Aceste fire din sanctuarul pământesc au fost țesute sub formă de heruvimi, reprezentând oastea îngerilor care slujesc împreună cu această Persoană în sanctuarul din cer. Armoniile lor pline de slavă nu puteau fi reproduse înlocuind, pe pământ.

De asemenea, veșmintele Apărătorului sunt uimitoare, lucrate cu măiestrie, din fire de aur, din fir albastru, purpurii și cărămizii și de in subțire răsucit, peste care se află un pieptar cu patru rânduri de pietre prețioase. Fiecare rând conține trei pietre diferite, legate în ferecătura lor de aur și săpate cu nume. Pe

toată marginea mantiei, de jur împrejur, sunt prinși clopoței de aur.

Sfânta Sfințelor

În prezent. El a intrat ca să slujească în calitate de Judecător, ca să zicem așa, în sala interioară, pe care El o numește Locul Prea Sfânt. Singurul obiect de mobilier care se află acolo este un chivot făcut dintr-un lemn deosebit, poleit cu aur, deasupra căruia sunt doi heruvimi cu aripile întinse ca o boltă. În chivot se află standardul legii după care este judecat caracterul nostru; capacul de aur al chivotului are un scop special și se numește scaunul milei.

În mijlocul acestei frumuseți extraordinare, plutește parfumul plăcut de tămâie cerească - „propriile Sale merite în favoarea noastră”, simbolizate de altarul de aur făcut de copiii lui Israel.

Slujirea acestei Persoane în favoarea poporului Său mi-a venit în minte când titlurile de știri din toată lumea au anunțat, unele cu litere imense: „Nevinovat”. Un juriu declarase că un sportiv de seamă nu era vinovat de crimă.

Însă acest Apărător/Mijlocitor/Judecător, care unește în Sine aceste calități, declară zilnic lucrul acesta, de nenumărate ori, datorită prețului pe care l-a plătit cu mult timp în urmă, pe o cruce aspră. „El a primit dreptul să fie nu doar reprezentantul oamenilor, ci Apărătorul [și Judecătorul] lor, așa încât fiecare suflet, dacă vrea, să poată spune: „Judecătorul este prietenul meu” (The SDA Bible Commentary, Ellen G. White Comments, vol. 7, pag. 930).

„Când rugăciunile celor sinceri și plini de căință se înalță la cer, [El] îi spune Tatălui: „Voi lua (asupra Mea) păcatele lor. Primește-i să stea nevinovați înaintea Ta” (Ibid.).

Nu trebuie decât să ne recunoaștem vinovăția și să cerem iertare. „Nu există păcate pe care El să nu vrea să le ierte” (Ibid., pag. 913). Aceasta este o veste bună!

Un Apărător divin

Istoria dovedește lucrul acesta. Femeii prinse în adulter, El i-a spus: „Nici Eu nu te osândesc.

Du-te, și să nu mai păcătuiești" (Ioan 8,11).

Paraliticului coborât prin acoperiș, când nu se putea intra în casă din cauza mulțimii, El i-a spus: „Fiule, păcatele îți sunt iertate!” (Marcu 2,5).

Cu o altă ocazie, El S-a rugat: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23,34).

V-ați gândit în ultimul timp unde și când au fost spuse aceste cuvinte? Ascultați ce spune sora White în cartea *Hristos, Lumina lumii*:

„Fiul nevinovat al lui Dumnezeu atârna pe cruce. Trupul Său sfârțec în bătai, mâinile acelea, atât de des întinse pentru binecuvântare, pironite acum pe lemn; picioarele acelea, neobosite în a sluji din iubire, pironite pe cruce; acel cap împărătesc străpuns de coroana de spini; buzele acelea tremurânde gata să strige de durere...

El, care a liniștit valurile furioase și a umblat pe crestele înspumate ale valurilor, care a făcut pe demoni să tremure și boala, suferința să înceteze, El, care a deschis ochii orbilor și care i-a chemat pe morți la viață, S-a oferit pe Sine ca jertfă pe cruce și a făcut lucrul acesta din iubire pentru tine“ (pag. 710, ed. 1990).

Cum ne-am putea opri ca să nu exclamăm: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl“ (1 Ioan 3,1)?

„Nevinovat“

Apărătorul nostru a plătit El însuși onorariul pentru Avocat, în schimbul privilegiului de a ne reprezenta la curtea inițială de judecată, numită sanctuar. Indiferent ce am făcut - ne-am înșelat soțul/soția, ne-am răstiat la copii sau i-am bătut, am fost necinstiți într-o afacere, am încălcat standardele morale, ne-am aprovizionat familia cu pixuri de la birou, am făcut să scadă aprecierea de sine a cuiva, am falsificat un decont pentru cheltuieli, am procurat alimente pentru familie pe căi necinstite, am cheltuit pe alte lucruri zecimea lui Dumnezeu, am folosit Numele Său altfel decât



pentru a-l da slavă - oricare ar fi lucrurile pentru care ne muștră conștiința în clipele noastre liniștite de meditație, El așteaptă și acum să spună: „Nu mai este vinovat; Eu am aruncat înapoia Mea acel păcat [Isa. 38,17]. Păcatul acela a fost aruncat în fundul mării [Mica 7,19]. Eu am șters acele fărădelegi și nici măcar nu-Mi voi mai aduce aminte de ele [Isa. 43,25]. Primește moartea Mea în locul lui“.

Așa ajungem la al treilea articol, apărut la câteva zile după primele două. Coperta unei importante reviste americane de știri avea pe ea portretul papei Ioan Paul II, care vizita pentru a patra oară Statele Unite. „Cinstește-l pe tatăl tău“, era titlul.

Papa arăta destul de binevoitor și a spus câteva lucruri bune despre faptul că America are nevoie să revină la principiile fundamentale de etică și moralitate prezentate în Biblie. Însă Ioan Paul nu este Tatăl nostru; nu e] a stabilit aceste principii călăuzitoare ca să devenim cetățeni buni; nu el este Acela care „Și-a adus ca jertfă trupul Său frânt, pentru a răscumpăra moștenirea lui Dumnezeu și a da celui păcătos o nouă șansă“ (*Parabolele Domnului Hristos*, pag. 120).

Ioan Paul poate fi păstorul unei biserici cu un miliard de membri în toată lumea; însă Tatăl nostru - Păstorul nostru - i-a creat pe ei și pe noi, ceilalți, și ne cunoaște pe fiecare pe nume.

Mai mult decât atât, nu pontiful este Acela care mijlocește în favoarea noastră la curtea de judecată a cerului. Nu el este Cel care a inspirat Cartea căreia trebuie să-i dăm mai multă atenție, Cel care descrie atât sanctuarul, cât și lucrarea ce se desfășoară în el.

Nu El este Cel care a făcut adevăratul semn al crucii, care ne eliberează de vină. Nu El este Acela care are autoritatea să arunce păcatele în adâncul mării.

Comoara

Isus este singurul care poate face toate acestea și El este Comoara sanctuarului. El este Cel care merită ovații nesfârșite - aplauzele întregului univers. Nu mai Isus are dreptul să spună: „Nevinovat“.

Comorile sanctuarului ceresc sunt mai mult decât frumusețea strălucitoare, muzica îngerească și rapoartele șterse. Cea mai mare Comoară este Isus - Anchetatorul plin de înțelegere, Judecătorul calificat, Mijlocitorul ceresc plin de milă, Iertătorul plin de iubire.

Întrebări pentru discuție

1. Poate că gândul cel mai solemn vine din Epistola lui Pavel către Corinteni: „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?“ (1 Cor. 3,16). Cum este influențată viața mea de gândul acesta?

2. Dacă dv. și eu suntem temple ale Sale, locuințele pământești ale Celui care este obișnuit cu slava curată și orbitoare a veșniciei, în ce fel de temple Îl invităm noi astăzi să intre?

3. Cum ne pregătim pentru ca această Prezență înfricoșătoare să fie cu noi zi de zi, aici și acum?

Shirley Burton a lucrat mai mult de patruzeci de ani pentru biserica adventistă, ca profesor, scriitor, responsabil pentru comunicații. În prezent predă la colegiu în Lincoln, Nebraska, S.U.A.

Calvarul

Acolo unde Isus a murit pe altar pentru noi

George Reid

In Apocalipsa cap. 4 și 5, ajungem la o scenă în care ni se așază în față cartea sigilată cu șapte peceti, însă nu se găsește nimeni care să fie vrednic să rupă pecetile. Pare o situație fără speranță, dar nu s-a pierdut totul, pentru că există o Persoană care a primit dreptul; cineva, numit Leul din seminția lui Iuda, care a biruit și poate să deschidă sulul cu cele șapte peceti.

Imediat apare în fața noastră un personaj central, „un Miel stând în picioare. Părea junghiat“ (Apoc. 5,6). Mielul vine în față și, când ia sulul, întreaga adunare cade cu fața la pământ, în adorare: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetile: căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam“ (vers. 9,10). Ca răspuns, o mulțime nenumărată de îngeri proclamă în cor: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!“ (vers. 12).

În cartea Apocalipsa, suntem martori la adorarea adusă, după înălțarea Sa la cer, Domnului Isus, căruia întreaga oștire a cerului Îi aduce acum slavă, ca biruitor asupra tuturor celor care luptă împotriva lui Dumnezeu. Suntem fascinați când aflăm că El este descris atât ca Leul biruitor din seminția lui Iuda, cât și ca Miel. Ambele simboluri ne arată ceva important cu privire la Mântuitorul. În El, tăria de oțel se îmbină și este înveșmântată în catifeaua moale. Într-o clipă El este puternic pentru a elibera, după ce Și-a învins toți împotrivorii și, în același timp, compasiunea Sa delicată se îndreaptă fără încetare spre aceia

dintre noi care sunt loviți de cruzimea vieții.

Apocalipsa ni-L prezintă pe Domnul Hristos, biruitorul, cel care i-a învins pe Satana și pe toți cei care îl urmează și care îi împlinesc planurile. El stă astăzi în cer, înconjurat de îngeri care Îl adoră și de cei răscumparați din toate popoarele, uniți în coruri de laudă și de adorare.

Trei intervenții

De trei ori a intervenit Dumnezeu în mod incomparabil în problemele lumii noastre. *Mai întâi*, ca să creeze această planetă și să o populeze cu oameni, pe care i-a făcut după chipul Lui, pe fiecare într-un fel unic, înzestrându-i cu unele dintre calitățile Ființei Sale, pe care ni le-a împărtășit.

A doua intervenție uimitoare a fost Întruparea. Aceasta a fost un eveniment unic, ceva ce nu se mai văzuse niciodată, în toată veșnicia. Creatorul a luat asupra Sa natura ființei pe care o crease. El nu numai că S-a înjosit să ia chipul unei ființe create, ci Și-a asumat starea celui mai umil dintre noi. În El nu era nimic care să ne facă să-L prețuim. Umilindu-Se și mai mult, El a luat asupra Sa povara vinovăției acumulate de noi, oamenii, sfârșind printr-o moarte care putea să acopere păcatele lumii. De atunci, oricine vine la El cu umilință, cu încredere și primind oferta Sa, va descoperi că meritele curăției Sale nepătate îl pot spăla de orice păcat. La Calvar, El a murit pentru noi.

A treia intervenție este încă în viitor. Așa cum le-au spus îngerii ucenicilor care priveau uimiți cum Isus dispărea din fața lor, înălțându-Se la cer: „Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul

vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer“ (Fapte 1,11). El Se va întoarce. Spre acest eveniment glorios ni se îndreaptă astăzi privirea. Atunci va avea loc a treia intervenție minunată a lui Dumnezeu în problemele acestui pământ, de data aceasta ca să pună capăt păcatului și să readucă universul Său la perfecțiunea lui de la început.

În centrul acestor intervenții uimitoare ale lui Dumnezeu se află Întruparea. Atunci, Dumnezeu a venit printre noi, ca să repare stricăciunile produse de păcat și să ne salveze din starea jalnică în care eram. Cunoaștem foarte bine felul în care Fiul Lui Dumnezeu Și-a lăsat deoparte slava cerească, pentru a deveni unul dintre noi. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“ (Ioan 1,14).

Lucrarea Domnului Hristos a atins punctul culminant cu ocazia Paștelui. Paștele fusese instituit în poporul lui Dumnezeu, cam cu o mie cinci sute de ani înainte. A fost junghiat un Miel, sângele a fost pus pe stâlpii și pe pragul ușii în fiecare familie a celor credincioși, iar îngerul morții a trecut mai departe de acel cămin; locuitorii lui au fost salvați. Astfel, Paștele prefigura eliberarea din păcat a tuturor celor care își pun încrederea în Hristos; de aceea, Scriptura spune că Hristos este Paștele nostru.

Acea ultimă săptămână!

Ne este atât de cunoscută descrierea acelei ultime săptămâni din viața Domnului Isus! Printr-un șir de nedreptăți. Mântuitorul nostru a fost dus ca un miel la măcelărie. A fost arestat în mijlocul ucenicilor, care au luat-o la fugă, a fost purtat printr-o serie de audieri înscenate și de formalități nedrepte, pentru ca în final să fie condamnat și dus la locul răstignirii. După mai multe ore de agonie pe cruce, Isus a strigat: „S-a isprăvit!“ și Și-a dat duhul. Atât de puține cuvinte nu au avut niciodată o importanță atât de mare! Isus, jertfa, murea pe altar pentru oameni, dintre care prea puțini au înțeles sau chiar au arătat un interes deosebit pentru aceasta.

Pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru păcatele noastre. Cu adevărat, Cel de o valoare infinită își dădea viața pentru cei nevrednici. Ce uimitoare manifestare de iubire neegoistă! Isus ne învățase să-i iubim pe alții, chiar pe vrăjmașii noștri, și aceasta era o lecție grea. Acum, El demonstra faptul ceea ce spusese; El și-a dat viața pentru noi, cei nerecunosători. Însă, datorită exemplului Său, noi am început un pelerinaj al înțelegerii. Cât de mult ne iubeste El! Fiind Creatorul, cât de ușor ar fi putut renunța la noi, cei păcătoși, și să înceapă o nouă creațiune! În schimb, El epuizează resursele cerului ca să ne răscumpere din absurditatea păcatului, cu urmările lui fatale.

Ca adventiști, noi înțelegem că, atunci când Domnul Isus a murit, mai era ceva în joc. Nu era implicată doar mica noastră lume, ci universul, care era martor, privea plin de uimire cum se desfășura acest spectacol. Satana are pretenții asupra noastră, asupra fiecăruia dintre noi, care am fost prinși în plasa păcatului, și insistă că un Dumnezeu drept nu poate manifesta mila fără să încalce dreptatea. Legea cauzei și efectului trebuie respectată. Dacă, într-adevăr, plata păcatului este moartea, atunci fiecare păcătos trebuie dus la mormânt, nu doar pentru somnul morții, ci pentru distrugerea finală. Logica aceasta pare de nezdruccinat.

În iubirea Sa nespūsă, Creatorul S-a confruntat cu o alegere teribilă. Universul privea în așteptare. Era martor la minunea tuturor minunilor. Creatorul Însuși urma să devină unul dintre noi, să coboare în lumea mândrită de păcat, în care trebuie să trăim noi, și să-și dea viața de bună voie, pentru a satisface pretențiile dreptății. Într-adevăr, plata păcatului este moartea. Consecințele răzvrătirii sunt inevitabile și trebuie să-și urmeze cursul. El avea să-și dezvelească umerii, ca să primească vinovăția acumulată a omenirii. Domnul avea să pună asupra Lui această vină care trebuie să se încheie cu distrugerea veșnică. Viața trebuia să înceteze. Deci, la Calvar, Mântuitorul nostru a primit vina noastră a tuturor și a suferit consecințele ei. El a murit de moartea a doua.

Însă El nu putea fi ținut în mormânt, fiindcă în El nu era păcat; așa că, la chemarea Tatălui, a ieșit afară. „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespūs de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume“ (Fil. 2,9). Am început meditația noastră cu Hristos cel proslăvit. Acum înțelegem de ce această laudă este mai mult decât covenită. El a ieșit din mormânt biruitor asupra păcatului și a morții și chiar mai mult, cu dreptul de a da această biruință fiecărui om care crede. El a purtat păcatul și vinovăția noastră pe cruce. El a dat la o parte voalul pedepsei noastre - pe deplin, cu mare putere. El trăiește veșnic, ca să dea libertate și pace din belșugul harului Său. Iar noi, cu totul nedemni, devenim beneficiarii generozității Sale.

Acum înțelegem și mai bine de ce mântuirea se obține prin Hristos, numai prin Hristos, pentru că El atribuie starea Sa neprihănită tuturor celor care își supun voința în mod sincer Domnului Hristos. Acesta este motivul pentru care ființele cerești se unesc într-un cor puternic și vestesc slava Mielului - Mielul lui Dumnezeu care a ridicat păcatul. Acest eveniment unic, care a avut loc o singură dată în toată veșnicia, a fost adus la îndeplinire pentru salvarea noastră.

Deci, prin sacrificiul Său noi suntem salvați. Și, de asemenea, întregul univers a primit o nouă înțelegere. Într-adevăr, Dumnezeu este iubire, o iubire de o calitate care depășește imaginația noastră. Universul a fost martor cât de de parte a fost dispus Mântuitorul să meargă, pentru a-i salva pe locuitorii unei lumi mici, dintre miliardele de lumi. Cât de prețioasă este în fața Lui fiecare ființă creată de El! Acum au căzut toate acuzațiile false aduse de Lucifer împotriva Lui, iar bunăvoința deplină a caracterului Său poate fi văzută de toți. În fața tuturor, El l-a învins pe Satana. Acum toți pot să înțeleagă de ce pedeapsa lui este sigură și dreaptă.

Isprăvit!

Conflictul dintre Satana și Domnul Hristos și-a atins punctul culminant în timpul lucrării pe pământ a Domnului. Chiar la începutul vieții Sale de slujire, Sa-

tana și-a pus la lucru toată șiretenia împotriva lui Isus, fără nici un folos. La sfârșit, dușmanul sinistru s-a apropiat iarăși de Hristos. Sora White spune că, în gloata aceea stricată, strânsă în jurul crucii, mergea mândru un personaj sinistru, cu o falsă înfățișare omească. Lucifer, care începuse răzvrătirea în cer, acum Satana, era prezent la Ierusalim în acele clipe extrem de importante. Putem doar să ne imaginăm schimbul de mesaje care a avut loc între ei, când privirea Domnului Hristos, de pe cruce, a întâlnit privirea arhivrajmășului Său, Lucifer, stând în mijlocul gloatei. Va duce Hristos, Creatorul tuturor, până la capăt planul de a muri pentru ființele create de El? Sau Se va întoarce la cer, în prezența Tatălui? Acea prezență care îl susținuse pe Isus fusese retrasă, iar voalul păcatului căzuse peste El, făcând ca viața să I se stingă.

O dată cu strigătul Său final, de moarte, „S-a isprăvit!“, descrierea trece de punctul de unde nu mai există întoarcere. Isus își încheiease lucrarea; de acum înainte, distrugerea lui Satana era sigură. Neprihănirea și îndurarea s-au îmbrățișat. În clipa aceea, mântuirea noastră a fost garantată. Porțile cerului s-au deschis pentru fiecare credincios.

Astăzi, noi ducem solia mântuirii prin Domnul Hristos tuturor țărilor lumii, chemându-i pe toți la piciorul crucii, unde se asigură mântuirea. Solia noastră este cea mai mununată solie care a fost trimisă vreodată tuturor celor care vor să-I dea lui Isus cheia inimii lor. Este privilegiul nostru să le dăm tuturor această mărturie, așteptând revenirea Domnului și Mântuitorului nostru, Isus.

Întrebări pentru discuție

1. Cum L-ați întâlnit pe Domnul Isus ca „Leu“ și ca „Miel“ în viața dv.? Dați câteva exemple.

2. Cum sunt influențate practic viața dv. zilnică și hotărârile pe care le luați sau nu le luați, de adevărurile cu privire la creațiune, la întruparea Domnului Isus și la a doua Sa venire? Cât de iminente, cât de reale sunt aceste evenimente pentru dv.?

George Reid este directorul Institutului de cercetări biblice al Conferinței Generale.

Isus, Mijlocitorul ceresc

Izvorul încrederii și al speranței noastre

Gordon Jenson

Când a păcătuit, Adam i-a predat lui Satana stăpânirea care îi fusese încredințată. Satana a devenit stăpânitorul acestei lumi (Ioan 14,30), iar Adam și Eva au căzut sub sentința distrugerii. Pentru ca Adam și Eva, și în ei tot neamul omenesc, să-l poată învinge pe Satana, să biruiască păcatul și să fie readuși în starea fericită din care căzuseră, ei aveau nevoie de un Mântuitor, un Mediator, un Mijlocitor.

În preștiința lui Dumnezeu și în marea Sa iubire, această măsură fusese luată deja. Un plan de salvare fusese cuprins în legământul făcut de cele Trei Persoane ale Dumnezeirii, care dețin în mod egal atributele divine. Pentru a distruge păcatul și răzvrătirea din univers și pentru a restabili armonia și pacea, una dintre Ființele divine a acceptat și a intrat în rolul de Tată, iar alta în rolul de Fiul. Duhul Sfânt, a treia Persoană divină, trebuia să participe și ea la împlinirea planului de mântuire.

Prin acceptarea rolurilor impuse de planul acesta, Ființele divine n-au pierdut nimic din puterea lor divină. În ce privește existența lor veșnică și alte atribute, Ele erau egale și unite. Însă, cu privire la planul de mântuire, a existat, într-un sens, o supunere a Fiului față de Tatăl. Aceasta este o taină. O taină demonstrată prin întruparea Fiului - El rămânând în continuare Dumnezeu adevărat și totuși fiind om adevărat (Fil. 2,5-7).

Această relație dintre Tatăl și Fiul presupunea mari răspunderi și sacrificii din partea fiecăruia. Tatălui urma să I se ceară să permită ca Fiul Lui să fie umilit; să fie supus la toată furia și mânia pe care Satana, îngerii răi și oamenii

răi le puteau inventa; să fie martor la ispitele Fiului în timpul rămânerii Lui pe pământ; să-L vadă suferind și murind ca să plătească pedeapsa pentru păcatele tuturor generațiilor. Fiul urma să fie numit Miel (1 Petru 1,19.20), Preot (Ps. 110,4), Apărător (1 Ioan 2,1) și Mijlocitor (1 Tim. 2,5; Evr. 7,25). Și totuși, „Fiul lui Dumnezeu S-a așezat cu Tatăl pe tronul Acestuia și slava Celui veșnic, a Aceluia ce exista prin Sine Însuși, Îi cuprinse pe amândoi“ (*Patriarhi și profeti*, pag. 19).

Deoarece Domnul Hristos este angajat acum în ultima fază a mijlocirii, de noi depinde să „căutăm cu atât mai mult să ne întărim chemarea și alegerea noastră“.

Faptul că templul ceresc al lui Dumnezeu exista înainte de originea răului este sugerat prin afirmația: „Erai un heruvim acoperitor“ (Ezech. 28,14). De la crearea lui, acest templu, „adevăratul cort, care a fost ridicat de Domnul“ (Evr. 8,2), a fost centrul

închinării la Dumnezeu a tuturor ființelor inteligente din univers. El a fost, de asemenea, centrul guvernării lui Dumnezeu. Când a apărut păcatul în cer, iar apoi pe pământ, acestei crize trebuia să i se facă față în templul din cer. Ca membru al Dumnezeirii, înainte de întrupare, Domnul Isus a participat la toate activitățile Persoanelor divine în locurile sfinte. El avea parte de slava Tatălui înainte de a fi lumea (Ioan 17,5).

Rezolvarea crizei

Așa cum păcatul a luat amploare în mod treptat în cer și mai târziu pe pământ, tot astfel planul de a i se face față a fost descoperit progresiv - Persoanele divine au intrat în roluri asupra cărora fuseseră de acord înainte de întemeierea lumii (1 Petru 1,10.11; 2 Petru 1,21).

Nu trebuie pierdută din vedere mijlocirea Domnului Isus în cer, în tot timpul Vechiului Testament. Iertarea păcatelor, curățirea de păcat, experiența unei vieți noi, învierea pentru slavă a celor neprihăniți, înălțarea la cer a dreptilor aflați în viață - toate acestea au fost realizate pe baza planului de mântuire promis, deși nu era împlinit pe deplin. De-a lungul întregii istorii a Vechiului Testament, au fost bărbați și femei care au ajuns la experiența credinței (Evr. 11), a mântuirii prin har, prin credință (Rom. 5,19.20; 2 Tim. 3,15.16; Gal. 3,5-8). Apoi, în timpul lucrării Domnului Isus pe pământ - înainte de moartea, învierea și înălțarea Sa - El S-a rugat ca Mare Preot mijlocitor (Ioan 17) și a slujit ca preot când S-a adus pe Sine ca sacrificiu pe Calvar. „El Însuși fiind preotul, și tot El fiind și jertfa“ (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 14,15). Evanghelia a fost adusă la cunoștință și avantajele prevăzute în ea au fost însușite în timpul Vechiului Testament, ca și în timpul Noului Testament (Evr. 4,1.2; 1 Petru 3,18-4,6; Rom. 1,1-3; Ef. 2,8-10).

Desigur, mijlocirea Domnului Isus din cer a dobândit o importanță mai mare o dată cu moartea, învierea și înălțarea Sa. Acum avea și El „ceva de adus“ (Evr. 8,3). Când S-a înălțat ia cer, Isus

„a fost întronat în mijlocul adorării îngerilor. De îndată ce această ceremonie s-a încheiat, Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor în torente bogate și Hristos a fost cu adevărat proslăvit, chiar cu slava pe care o avusese la Tatăl din veșnicie. Revărsarea Duhului Sfânt în Ziua Cincizecimii a fost comunicarea din partea cerului că întronarea Mântuitorului a avut loc. Potrivit făgăduinței Sale, El a trimis din cer Duhul Sfânt asupra urmașilor Săi, ca un semn că El a primit, ca preot și împărat, toată puterea în cer și pe pământ și că El era Cel Uns peste poporul Său“ (*Istoria Faptelor Apostolilor*, pag. 32).

În calitate de preot și împărat glorificat, Domnul Isus putea să participe la toate activitățile Persoanelor divine în cer. Ca Mare Preot, calitate legată de scopul inițial al sanctuarului ceresc, Isus a adus la îndeplinire prima fază a lucrării Lui în acel sanctuar până în anul 1844. Această lucrare corespundea cu slujirea preotească a fiilor lui Aaron, care avea loc în tot cursul anului, la sanctuarul pământesc (slujirea „zilnică“). Prin aducerea sacrificiului Său ispășitor, mijlocirea Domnului Isus în cer a primit o nouă dimensiune. Prevederile planului de mântuire nu mai erau puse la dispoziția omului păcătos pe baza făgăduințelor. Aceleași prevederi, de care beneficiase păcătosul din timpul Vechiului Testament, când își regreta păcatele, prin mijlocirea Mielului care urma să vină, sunt valabile și astăzi pentru păcătosul convertit, prin mijlocirea continuă a Mielului înălțat. Din anul 1844, Domnul Hristos a intrat în faza finală a mijlocirii Sale cerești.

Înainte de 1844

Auzim deseori observația că adevărata zi a ispășirii a început în 1844. Această afirmație nu este exactă și trebuie formulată mai atent. Într-un sens, întruparea Domnului Hristos a constituit un eveniment al zilei antitipice de ispășire. „După cum marele preot pune la o parte strălucitoarele Sale veșminte preotești și slujea în

îmbrăcămintea de pânză albă a preotului obișnuit, așa și Hristos a luat înfățișarea de serv și a adus sacrificiul, El Însuși fiind preotul, și tot El fiind și jertfa“ (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 14,15).

Într-un sens, moartea lui Isus a fost un eveniment al zilei antitipice de ispășire. Domnul Hristos a fost un sacrificiu purtător de păcat (Is. 53,6; 1 Petru 2,24), antitipul jertfelor aduse de-a lungul veacurilor. Cu toate acestea, prin natura și prin viața Sa, Domnul Hristos a fost fără păcat (1 Petru 2,22), iar prin moartea Lui, El a fost antitipul țapului pentru Domnul, pe capul căruia nu se mărturisea nici un păcat.

În 1844, Domnul Hristos a început ultima fază a mijlocirii Sale în cer, simbolizată prin curățirea sanctuarului pământesc de către marele preot. La această curățire a sanctuarului ceresc se referă scena judecății din Daniel 7,9-13.22,26 și 8,14. Isus Se referă la judecata premergătoare venirii Lui, când vorbește despre „cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți“ (Luca 20,35); și când rostește acest îndemn:

„Vegheați, dar, în tot timpul și rugați-vă, ca să aveți putere (să fiți socotiți vrednici - după *King James Version*) să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla, și să stați în picioare înaintea Fiului omului“ (Luca 21,36). Această lucrare, prin care suntem „socotiți vrednici“ trebuie să aibă loc înaintea învierii și înainte de arătarea Fiului omului. Această lucrare se referă doar la aceia ale căror nume sunt scrise în cartea vieții:

„În serviciul jertfelor, numai aceia care veneau înaintea lui Dumnezeu cu mărturisire și pocăință, și ale căror păcate fuseseră trecute asupra sanctuarului prin sângele jertfei pentru păcat, aveau o parte în serviciul Zilei de Ispășire. Tot așa, în ziua cea mare a ispășirii finale și a judecății de cercetare, sunt luate în considerare numai cazurile acelor care alcătuiesc poporul lui Dumnezeu“ (*Tragedia veacurilor*, pag. 440).

„Cartea vieții cuprinde numele tuturor acelor care au intrat vre-

dată în serviciul lui Dumnezeu“ (*Ibid.*).

Partea noastră

Cu toate că a doua parte a lucrării Domnului Hristos în cer a început în 1844, mijlocirea Lui pentru păcătoșii convertiți (slujirea Sa din prima încăpere a sanctuarului) continuă, așa cum, în Israelul din vechime, în Ziua Ispășirii continua și serviciul zilnic. Putem primi încă, prin credință, toate binecuvântările oferite prin marele plan de mântuire.

Deoarece Domnul Hristos este angajat acum în ultima fază a lucrării Sale de mijlocire și fiindcă putem beneficia de mijlocirea Lui, avem datoria „să căutăm cu atât mai mult să ne întărim chemarea și alegerea noastră“ (1 Petru 1,10), „să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfântirea până la capăt, în frica de Dumnezeu“ (2 Cor. 7,1). Trebuie să ne întorcem și să ne abatem de la toate fărădelegile noastre, pentru ca să nu ne ducă nelegiuirea la pieire, și să ne facem rost de o inimă nouă și de un duh nou (Ezech. 18,30.31).

În mijlocul acestor scene de la încheierea marii lupte de veacuri, credincioși din toată lumea, bărbați și femei, vor primi, prin insuflarea Duhului Sfânt, binecuvântările și harul pe care le acordă Marele nostru Preot din cer, vor asculta din iubire și vor descoperi Spiritul, caracterul și iubirea Domnului Hristos.

Întrebări pentru discuție

1. Cum ați explica unii necreștin rolurile diferite ale persoanelor Dumnezeirii în salvarea oamenilor?

2. Ce importanță are înțelegerea lucrării actuale a Domnului Isus în Locul Prea Sfânt?

Gordon Jenson este președintele Colegiului Spicer Memorial din Pune, India.

Harul care aduce împăcarea

*Trebuie să părăsim eul și să ne întoarcem
la Domnul Isus*

Mervyn Warren

Timp de trei decenii, în care am predat la colegii creștine, am adunat expresii unice, rostite de studenți prinși în ghearele cumplite ale unor împrejurări neplăcute. Un student care primește o notă nedorită ar putea spune: „Proceți-vă milă de mine!” sau „Fie-vă milă de mine!”

Dacă expresiile și împrejurările se pot schimba, un adevăr fundamental rămâne constant în noi toți: dacă părinții noștri au fost oameni și dacă luăm parte la această călătorie care se numește cursa/drumul vieții omenești, în viață vom fi deseori împresurați de nevoia unei înțelegeri deosebite. Pe scurt, harul e singura noastră nădejde.

Cine are nevoie de el?

Nu toți oamenii simt nevoia să fie înțeleși, însă noi cunoaștem foarte bine nevoia de a fi scoși în evidență. Umblăm după laude și feliicitări, care să ne asigure că realizările noastre nu sunt doar satisfăcătoare în ce ne privește, ci sunt mai bune decât ale altora.

În pilda relatată în Luca 18,9-14, Domnul Isus Se referă la acest fel de mulțumire de sine. El descrie două feluri de oameni care pot participa la serviciul divin în orice zi. Unul este acel membru mândru care se laudă astfel: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni”. Al doilea este închinătorul mai modest, care se roagă cu aceste cuvinte: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” Atacând direct una dintre problemele noastre frecvente, Isus ne avertizează că prea des ne considerăm „buni” pentru Dumnezeu.

Un prieten de-al meu era bun jucător de golf - lovea mingea perfect și atingea repede punctajul maxim. În mod surprinzător, el nici nu începuse măcar să-și atingă întregul potențial. Dar, asemenea multora dintre noi care devin „buni” la ceva, el a făcut o greșală fatală. Când jocul lui atinsese cea mai bună performanță, a făcut o afirmație arrogantă, care l-a determinat pe antrenor să-i răspundă: „Ei bine, cred că eu nu mai pot face nimic pentru tine”. Rezultatul? Antrenamentele au fost oprite. Iscusița prietenului meu de a juca golf a scăzut, iar acum, în felul cum joacă se văd doar sclipiri ale strălucirii sale trecute. El ajunsese în acea zonă a bunătații primejdioase și a căzut rău.

Cât de mult seamănă aceasta cu viața noastră spirituală! Când vom învăța că performanțele noastre cele mai bune sunt mult mai mici decât standardul absolut pe care dorește Dumnezeu să-l atingem? Nu este totdeauna loc de mai bine, mult mai mult de cucerit? Chiar în timpul biruințelor și înaintării noastre „spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus” (Fil. 3,14), trebuie să suprimăm orice înclinație spre mândrie personală și să fim totdeauna gata, prin meritele Mântuitorului nostru, „să ne apropiem cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evr. 4,16).

Isus vorbește despre templu

Să revenim acum la parabola din Luca 18. În versetul 10, Isus stabilește sanctuarul ca loc al acțiunii: „Doi oameni s-au suit la

Templu să se roage”. Templul, nu o sinagogă, este un amănunt important pe care fără îndoială că Domnul Isus l-a avut în vedere. Multe la număr și localizate în diferite cetăți, sinagogile erau locuri în care iudeii se adunau pentru citirea și comentarea Scripturii. Templul, sau sanctuarul, părea totuși mai important în serviciul religios și în viața iudeilor, fiindcă doar acolo erau jertfiți miei - arătând în mod profetic spre Calvar și spre Domnul Hristos, „Mielul care a fost junghiat de la întemeierea lumii” (Apoc. 13,8).

Deoarece acțiunea acestei parabole are loc în mod clar cu ocazia închinării publice de la sanctuar și fiindcă nu se menționează nici o sărbătoare, putem presupune că evenimentul este aducerea jertfei de seară, oficiată în fața tuturor închinătorilor - inclusiv a fariseului și a vameșului. Amândoi văd cum este adus același miel ca jertfă pentru păcatele lor. Amândoi participă la același serviciu divin. Însă fiecare răspunde în mod diferit.

Eul în contrast cu sanctuarul

Fariseul se uită la mielul de jertfă - acest act divin pentru păcătoșii pierduți -, însă în loc să-L vadă pe Mântuitorul lui, el vede doar faptele sale bune și accidente ale altora. Chiar cuvântul folosit în limba greacă pentru „stătea”, în versetul 11, sugerează că, în timpul acestui serviciu de la templu, în mod surprinzător, el stătea în picioare mândru, poate ostentativ, într-o poziție dreaptă, de mulțumire de sine, având capul lăsat pe spate, nasul pe sus, privind ironic, cu mâinile în șold, ca și cum Dumnezeu ar fi fost un obiect pe care îl ținea în buzunarul de la spate. Apoi el se roagă (strigă), mărturisește (se proslăvește) și se laudă, iar din gura lui se revarsă aceste cuvinte blasfematoare: „Dumnezeule, Îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, precurvari, sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele” (vers. 11,12).

Domnul Isus oferă apoi un exemplu mai bun. Începând cu

versetul 13, tonul parabolei se schimbă brusc, o schimbare totală, axată pe cuvântul „dar”. „Dar vameșul...” Deși unele traduceri încep versetul acesta cu expresia „Și vameșul...”, cursul acțiunii impune un contrast între primul închinător și al doilea. „Dar vameșul sta departe și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept și zicea: 'Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!'” (vers. 13).

Ce contrast! Pentru fariseu, biserica este un drept; pentru vameș, este un privilegiu. Fariseul stătea în picioare plin de sine, în timp ce vameșul avea sufletul zdrobit. Fariseul avea totul în favoarea lui, cu excepția celui mai important lucru. Vameșul nu avea nimic în favoarea sa, cu excepția celui mai important lucru. Fariseul a vorbit mult despre religiozitate, dar a manifestat puțin creștinism. Vameșul a fost concis în aspectele formale ale religiei, însă a dat pe față mult creștinism.

În capitolul „Doi închinători” din cartea *Parabolele Domnului Hristos*, Ellen White folosește aceste expresii pentru a-l descrie pe primul închinător: „*laudă de sine*”, „*mulțumit de sine*”, „*automulțumire*”, „*îndreptățire de sine*”, „*încredere în sine*”, „*îngâmfare*”, „*bizuire pe sine*”, „*preamărire de sine*”, „*o părere prea înaltă despre sine*” și „*iubire de sine*”. Al doilea închinător este caracterizat printr-o singură expresie - „*renunțarea la sine/lepădarea de sine*”. Amândoi închinătorii au privit același miel de jertfă în timp ce se închinau în templu. Unul dintre ei s-a văzut doar pe sine; celălalt L-a văzut pe Mântuitorul său. Ce vedeți dv. și ce văd eu când ne adunăm în casa lui Dumnezeu?

Să privim la tronul milei

Atunci când vameșul se roagă: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul”, el cere o milă deosebită de aceea despre care vorbesc unele texte bine cunoscute, cum sunt acestea: „Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă” (Matei 5,7); sau „Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit” (Efes. 2,4); sau „Să ne

apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evr. 4,16). Cuvântul grecesc *eleos*, tradus prin „milă/îndurare” în aceste versete, descrie o milă îmbrăcată cu haina simpatiei, a compasiunii și înțelegerii.

Însă, în Luca 18,13, vameșul cere ceva mult mai profund. Privind uimit la jertfa adusă pentru păcatele lui în curtea templului, el folosește un cuvânt diferit de *eleos*. Expresia folosită de el vine de la cuvântul grecesc *hilasterion*, tradus prin „milă” în unele versiuni, dar, fiind un termen care se referă la sanctuar, probabil ar fi cel mai bine dacă l-am traduce aici prin „ispășire”: „Dumnezeule, fă ispășire pentru mine”, spunea, de fapt, vameșul. Pavel folosește același cuvânt în Romani 3,24,25: „Și sunt socotiți neprihăniți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus. Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire [*hilasterion*]”. Expresia vameșului este folosită și de Ioan, ucenicul iubit, atunci când ne asigură că există Cineva care ne ia apărarea în fața Tatălui, chiar Isus Hristos, care este „jertfa de ispășire [*hilasterion*] pentru păcatele noastre” (1 Ioan 2,2).

Dacă insistăm mai mult asupra acestui cuvânt deosebit din rugăciunea vameșului, descoperim că, în Septuaginta (traducerea Vechiului Testament în limba greacă), termenul ebraic *kapporeth*, care înseamnă „capac, învelitoare a legământului” sau „învelitoare a tronului milei”, este tradus prin același cuvânt. Deci, vameșul caută împăcare și, în esență, se roagă astfel: „O, Dumnezeule, fă ispășire pentru mine, acoperindu-mi păcatele cu tronul milei Tale”.

Ce este tronul milei? Când Dumnezeu a inspirat planul arhitectural al primului sanctuar pământesc, în a doua încăpere a lui, numită Sfânta Sfintelor sau Locul Prea Sfânt, urma să se afle un singur obiect sacru, și anume chivotul legământului (Ex. 25,17-22). Chivotul conținea Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu. „Capacul acestui chivot”, explică sora

White, „se numea scaunul (sau tronul) milei, ceea ce însemna că, deși moartea este plata pentru călcarea legii, prin Isus Hristos, păcătosul convertit, care crede în El, primește milă și iertare. Singura nădejde a oricărui om este prin Isus Hristos, care așază haina neprihănirii Sale asupra celui păcătos care se dezbracă de hainele lui murdare” (*Youth's Instructor*, 18 aug. 1886).

Când vii în prezența lui Dumnezeu și privești cu adevărat la Isus Hristos, nu vei simți nevoia să atragi atenția la propria ta bunătate, care, dacă este într-adevăr a ta, nu te poate salva pentru împărăția lui Dumnezeu. Doar bunătatea lui Hristos ne poate mântui.

„Cum pot fi spălat de păcat?
Doar prin sângele lui Isus.
Cum pot avea suflet curat?
Doar prin sângele lui Isus.

O, izvor, izvor prețios
Ce mă albește ca neaua!
Nu cunosc alt izvor prețios,
Decât sângele lui Hristos.”

- Robert Lowry

Recunoști că ești un păcătos a cărui viață este despărțită de Dumnezeu sau încă nu și-a atins întregul potențial spiritual? Vă recomand harul lui Dumnezeu care aduce împăcarea, iubirea Sa nemărginită, atotcuprinzătoare și transformatoare. Veniți la tronul milei și plecați-vă genunchii, plini de emoție.

„De orice furtună ce se abate,
De oricare val de durere amar,
Avem un adăpost mai sigur ca toate
Și pace, acolo, sub tronul de har.”

Întrebări pentru discuție

1. În ce fel ați simțit nevoia să fiți superior altora, ca să puteți avea o părere bună despre dv.?
2. Pilda din Luca 18 conține o lecție clară pentru farisei. Are ea o lecție și pentru vameși?
3. Menționați un mod concret prin care vă puteți apropia mai mult de atingerea „potențialului dv. spiritual”.

Mervyn Warren este șeful catedrei de religie la Colegiul Oakwood, Huntsville, Alabama, S.U.A.

Isus în centru

Scenele sanctuarului din cartea Apocalipsa

Adekunle Alalade

Cartea Apocalipsa aparține, după cum se spune, genului literar numit apocaliptic; mai precis, „apocaliptic biblic”. Este correspondentul din Noul Testament al cărții lui Daniel.

Profețiile apocaliptice ne aduc descoperiri speciale din partea lui Dumnezeu, bazate pe viziunile și pe visele inspirate ale profetului. Scopul lor principal este ca să ne concentreze atenția asupra evenimentelor de la sfârșitul istoriei omenirii, când popoarele de pe pământ vor fi nimicite și Împărăția Domnului Hristos va fi întemeiată pentru veșnicie. Profețiile au și scopul să aprindă, să ne susțină nădejdea că Hristos vine curând și să ne inspire la dependență spirituală de El, acesta fiind mijlocul prin care ne putem pregăti să-L întâmpinăm pe Domnul. Îndemnându-i pe creștini să dea cea mai mare atenție acestei cărți, Ellen White scrie astfel: „Soliile solemne care au fost date în ordinea lor în cartea Apocalipsa trebuie să aibă primul loc în mintea poporului lui Dumnezeu. Nu trebuie să îngăduim nici unui alt lucru să ne absoarbă atenția” (*Testimonies*, vol. 8, pag. 302). Când noi, ca popor, vom înțelege ce înseamnă pentru noi această carte, „se va vedea în mijlocul nostru o mare înviore” (*Testimonies to Ministers*, pag. 113).

Personajul central

În întinderea vastă a istoriei omenirii pe care o acoperă cartea Apocalipsa, Domnul Hristos este personajul dominant. Scopul hristocentric al cărții este subliniat în Apocalipsa 1,1 și 22,6. „Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând..,

Apocalipsa este cartea Mielului „din mijlocul scaunului de domnie”. Sacrificiul lui Hristos ocupă locul central în tot ce face El pentru noi. El este Domnul bisericii. Un alt rol important al Domnului Isus este prezentat clar în Apocalipsa 1,7,8: El este Împăratul care vine (versetul 7), „Alfa și Omega, Începutul și Sfârșitul”, Domnul „care este, care era și care vine” (versetul 8). Hristos este „Cel viu”, care a fost mort și este „viu în vecii vecilor”. El ține „cheile morții și ale locuinței morților” (versetul 18).

Ce asigurare minunată este dată celor asupriți și chinuți! Cât de mângâietor este să știm că Domnul este cu noi chiar acum, oricât de deplorabilă ar fi starea noastră! Ce speranță putem avea dacă recunoaștem că, într-o zi, Domnul Hristos va îndrepta lucrurile, pentru poporul Său, într-o lume plină de confuzie, când va veni, în curând, ca să dea fiecăruia după fapta lui! (Apoc. 22,12).

Nu este deci de mirare că Ioan, într-o așteptare plină de dor, a strigat, asemenea multor creștini de atunci încoace: „Amin! Vino, Doamne Isuse” (versetul 20).

Sanctuarul ceresc este un punct central al soliei din Apocalipsa. Să privim împreună patru scene din această carte și raportul lor cu profețiile și cu Isus Hristos, Cel care slujește în sanctuar.

1. Cele șapte biserici

Înainte de a-L auzi pe Isus rostind epistola Sa către cele șapte biserici, Ioan L-a văzut prezentat, mai întâi, umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice (sau candelabre) din Locul Sfânt. Isus a identificat sfeșnicile cu biserica. Ea trebuie să reflecte lumina Lui față de lume. Hristos este în mijlocul

bisericii Sale. El slujește în calitate de pastor, preot și păstor al ei, o încurajează și o curăță, ajutând-o să reflecte raze vii, din lumina curăției și iubirii Sale.

Cartea Apocalipsa este în esență o scrisoare, scrisă și trimisă celor șapte biserici din Asia Mică. Aceste biserici au fost alese pentru că nevoile spirituale și starea lor generală reprezentau starea diferitelor părți ale bisericii universale, din orice timp și din întreaga istorie. Fiecare generație de creștini se descoperă în solia către aceste biserici, iar muștrările, cuvintele de mângâiere, laudele și sfaturile practice se potrivesc diferitelor lor situații.

Unii creștini de astăzi și-au pierdut dragostea dintâi (Efes, Apoc. 2,1-7). În fața altora stau necazuri și persecuții (Smirna, versetele 8-11). Unii tolerează păcatul și apostazia (Pergam, versetele 12-17). Unii săvârșesc adulter spiritual, aderând la acele organizații religioase reprezentate de „Izabela” (Tiatira, versetele 18-27). Unii și-au pierdut credința aceea vie, care lucrează prin dragoste (Sardes, Apoc. 3,1-6). Unii lucrează cu credințioșie pentru Hristos și în același timp se încred în lucrarea Sa de Mijlocitor și Apărător la judecată (Filadelfia, versetele 7-13). Unii sunt încropiți spiritual, mulțumiți de sine, pierduți și goi (Laodicea, versetele 14-18).

Aceste solii prețioase sunt pentru învățătura noastră. În Apocalipsa 3,18-22, Domnul Isus spune astfel: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești; și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale; și doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi... Fii plin de râvnă, dar, și pocăiește-te! Iată, Eu stau la ușă și bat. Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine”.

2. Cele șapte trâmbițe

Într-adevăr, Apocalipsa este cuvântul Celui care cunoaște sfârșitul de la început. În versetul 3 din capitoul 8, începe profeția celor șapte trâmbițe, cu o referire clară la sanctuarul ceresc. Este o

descriere sugestivă a sfârșitului lucrării de mijlocire a Domnului Hristos și a începerii judecății lui Dumnezeu asupra lumii. Tunetele, fulgerele și cutremurul de pământ reprezintă în mod viu încheierea timpului de probă pentru oameni.

Ellen White descrie frumos momentul acesta. „Apoi am văzut”, spune ea, „cum Isus, care slujise în fața chivotului Celor Zece Porunci, puse jos cădelnița. El își ridică mâinile și, cu glas tare, zise: 'S-a sfârșit'. Iar toată oastea îngerească și-a scos coroanele când Isus a rostit solemn: 'Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe; cine este întinat să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!'” (*Early Writings*, pag. 279, 280).

Când se încheie lucrarea judecătorească preadvent, destinul dv. și destinul meu sunt hotărâte pentru viață sau pentru moarte. „Vegheați, dar, ... ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind” (Marcu 13,35.36).

3. Scena marii lupte

În Apocalipsa 12, balaurul se ridică împotriva lui Dumnezeu și a bisericii Sale. „Femeia” este identificată cu adevărații urmași ai lui Dumnezeu, biserica Sa. În ultimul verset al capitolului, facem cunoștință cu „rămășița” seminței femeii, căreia cel rău i se împotrivesc cu cruzime. Întrebările vitale sunt acestea: „Cine sunt ei?” și „Ce este mărturia lui Isus?”

Rămășița din Apocalipsa 12,17 se referă la adevărații urmași ai Domnului Hristos care urmau să rămână după încheierea celor 1.260 de ani, deci după anul 1798. Eu sunt convins că solia bisericii adventiste de ziua a șaptea corespunde caracteristicilor formulate în acest pasaj - păzirea poruncilor lui Dumnezeu și credința lui Isus.

Un alt capitol al „marii lupte” dintre adevăr și minciună este descris în Apocalipsa 13, prin simbolul „fiarei”. Fiara reprezintă forțele satanice care îi constrâng pe toți oamenii să li se supună. Însă capitolul ne asigură, de ase-

menea, că diavolul va fi nimicit în cele din urmă, datorită jertfei pline de succes a Domnului Hristos de pe Calvar.

Noua scenă care începe în Apocalipsa 14,6 ne duce înapoi într-o vreme dinaintea viziunii descrise în versetele 1-6. În Apocalipsa 14,1-5, atenția se îndreaptă asupra biruitorilor, nu asupra victimelor. Sora White spune că acești biruitori sunt numiți „fecioare” („verguri”) fiindcă au o credință curată (*Parabolele Domnului Hristos*, pag. 325).

Versetele 6-12 din capitolul 14 se aplică în special la perioada imediat premergătoare celei de-a doua veniri a Domnului Hristos. Întreita solie din aceste versete îi pregătește pe cei 144.000 ca să primească sigiliul final al lui Dumnezeu. Această solie produce o despărțire finală între cei care primesc și cei care resping chemarea lui Dumnezeu. Este un apel serios pentru a ne închina adevăratului Dumnezeu și a da slavă Numelui Său. Fiecare dintre noi să fie un reprezentant al Domnului Hristos, ca să vestim aceste solii până la cele mai îndepărtate locuri din lume.

A treia parte a capitolului descrie, în cuvinte simbolice, secerișul celor neprihăniți și al celor răi, la venirea Domnului Isus (versetele 14-20). Aceste solii sunt pentru timpul nostru. Ele se ocupă de oamenii de astăzi, de problemele, de amăgirile și de nevoile actuale. Ele au ca rezultat separarea de lume - o despărțire finală a grâului de neghină (Mat. 13,23-30), a oilor de capre (Mat. 25,31-46), a celor neprihăniți de cei nelegiuți. Ele se ocupă cu subiecte de interes central pentru toți oamenii. Acum, când se apropie judecata finală, Dumnezeu apelează la inima fiecărui om. Este o chemare la adorare; o chemare la închinare și loialitate față de Domnul Hristos, într-un timp când majoritatea oamenilor din lume au ales să se închine unei alte puteri (Apoc. 13,3).

4. Cele șapte plăgi

Evenimentele din Apocalipsa 15 și 16 au loc chiar înainte de seceriș. Ele descriu un timp de ne-caz, de la încheierea timpului de

probă (Apoc. 22,11) până la doua venire a Domnului.

Ultimele șapte plăgi sunt cele mai teribile judecăți revărsate vreodată asupra neamului omenesc. Ele vor cădea asupra celor care și-au declarat credințioșia lor finală față de puterile demonice, asupra celor care au întors spatele adevărilor Bibliei și multelor chemări ale lui Dumnezeu la pocăință și la supunere față de El.

Însă este mângâietor să știm că mânia lui Dumnezeu nu va cădea asupra nici unui singur suflet care caută refugiu în Isus. Însuși Dumnezeu a spus lucrul acesta: „Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi” (Ex. 12,13).

Acum este timpul să ascultăm cuvintele Celui Prea Înalt. Isus Se mai află încă în sanctuar. Plin de iubire și îndurare, El transmite lumii întregi ultima veste bună, Evanghelia ceasului judecătorești. El apelează la bărbați și femei, la băieți și fete, să se întoarcă la Dumnezeu și să părăsească păcatul. Când se va încheia judecata preadventă, vor fi revărsate cele șapte plăgi și Isus Se va arăta într-o slavă mistuitoare.

Însă biruința finală pentru cei credincioși este sigură; pentru că Domnul bisericii, Mielul care a fost junghiat, nu este doar vrednic, ci este și în stare să-i ducă la biruință. Făgăduințele Sale sunt sigure. El nu ne dezamăgește. Fie ca ziua Domnului să ne găsească sub protecția Celui Atotputernic.

Întrebări pentru discuție

1. Dacă cele șapte biserici din Apocalipsa 2 și 3 reprezintă biserica din toate veacurile, atunci unde se încadrează biserica dv. locală? Căreia dintre ele i se seamănă? Și ce puteți face dv. în această privință?

2. Dacă Domnul Hristos are, într-adevăr, locul central în Apocalipsa, ce schimbare aduce faptul acesta în felul meu de a le prezenta altor persoane această carte a Bibliei?

Adekunle Alalade este președinte (și profesor de religie și teologie) la Seminarul adventist din Nigeria, Africa de vest.

Hristos în sanctuar

Privirea noastră trebuie să se ațintească asupra Lui.

Ellen White

Jertfele au fost poruncite de Dumnezeu pentru ca, prin ele, omul să-și amintească permanent de păcatul lui, să-și recunoască și să-și mărturisească păcatul și să-și exprime credința în Răscumpărătorul făgăduit. Ele aveau scopul să întipărească în mintea omenirii căzute adevărul solemn că păcatul a fost cel care a adus moartea.

Pentru Adam, aducerea primei jertfe a fost un serviciu solemn, extrem de dureros. Mâna sa a trebuit să se ridice spre a lua viața, pe care doar Dumnezeu o putea da. Pentru prima dată el era martor al morții și a fost conștient că, dacă ar fi fost ascultător de Dumnezeu, nu ar fi existat moartea omului sau a animalelor. În timp ce junghia victima nevinovată, el tremura la gândul că, din cauza păcatului său, trebuia vărsat sângele Mielului nevinovat al lui Dumnezeu. Scena aceasta l-a făcut în stare să înțeleagă mai pe deplin și mai viu gravitatea păcatului său, pentru care nu putea face ispășire nimic altceva decât moartea Fiului scump al lui Dumnezeu (*Patriarhi și profeti*, pag. 56).

Nu doar sanctuarul însuși, dar și slujirea preoților trebuia să fie „chipul și umbra lucrurilor cerești” (Evr. 8,5)... Slujba de la sanctuar era formată din două părți: un serviciu zilnic și unul anual. Serviciul zilnic era îndeplinit la altarul ardătorilor de tot din curtea cortului și în Locul Sfânt, în timp ce serviciul anual era oficiat în Locul Prea Sfânt...

Serviciul zilnic cuprindea arderea de tot de dimineață și de seară, arderea tămâiei plăcut mirositoare pe altarul de aur și darurile și jertfele speciale pentru păcatele personale. Erau, de asemenea, jertfe pentru Sabate, pentru luni noi și pentru sărbători deosebite.

În fiecare dimineață și în fiecare seară, era ars pe altar un miel de un an, împreună cu darul său de mâncare corespunzător, simbolizând astfel consacrarea poporului față de Iehova și continua lor dependență de sângele ispășitor al lui Hristos. Dumnezeu a poruncit în mod clar ca fiecare jertfă adusă pentru serviciul de la sanctuar să fie „fără cusur” (Ex. 12,5)...

Prin arderea tămâiei, preotul era adus în imediata prezență a lui Dumnezeu, mai mult decât prin oricare alt act al serviciului zilnic... Tămâia, înălțându-se împreună cu rugăciunile lui Israel, reprezintă meritele și mijlocirea lui Hristos, neprihănirea Sa desăvârșită, care prin credință este atribuită poporului Său și care singură poate face să fie primită de către Dumnezeu închinarea ființelor păătoase...

Când preoții intrau, dimineața și seara, în Locul Sfânt la ceasul tămâierii, sacrificiul zilnic era gata să fie adus pe altarul din curtea de afară. Acestea erau momente de o intensă preocupare pentru închinătorii adunați la cort. Înainte de a intra în prezența lui Dumnezeu prin slujirea preotului, ei trebuia să se angajeze într-o serioasă cercetare a inimii și mărturisire a păcatelor. Ei se uneau în rugăciune tainică, având fața întoarsă spre Locul Sfânt. În felul acesta, rugăciunile lor se urcau împreună cu norul de tămâie, în timp ce ei se prindeau în credință de meritele Mântuitorului promis, prefigurat de sacrificiul ispășitor...

Partea cea mai importantă a slujbelor zilnice era serviciul efectuat în favoarea persoanelor individuale. Păcătosul plin de regret pentru păcatul său își aducea jertfa la ușa cortului și, punându-și

măinile pe capul victimei, își mărturisea păcatele, transferându-le în felul acesta în chip simbolic de la sine asupra sacrificiului nevinovat. Cu propria mână el junghia apoi animalul, iar preotul ducea sângele în Locul Sfânt și stropea în fața perdelei, în spatele căreia se afla chivotul, cu legea pe care cel păcătos o călcase. Prin această ceremonie, păcatul era transferat în mod simbolic, prin sânge, asupra sanctuarului...

Aceasta era lucrarea care se desfășura zi după zi, în tot cursul anului. Păcatele lui Israel fiind transferate astfel asupra sanctuarului, locurile sfinte erau întinate și devenea necesară o lucrare specială de curățire, pentru îndepărtarea păcatelor. Dumnezeu a poruncit să se facă ispășire pentru fiecare dintre încăperile sfinte, cum și pentru altar, ca „să-l curețe și să-l sfințească de toate necurățiile copiilor lui Israel” (Lev. 16,19; *Ibid.*, pag. 351-355).

Marea Zi a Ispășirii

O dată pe an, în marea Zi a Ispășirii preotul intra în Locul Prea Sfânt pentru curățirea sanctuarului. Lucrarea săvârșită acolo încheia șirul anual al slujbelor... Întreaga ceremonie trebuia să imprime în mintea israeliților sfințenia lui Dumnezeu și dezgustul Său față de păcat; și, mai mult decât atât, să le arate că nu puteau veni în atingere cu păcatul fără să se întineze. Se cerea ca fiecare om să-și întristeze sufletul în timp ce această lucrare de ispășire era adusă la îndeplinire. Toate ocupațiile vremelnice trebuia să fie lăsate la o parte și întreaga adunare a lui Israel trebuia să trăiască în ziua aceea în umilire solemnă în fața lui Dumnezeu, cu rugăciune, post și adâncă cercetare a inimii.

Serviciul tipic ne învață adevăruri importante cu privire la ispășire. În locul păcătosului, era primit un înlocuitor; însă păcatul nu era șters de sângele victimei. În acest fel, era prevăzut un mijloc prin care păcatul era transferat asupra sanctuarului. Prin aducerea sângelui, păcătosul recunoștea autoritatea legii, își mărturisea vina de a fi încălcat legea și exprima dorința sa de a fi iertat prin

credința în Răscumpărătorul care urma să vină; dar el încă nu era eliberat întru totul de condamnarea legii.

În Ziua Ispășirii, marele preot, după ce aducea o jertfă din partea adunării, intra în Locul Prea Sfânt cu sângele acestei jertfe și îl stropea deasupra capacului ispășirii (tronul harului), chiar deasupra Legii, pentru a satisface pretențiile acesteia. Apoi, în rolul său de mijlocitor, el lua păcatele asupra lui și le ducea afară din sanctuar. Punându-și mâinile pe capul țapului de trimis, mărturisea asupra lui toate aceste păcate, transferându-le astfel, în mod simbolic, de la el asupra țapului. Țapul le ducea apoi departe și erau despărțite pentru totdeauna de popor.

În aceasta consta serviciul care era „chipul și umbra lucrurilor cerești”. Iar ceea ce se făcea în mod simbolic în slujba de la sanctuarul pământesc se face în realitate în serviciul din sanctuarul ceresc (*Tragedia Veacurilor*, pag. 383-385).

Sanctuarul ceresc

Sanctuarul din cer, în care Isus slujește în favoarea noastră, este marele original, după care sanctuarul construit de Moise era o copie... Locurile sfinte ale sanctuarului ceresc sunt reprezentate prin cele două încăperi din sanctuarul de pe pământ... În viziune, apostolul Ioan... a văzut un înger „cu o cădelniță de aur. I s-a dat tămâie multă ca s-o aducă, împreună cu rugăciunile tuturor sfinților, pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie” (Apoc. 8,3)...

Chivotul, care conține tablele legii, este acoperit de scaunul îndurării, înaintea căruia Hristos își prezintă sângele Său, rugându-Se pentru cel păcătos. În felul acesta, este reprezentată unirea dreptății cu mila în planul pentru răscumpărarea oamenilor. Doar înțelepciunea infinită putea concepe această unire și numai puterea infinită o putea realiza; este o unire care umple tot cerul cu uimire și adorare.

Heruvimii din sanctuarul pământesc, privind în jos cu mult

respect spre scaunul îndurării, reprezintă interesul cu care oastea îngerilor din cer studiază lucrarea de răscumpărare. Aceasta este taina îndurării, în care îngerii doresc să privească - faptul că Dumnezeu poate fi drept, deși îl îndreptățește pe cel păcătos care se căiește de păcat și își înnoiește relațiile cu neamul omenesc căzut; că Hristos S-a putut umili, ca să ridice mulțimi nenumărate din prăpastia ruinei și să le îmbrace cu veșmintele nepătate ale propriei Lui neprihăniri, pentru a se uni cu îngerii care nu au păcătuit niciodată și pentru a locui împreună pentru totdeauna în prezența lui Dumnezeu (*Ibid.*, pag. 379-381).

Unirea dintre dreptate și milă umple tot cerul cu uimire și adorare.

După înălțarea Sa la cer, Mântuitorul Și-a început lucrarea ca Marele nostru Preot. Pavel spune astfel: „Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu” (Evrei 9,24).

Slujirea marelui preot în tot cursul anului, în prima încăpere a sanctuarului, „dincolo de perdea” care despărțea Locul Sfânt de curtea sanctuarului, reprezintă lucrarea de slujire pe care Hristos a început-o la înălțarea Lui. Era lucrarea preotului, în serviciul zilnic, să prezinte în fața lui Dumnezeu sângele jertfei pentru păcat și tămâia care se înălța împreună cu rugăciunile lui Israel. Tot așa, Hristos S-a rugat înaintea Tatălui pentru cei păcătoși, prezentând sângele Său și, de asemenea, împreună cu parfumul de preț al propriei Sale neprihăniri, rugăciunile credincioșilor plini de căință. Aceasta a fost lucrarea de slujire

din prima încăpere a sanctuarului ceresc (*Ibid.*, pag. 385).

Curățirea sanctuarului

Ce reprezintă curățirea sanctuarului? Faptul că exista un serviciu de acest fel în legătură cu sanctuarul pământesc este afirmat în Scripturile Vechiului Testament. Însă în cer poate exista ceva care trebuie curățit? În Evrei 9, suntem învățați în mod clar atât cu privire la curățirea sanctuarului pământesc, cât și cu privire la curățirea celui ceresc. „Și, după Lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge, nu este iertare. Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri au trebuit curățite în felul acesta [cu sângele animalelor], trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea” (Evrei 9,22,23), chiar cu sângele prețios al lui Hristos (*Ibid.*, pag. 382).

Timp de optsprezece veacuri, această lucrare de slujire a continuat în prima încăpere a sanctuarului. Sângele lui Hristos, adus ca argument în favoarea credincioșilor care se căiesc de păcat, le-a asigurat iertarea și primirea de către Tatăl. Cu toate acestea, păcatele lor au rămas încă înregistrate în cărți. Așa cum în serviciul simbolic exista o lucrare de ispășire la încheierea anului, în același fel, înainte de a fi terminată lucrarea lui Hristos pentru răscumpărarea oamenilor, are loc o lucrare de ispășire pentru îndepărtarea păcatului din sanctuar. Acesta este serviciul care a început la sfârșitul celor 2.300 de zile. Atunci, așa cum a fost prezis prin profetul Daniel, Marele nostru Preot a intrat în Locul Prea Sfânt, ca să aducă la îndeplinire ultima parte a lucrării Sale solemne - să curețe sanctuarul.

După cum în vechime păcatele poporului erau puse prin credință asupra jertfei pentru păcat și transferate prin sângele ei, în mod simbolic, asupra sanctuarului de pe pământ, tot așa, în noul legământ, păcatele celor plini de căință sunt așezate prin credință asupra lui Hristos și transferate, în realitate, asupra sanctuarului din cer. Și, după cum curățirea simbolică a



celor pământești se efectua prin îndepărtarea păcatelor prin care fusese întinat, tot astfel adevărata curățire a celor cerești trebuie să fie efectuată prin îndepărtarea, sau ștergerea, păcatelor care sunt înregistrate acolo.

Însă, înainte de a putea fi realizat lucrul acesta, trebuie să aibă loc o cercetare a cărților cu rapoarte, pentru a se stabili cine este îndreptățit, prin pocăința de păcat și prin credința în Hristos, să aibă parte de avantajele ispășirii făcute de El. Curățirea sanctuarului presupune, deci, o lucrare de cercetare - o lucrare de judecată. Această lucrare trebuie adusă la îndeplinire înainte de venirea lui Hristos, ca să-Și răscumere poporul; pentru că atunci când

vine, răsplata Sa este cu El, ca să dea fiecăruia după fapta lui (Apoc. 22,12; *Ibid.*, pag. 385, 386).

Concluzie

Solemne sunt scenele legate de încheierea lucrării de ispășire. Pline de însemnătate sunt interesele cuprinse în ea. Judecata se desfășoară acum în sanctuarul de sus... În acest timp, fiecare suflet are datoria, mai mult decât toți ceilalți oameni, să ia seama la sfatul Mântuitorului: „Vegheați și rugați-vă; căci nu știți când va veni vremea aceea“ (Marcu 13,33). „Vegheați, dar, ... ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind“ (versetele 35,36; *Ibid.*, pag. 449, 450).

Întrebări pentru discuție

1. Ce aspect al sanctuarului din vechime vi se pare cel mai atrăgător pentru dv. personal? De ce?
2. Ideea de zi antitipică de ispășire vă produce teamă, încredere sau pe amândouă? Cum ați explica reacția dv. la această învățătură?
3. Cum credeți că ar trebui să procedăm când căutăm să transmitem această solie celor care nu împărtășesc convingerile noastre religioase?

Ellen White a făcut parte dintre pionierii bisericii adventiste de ziua a șaptea. Lucrarea ei continuă să fie un glas profetic în această biserică.

Este vremea să-L căutăm pe Domnul!

Aron Moldovan

Semănați potrivit cu neprihănirea și veți secera potrivit cu îndurarea. Deșteleniți-vă un ogor nou! Este vremea să căutați pe Domnul... (Osea 10,12)

Timp de o săptămână, prin fața ochilor minții noastre au defilat frumusețile sanctuarului în care iubitorul nostru Părinte „Se întâlnea” cu poporul Său, Își făcea cunoscută voința Sa morală și Își revela planul mântuirii.

Cel pe care cerurile nu-L puteau cuprinde, a Cărui măreție depășea orice imaginație, Și-a descoperit prezența într-un cort și, mai târziu, într-un templu făcut de mâini omenești, vrând parcă să le spună copiilor Săi înstrăinați: „Nu sunteți singuri! Sunt aproape de voi, sunt în mijlocul vostru! Simt împreună cu voi, sufăr pentru neleguirile voastre și particip la durerile și la amărăciunile provocate de neascultarea voastră. Îmi găsesec plăcerea să vă fac bine și să caut să vă conving că este în interesul vostru să umblați pe căile Mele. Păcatele voastre Îmi produc cea mai adâncă durere, iar când vă întoarceți la Mine cu un spirit de pocăință, simt cea mai adâncă satisfacție.

Îmi place să vă iert și simt oroare pentru pedepsire. Când sunt nevoit totuși s-o fac, sufăr împreună cu cel pedepsit. Atât de mult țin la voi, încât Mi-am asumat răspunderea să plătesc în locul vostru prețul vinovăției, plata pentru răzvrătirea și neascultarea voastră. Dar nu pot trece cu vederea neleguirea. Dacă Ță face-o, universul s-ar ruina, căci acesta trebuie să fie întemeiat pe dreptate. Pentru ca dreptatea să fie satisfăcută și în același timp să vă pot

ierta, trebuie să Mă pedepsesc pe Mine Însumi în locul vostru. De aceea, nu mai păcătuiți și nu-Mi mai străpungeți inima. Căci păcatul vă poate duce la pieire, chiar dacă există har din belșug”.

Aceasta este o parte a mesajului pe care ni-l transmite Cel Prea Înalt din Sfânta Sfințelor sanctuarului de pe pământ și din cer. Căci Legea din chivot și tronul harului erau îngemănate în sanctuar: „dreptatea și pacea se sărută” (Ps. 85,10). Înțelepciunea nemărginită și imensa dragoste a Creatorului au găsit soluția pentru ca dreptatea să fie salvată și păcătoșii să poată fi mântuiți. Dar cu ce preț? „Nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumparați... ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1,18.19).

De mii de ani, Mântuitorul caută să-Și pregătească un popor „care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2,14), în care să-Și reproducă frumosul Său chip moral, caracterul Său „fără pată, fără zbăcitură sau altceva de felul acesta” (Efes. 5,27). Dar, deși El a făcut tot ce I-a stat în putință, hrânindu-Și poporul cu „tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit” (Fil. 4,8), până acum n-a reușit încă să ne aducă „la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efes. 4,13). Încă mai există printre noi ignoranță cu privire la propriile noastre slăbiciuni, încredere slabă în iubitorul nostru Părinte, lipsa iubirii dezinteresate față de Dumnezeu și față de semenii noștri, lașitate, mândrie și spirit lumesc. În timp ce mulțimi

de oameni pier în neleguire, mulți dintre noi stăm nepăsători. Deși comori de har ne stau la îndemână, ele sunt puțin folosite. De ce n-a reușit Dumnezeu să ne aducă până astăzi într-o stare după voia Sa? N-a sosit oare timpul? Nici acum, după 2000 de ani de la întruparea Fiului lui Dumnezeu? (Știți că anul acesta se împlinesc 2000 de ani de la nașterea Mântuitorului?) Oare e prea devreme? Intenționează oare Isus să prelungească agonia lumii noastre?

Vina nu este la El, ci este la noi. Însă El are soluția. Iar în soluția Sa suntem implicați și noi, voința noastră, care se dovedește atât de slabă și de zăbavnică, atunci când e cazul să ne abandoneze în brațele divinului nostru Salvator. El e gata să ne ierte și să ne înzestreze cu puterea de a da lumii ultima mărturie despre dragostea Sa mântuitoare. Unii ar putea spune că am așteptat îndelung acel timp. Dar Domnul spune:

„Nu, așteptarea nu-i a voastră, Ci Eu v-aștept de mult pe voi. Când veți găsi din nou spre Mine Cărarea-ntoarcerii 'napoi?'”

Cu brațele deschise, încărcate de darurile mântuirii, El stă și astăzi între noi și ne repetă promisiunea: „Dacă poporul Meu, peste care este chemat Numele Meu, se va smeri, se va ruga, va căuta Fața Mea și se va abate de la căile lui rele, îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara” (2 Cron. 7,14).

Când condițiile vor fi satisfăcute, făgăduința va fi împlinită. Domnul nu este niciodată departe de cei care Îl caută din toată inima: „Ce frumos, ce delicioasă! Domnul zice: 'Sunt aici! Am venit ruga-ți s-ascult, Sunt aici, ca să-ți ajut’”.

(Imnuri Creștine, nr. 243)

Frumusețea interioară a templului pământesc este o palidă reprezentare a templului ceresc, unde se află reședința lui Dumnezeu, centrul de comandă al universului. Dar cortul din pustie și templul lui Solomon, cu lumina candelabului din aur masiv, reflectată pe pereții interiori, poleiți cu aur, simbolizau și ființa omenească, destinată să devină un locaș al lui Dumnezeu prin Duhul.

„Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” - spunea apostolul Pavel (1 Cor. 3,16).

„Trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care l-ați primit de la Dumnezeu” (6,19).

După cum în Sfânta Sfințelor, în chivotul acoperit de tronul harului, se aflau tablele Legii lui Dumnezeu, la fel Domnul așteaptă să înscrie în inimile noastre principiile dragostei Sale, ale Legii Sale. Dorește să le fixeze atât de bine, încât să rămână acolo pentru totdeauna, ca și cum ar fi fost gravate pe table de piatră. Aceasta nu se poate realiza decât printr-o relație personală și consecventă cu Mântuitorul, în vederea formării unor deprinderi stabile, întemeiate pe Cuvântul lui Dumnezeu.

Aici este necesară exercitarea voinței noastre de partea lui Dumnezeu, pentru fixarea în caracter a adevărului, a dragostei și a deprinderilor de viață creștină. Acest lucru nu este deloc simplu.

Exercitarea corectă a voinței întâmpină rezistență puternică din partea firii pământești, implică un sacrificiu pe care puțini sunt dispuși să-l facă. Iată problema noastră! Iată cauza întâzierilor noastre! Iată motivul pentru care suntem atât de slabi și deficienți! Iată de ce suntem încă pe pământ!

Să ne oprim puțin și să medităm asupra ideii afirmate mai sus: necesitatea exercitării corecte a voinței. În afara funcțiilor biologice și a capacităților moștenite, noi suntem produsul alegerilor făcute de-a lungul vieții. Dacă avem sau nu sănătate, aceasta nu se datorește numai înzestrării noastre naturale, ci și felului în care ne-am folosit voința. Cunoștințele pe care le-am acumulat sau ignoranța de care dăm dovadă nu sunt doar rodul unei înzestrări speciale sau a unei sărăcii ereditare. De asemenea, caracterul, care include însușirile esențiale și stabile care ne definesc în raport cu Dumnezeu, cu semenii noștri și cu noi înșine, nu constituie în nici un caz o moștenire ereditară, ci este rezultatul complex al unui șir lung de alegeri repetate, care devin obiceiuri și dau naștere la caracte-

ristici stabile, bune sau rele, a căror povară ori satisfacție o purtăm noi și cei din jurul nostru.

Felul în care ne-am exercitat și ne exercităm voința constituie baza formării caracterului, a deprinderilor de gândire și de comportament, care ne pot duce la ruină sau la fericire. Aici, ca și în domeniul natural, „ce seamănă omul aceea va și secera”. Repetând mereu un anumit comportament, în creier se formează „cărări bătătorite”, pe care le parcurgem apoi din obișnuință. Acestea constituie materialul din care se formează caracterul. Suntem leneși sau silitori, cinstiți sau necinstiți, fini sau grosolani, conștiincioși sau fără scrupule, înțelegători sau brutali, plini de compătimire sau nepăsători, respectuoși sau impertinenți, modești sau lăudăroși, îngăduitori sau încăpățânați, stăpâni pe sine sau dezordonăți, în funcție de felul în care ne-am folosit voința în timpul vieții.

Pentru formarea trăsăturilor de caracter negative nu este nevoie de efort, pentru că înclinațiile spre rău se află în firea noastră. În schimb, pentru a înainta pe drumul cel bun, avem nevoie de o luptă susținută în vederea contracarării forțelor care ne trag în jos. Această luptă este dificilă. Puțini oameni își asumă răspunderile pe care le implică ea. Puțini sunt dispuși „să-și ia crucea în fiecare zi” și să-L urmeze pe Mântuitorul. Aici se află secretul eșecurilor sau biruințelor noastre.

Este adevărat, voința nu poate schimba natura noastră decăzută, dar voința stabilește sursa de care ne legăm și, când voința noastră se unește cu voința lui Dumnezeu, suntem în stare să facem tot ce ne pretinde El.

Nu trebuie decât să răspundem la apelul Răscumpărătorului nostru și să rămânem consecvenți relației stabilite cu El, și problemele se vor rezolva prin atotputernicia Sa. Dragi călători spre Canaanul ceresc, „este vremea să-L căutăm pe Domnul!” Să profităm azi de posibilitățile puse la dispoziția noastră.

Domnul își înnoiește astăzi apelul și ne cheamă la o deplină

consacrare a întregii ființe, să aducem trupul, mintea și sufletul nostru ca jertfă fără pată lui Dumnezeu, pentru ca El să le sfințească pe deplin (Rom. 12,1; 1 Tes. 5,23). Să nu mai îngăduim ca înclinațiile firii să controleze gândirea și comportamentul nostru, ci Hristos să domnească în sanctuarul inimii. Singura lumină călăuzitoare să fie a Soarelui neprihănirii. Singura „pâine” cu care să ne hrănim să fie „Pâinea lui Dumnezeu care se pogoră din cer și dă lumii viață” (Ioan 6,33). Singura voce pe care s-o ascultăm să fie vocea Stăpânului universului, care se aude dintre heruvimi. Iar rugăciunile noastre să se înalțe zilnic spre cer, asemenea fumului de tămâie care se ridică în sanctuar de pe altarul tămâierii.

„Dar chiar acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima... Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și-I pare rău de relele pe care le trimite.” (Ioel 2,12.13)

Nu trebuie să așteptăm zile mai bune, ocazii mai favorabile; „acum este vremea potrivită... acum este ziua mântuirii” (2 Cor. 6,2). Orice amânare este dăunătoare pentru viața noastră spirituală. Ea ne conduce spre punctul de la care nu ne mai putem întoarce. Inima se împietrește în nelegiuire, ajungându-se astfel la păcatul împotriva Duhului Sfânt. „De aceea, cum zice Duhul Sfânt: 'Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile'" (Evr. 3,7.8).

Fie ca momentul de față să constituie un important pas înainte în împlinirea condițiilor care fac posibilă împlinirea făgăduințelor de iertare, de vindecare și de îmbogățire spirituală, prin lucrarea Duhului Sfânt în noi și prin noi!

Fie ca smerenia, viața de rugăciune și de comuniune cu Mântuitorul și hotărârea de a-L urma în fiecare zi cu încredere și cu iubire să fie realități permanente în viața noastră de viitor.

Aron Moldovan este secretarul Uniunii române a bisericii adventiste de ziua a șaptea.

Sanctuarul - Planul lui Dumnezeu pentru salvarea noastră

CLAIRE EVA

Notă pentru părinți și instructori

Descrierea sanctuarului din Vechiul Testament ne dă o imagine a mântuirii, pentru că ne vorbește despre lucrarea minunată a Domnului și Mântuitorului nostru, Isus Hristos. Sper că, în timp ce veți studia despre sanctuar, veți primi o binecuvântare la fel de mare ca și aceea pe care am primit-o eu când am pregătit aceste prelegeri.

Iată câteva sugestii despre ce ați putea face împreună în această săptămână:

1. Confectionați un model al sanctuarului. Puteți face o machetă, de mărimea unei cutii de încălțăminte, folosind plastilină sau alte materiale.
2. Faceți desene cu sanctuarul. Obiectele de mobilier pot fi desenate culcat sau în picioare.
3. Vă puteți amuza pregătind niște pâini nedospite, schimbate din când în când, ca și pâinile pentru punerea înaintea Domnului.
4. Aprindeți lumânări, când vorbiți despre sfeșnic, sau ardeți niște rășină de brad ori tămâie cu miros plăcut.
5. Folosiți întrebările pentru discuții, ca să vorbiți despre ce studiați săptămâna aceasta. Fie ca ele să stimuleze și discutarea altor subiecte apropiate, despre care veți dori, poate, să vorbiți.

Claire Eva a predat la Spring Valley Academy, Centerville, Ohio. De curând, s-a mutat împreună cu soțul ei în Maryland.

SABAT

Cum poate să mă iubească Dumnezeu atât de mult?

Text de memorizat

1 Ioan 3,1: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!”

Prinsă într-o furtună cu ploaie

În textul de memorizat, ați citit expresia „ne-a arătat”, sau „ne-a dăruit fără măsură”. O altă expresie care înseamnă aproape același lucru este aceasta: „ne-a inundat”. V-a prins vreodată o ploaie torențială?

Când eram în clasa a treia, mergeam pe jos la școală și înapoi. Într-o după-amiază, când mă întor-

ceam de la școală, cerul s-a umplut de nori negri. Cu un bubuit puternic de tunet, parcă s-a deschis larg, umplându-mă toată de apă rece, curată! La început, aș fi vrut să am o umbrelă. Dar, fiindcă nu puteam face nimic altceva, pur și simplu am lăsat ploaia să-mi curgă pe cap, să-mi intre în ochi și în gură. Ploaia mi-a îmbibat hainele și curgea peste mine ca o cascadă năvalnică.

Și ce mi-a mai plăcut! Mă simțeam complet udă și fericită la culme. Dumnezeu îmi dăruise fără măsură, mă inundase cu darul acesta minunat, ud, al creației Sale!

Dumnezeu și Isus au avut un plan

Sunt convinsă că nu puteți număra de câte ori ați cântat „Toți copiii sunt iubiți”. Dar știți că Isus vă iubește?

Cum vă simțiți când faceți o alegere greșită? Poate când ați luat ceva care nu era al vostru. Sau

când v-ați uitat pe lucrarea altui elev. Sau când ați supărat pe cineva cu niște cuvinte sau fapte care l-au rănit.

Cum vă tratează părinții când faceți alegeri greșite? Vă mai iubesc ei atunci când alegeți ce este rău, în loc să alegeți ce este bine?

Cu mult timp în urmă, stră-stră- (și de mult mai multe ori stră!) străbunicii noștri, Adam și Eva, au făcut o alegere teribil de rea. Ei au ales să îl creadă pe Satana, în loc să-L creadă pe Creatorul lor, pe Isus, care îi iubea. Fiindcă nu s-au încrezut în Isus, ei au păcătuit.

Vestea bună pentru Adam și Eva, și pentru noi toți, este că Dumnezeu avea pregătit un plan prin care să ia măsură în ce privește alegerea lor greșită. Dumnezeu a știut că Adam și Eva puteau alege să nu asculte de El și, prin urmare, Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul

au făcut un plan desăvârșit ca să-i salveze pe copiii Lor.

Cunoașteți acest verset din Biblie: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu...” (Ioan 3,16). Pentru că Adam și Eva călcaseră legea lui Dumnezeu, rezultatul natural ar fi fost ca ei și copiii lor să moară. Însă Isus ne-a iubit *atât de mult*, încât a fost dispus să ne ia locul și să moară pentru păcatul nostru. Isus urma să trăiască o viață desăvârșită și să ne dea nouă aceea viață fără păcat. El a fost numit Al Doilea Adam, fiindcă El salvează lumea pierdută din cauza primului Adam.

Când Adam și Eva au păcătuit, a început planul jertfelor. Un miel nevinovat murea. Iar moartea mielului avea să-i amintească poporului lui Dumnezeu cât de teribil este păcatul și să ne facă să ne gândim la Mielul nostru nevinovat - Isus - care urma să moară pentru păcatele noastre.

Ei! Nu-i așa că este uimitor, copii? Cu mult timp înainte ca voi să vă nașteți, și cu mult timp înainte ca Dumnezeu să-i creeze pe Adam și Eva, Dumnezeu avea un plan ca să vă salveze! Nouă ni s-a dat viața, pentru că Isus a murit pentru noi. Isus, cu adevărat, ne-a inundat cu iubirea Lui. Într-adevăr, Dumnezeu vă iubește, nu-i așa?

Întrebări pentru discuții

Ce faceți voi când alegeți lucruri rele și păcătuiți împotriva Mântuitorului vostru?

Isus și Dumnezeu aveau un plan pentru o criză. Ce fel de plan aveți voi, în familia voastră, când treceți prin situații neprevăzute? Aveți un plan dacă ar avea loc un incendiu la voi acasă?

Activitate

Împreună cu familia voastră, citiți, faceți planuri pentru cazuri de urgență - un exercițiu de evacuare în caz de incendiu și ce este de făcut dacă cineva se rănește.

DUMINICĂ

Cât de aproape dorește Dumnezeu să fie?

Text de memorizat

Exodul 25,8: „Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor.”

Oameni pe care îi iubim

Cât de aproape de voi dorește Dumnezeu să fie? Când vă este drag de cineva, bineînțeles că doriți să fiți aproape de acea persoană.

Înainte ca să fie destul de mari ca să meargă la școală, Claudia și Adam erau atât de entuziasmați când auzeau zgomotul unei mașini cunoscute care intra pe alei! Ei știau că tatăl lor vine acasă. Îl iubeau pe tatăl lor și acestea erau momente fericite! El intra în sufragerie, iar ei alergau înaintea lui. Foarte des, se luptau câțiva timp în joacă pe covor și se cuibăreau în cele din urmă amândoi în brațele tatălui, ca să le spună o poveste sau doar să vorbească împreună.

Și după ce au mai crescut, copiii tot mai așteptau cu nerăbdare clipele dinainte de culcare, când tata era cu ei. Tatăl îi întreba despre întâmplările fericite sau triste pe care le avuseseră în cursul zilei. Le citea și se ruga împreună cu ei. De cele mai multe ori, încercau să-l convingă să mai stea „doar încă puțin”!

Și cum credeți că se simțea tatăl față de toate acestea? Adevărul este că, în fiecare zi, ardea de nerăbdare să ajungă acasă. Îi plăcea felul în care Claudia și Adam îi spuneau bun venit, când ajungea acasă! Îl făcea să simtă că ei îl iubesc și îl prețuiesc atât de mult! Îi plăcea mult să se joace și să fie mult timp împreună cu copiii lui.

Isus - aproape de noi

Este adevărat. Când iubiți pe cineva, vreți să fiți aproape de acea persoană. Când era aici, pe pământ, Domnul Isus I-a spus

aceste cuvinte lui Dumnezeu, Tatăl Său: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia [adică noi!], pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 17,24).

Isus vrea să fie aproape de noi.

Cât de aproape? În aceeași discuție cu Dumnezeu, despre care am amintit înainte, Domnul Isus S-a rugat ca noi toți să fim una, „cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi” (versetul 21). El a mai spus: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele” (Ioan 15,5). Aceasta înseamnă că noi toți facem parte din aceeași plantă! Iată cât de aproape de noi dorește Domnul Isus să fie.

Și așa, după ce i-a eliberat pe copiii Săi și i-a scos din Egipt și din viața îngrozitoare, de robie, în care trăiseră, Dumnezeu a spus astfel: „Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor” (Exod 25,8).

Vedeți, Dumnezeu fusese împreună cu copiii lui Israel în tot timpul călătoriei lor. Vă aduceți aminte de stâlpul de nor pe care îl trimitea Dumnezeu în cursul zilei? În deșertul fierbinte, Dumnezeu a trimis stâlpul de nor, ca să oprească razele puternice ale soarelui și să-i apere pe copiii Lui de căldura aceea dogoritoare.

În timpul nopții, trimitea un stâlp de foc. Ce rost avea el? În deșert, în timpul nopții poate să fie foarte frig - exact opusul căldurii arzătoare din cursul zilei. Stâlpul de foc îi încălzea pe copiii lui Dumnezeu. El S-a gândit la toate, nu-i așa?

Mai mult chiar, norul se mișca și mergea înaintea lor atunci când venea timpul ca poporul să călătorească în alt loc. Iar când trebuia să rămână într-un anumit loc, norul se oprea și se așeza.

Dar știți ceva? Aceasta n-a fost de ajuns pentru Dumnezeu! El a spus așa: „Eu vreau să locuiesc împreună cu ei. Vreau să le port de grijă, ca ei să pună în aplicare și să înțeleagă planul Meu pentru ei. Iată cât de mult îi iubesc!”

Poporul construiește un sanctuar

Astfel, Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să le spună copiilor lui Israel să aducă daruri, ca să poată

construi un sanctuar - un loc sfânt. Era nevoie de daruri din materiale prețioase, ca aur, aramă, argint și țesături fine. Însă Dumnezeu dorea numai darurile pe care copiii Săi I le dădeau de bună voie și cu bucurie. Și ce credeți că s-a întâmplat? Poporul a adus atât de multe daruri frumoase, din iubire, încât Moise a trebuit să-i oprească să mai aducă! Cât de fericit trebuie să fi fost Dumnezeu!

Apoi Dumnezeu l-a chemat pe Moise sus, pe munte, ca să discute cu el, și i-a poruncit să construiască sanctuarul de pe pământ. Acest sanctuar urma să fie făcut după modelul pe care i-l arătase El.

Moise a împlinit foarte atent poruncile lui Dumnezeu. A fost nevoie de vreo șase luni ca să fie construit sanctuarul. Era atât de frumos, încât cuvintele noastre abia pot să-l descrie. Dar sanctuarul de pe pământ nu era decât o reflectare slabă a sanctuarului din cer.

Măine, vreți să mergeți cu mine, într-o călătorie imaginară? Ne vom plimba prin sanctuar și ne vom uita la toate comorile lui Dumnezeu care se află acolo. Vom descoperi împreună mai mult despre iubirea Lui extraordinară față de noi.

Întrebări pentru discuții

Cum vă place să vă petreceți timpul cu oamenii care vă sunt dragi?

Ce fel de daruri Îi putem oferi astăzi lui Dumnezeu, de bunăvoie?

Vă puteți gândi la un plan pentru Dumnezeu, pe care ați fi entuziasmați și bucuroși ca să-l aduceți la îndeplinire?

Activitate

Gândiți-vă în ce fel ați putea face un model al sanctuarului. Ați putea folosi o cutie, ca să faceți o machetă cu modele din hârtie sau din carton. Ați putea folosi și lut sau plastilină. Poate că, pe măsură ce vom învăța, veți dori să desenați pe hârtie un model schematic al sanctuarului sau doar comorile din sanctuar.

LUNI

Să vedem comorile lui Dumnezeu

Text de memorizat

Exodul 25,9: „Să faceți cortul și toate vasele lui după chipul pe care ți-l voi arăta.”

Ce povestesc camerele

Este o mare plăcere să poți merge cu un prieten, la el acasă, când ieși de la școală, nu-i așa? Cum este când mergeți pentru prima dată în familia unui nou prieten? Poate că sunteți curioși să vedeți unde locuiește prietenul vostru, ce lucruri are el și care sunt preocupările lui.

Se poate spune foarte mult despre un prieten, dacă îi vedem camera.

În camera Elenei sunt cărți aranjate pe rafturi și câteva pe noptieră. Ea are o colecție de păpuși așezate în ordine și o încălțătoare casă de păpuși, cu mobilă frumoasă.

Ce puteți spune despre Elena, știind cum arată camera ei? Că îi place să citească. Îi plac și lucrurile drăguțe, cum sunt păpușile și casele de păpuși. Și știți că ea le îngrijește, fiindcă sunt aranjate frumos.

Camera lui Radu este mai puțin aranjată decât a Elenei, dar și ea este fascinantă. El are o cutie de Lego. Într-un colț, construiește un centru spațial. Radu mai are un calculator și programe cu jocuri și cu probleme de matematică, un program spațial pentru CD-ROM și câteva jocuri biblice interesante.

Ce puteți spune despre Radu? Că îi place să asambleze piese. Pe el îl preocupă spațiul cosmic, navele și călătoriile spațiale. Dorește să ajungă, cândva, astronaut. Se mai poate spune că lui Radu îi place matematica. Acest aventurier al spațiului este și un creștin căruia îi plac jocurile biblice și care Îi iubește pe Isus.

Comorile lui Dumnezeu

Așa cum putem spune o mulțime de lucruri despre Radu, despre Elena și despre preocupările lor, dacă le vedem camerele, în același fel putem spune foarte mult despre Dumnezeu și cum este El, dacă privim la comorile din sanctuarul de pe pământ. Să ne imaginăm acum că ne plimbăm prin cort și că ne uităm la obiectele din el. Măine vom vedea ce ne spun acestea despre Dumnezeu.

Cortul

Trebuie să ne întoarcem în timp, în pustiul din Orientul Mijlociu, prin care călătoreau, demult, oamenii. Ne apropiem de cort. Cât de mare credeți că este el? Are cam 17 m lungime, 5,5 m lățime și 5,5 m înălțime. Cortul poate fi demontat și montat din nou, întrucât copiii lui Israel se mută din loc în loc.

La prima vedere!

Întreaga clădire pare să fie făcută din aur masiv, care strălucește pe solul deșertului. Pe măsură ce ne apropiem, înțelegem motivul - pereții sunt acoperiți cu aur! Câtă frumusețe!

Dacă privim cu atenție, vedem că tavanul este făcut din patru șiruri de covoare. Pășim înăuntru și ne uităm în sus. (De fapt, doar leviții și preoții puteau să intre.) Pe partea dinăuntru a tavanului, vedem în subțire și culorile albastru, purpuriu și cărămiziu. În covoare, sunt țesute cu fir de aur chipuri de heruvimi, adică îngeri. Urnătoarele trei rânduri de covoare, așezate deasupra primului, sunt făcute din păr de capră, din piei de berbec vopsite în roșu, iar ultimul rând, cel din afară, este făcut din piei de vițel de mare.

Curtea

Când ne apropiem de cort, pășim într-un spațiu deschis, numit curtea, înconjurat de perdele de în subțire. Aceste perdele sunt cât jumătate din înălțimea pereților cortului, așa că oamenii de acolo, chiar dacă nu pot intra în clădire, pot vedea materialele care acoperă cortul pe din afară.

Un altar de aramă, sau bronz, aflat în curte, aproape de intrarea în cort, este folosit pentru arderile de tot, aduse Domnului.

Între altar și ușa cortului este un lighean de aramă. Preoții îl folosesc ca să-și spele mâinile și picioarele, înainte de a sluji la altar sau de a intra în sanctuar.

Locul Sfânt

Călcăm cu mult respect când intrăm (dinspre răsărit) în Locul Sfânt, dincolo de prima perdea. Aflăm acum că sanctuarul este împărțit în două încăperi, printr-o frumoasă perdea, aflată înăuntru. Această perdea, ca și cea de la intrare, este prinsă de stâlpi poleiți cu aur și este făcută din material albastru, purpuriu și cărămiziu. În perdele, și în chipurile de îngeri de pe ele, sunt țesute fire de aur și de argint.

În partea dreaptă a Locului Sfânt se află masa cu pâinile pentru punerea înaintea Domnului, poleită cu aur curat. În fiecare Sabat, preoții așază pe ea douăsprezece pâini proaspete, în două șiruri - câte șase în fiecare. Ele răspândesc un miros plăcut, fiindcă pe ele a fost presărată tămâie. Pâinile care au fost luate de pe masă pot fi mâncate doar de preoți.

Față în față cu masa pâinilor pentru punerea înaintea Domnului, la stânga noastră, este sfeșnicul cu șapte brațe. Brațele lui sunt împodobite cu flori de migdal, din aur. Sfeșnicul este făcut dintr-o singură bucată de aur masiv! Este singura sursă de lumină din sanctuar. Strălucirea lui ne uimește. Apoi, ne aducem aminte că pereții poleiți cu aur reflectă lumina, făcând ca sanctuarul să strălucească de parcă ar fi sute de oglinzi sclipitoare.

Chiar în fața perdelei care desparte Locul Sfânt de Locul Prea Sfânt, vedem altarul de aur, pentru tămâie. Aici preotul arde tămâie în fiecare zi, dimineața și seara. La ocazii deosebite, el va stropi coarnele acestui altar cu sângele unei jertfe pentru păcat. Tămâia care arde pe altar umple locurile sfinte cu parfumul ei.

Să privim în Locul Prea Sfânt

Prezența lui Dumnezeu este tot timpul în Locul Prea Sfânt. Acest loc este atât de sfânt, încât numai marele preot poate intra în el și doar o singură dată pe an!

În Sfânta Sfintelor, sau Locul Prea Sfânt, vedem chivotul legământului. Această ladă este făcută din lemn de salcâm și poleită pe dinăuntru și pe din afară cu aur! În partea de sus, are un chenar de aur. Chivotul conține tablele de piatră pe care Dumnezeu a scris Cele Zece Porunci cu degetul Său, un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron care înfrunzise și cartea legii.

Capacul chivotului se numește capacul ispășirii, sau scaunul (tronul) îndurării/milei/harului. Și el este făcut tot dintr-o singură bucată de aur masiv. Doi heruvimi de aur stau în picioare la fiecare capăt, cu fața unul spre celălalt și „privind” cu mult respect în jos, spre chivot. Una dintre aripile fiecărui înger este întinsă în sus, iar cealaltă îi acoperă corpul, manifestând respect și adorație. Scena aceasta ne umple cu respect și cu teamă.

Deasupra scaunului îndurării se află Shekinah, norul prezenței lui Dumnezeu. Dumnezeu vorbește cu marele preot prin vocea care se aude din nor.

Continuându-ne călătoria prin sanctuar, ne întrebăm: „Ce înseamnă toate acestea?” Mâine vom vedea ce ne învață tezaurele acestea despre Dumnezeul nostru.



MARȚI

2 + 3 + 2 = Unul

Text de memorizat

1 Corinteni 1,30.31: „Si voi, prin El [Dumnezeu], sunteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscum-părare.”

Ce este o umbră?

Îmi aduc aminte că, pe când eram copil, încercam să-mi prind umbra pe pământ. Uneori încercam să sar departe de ea. În ambele cazuri, era imposibil.

Biblia ne spune că sanctuarul de pe pământ era o copie sau o umbră a unui lucru mult mai mare, din cer (Evrei 8).

Când au ieșit din Egipt, unde fuseseră sclavi, israeliții au scăpat de o viață grea. Nu aveau cărți de citit și de aceea istorisirile se transmiteau de la o persoană la alta.

S-a spus că sanctuarul de pe pământ, dat de Dumnezeu și construit de Israel, a fost o ilustrație asemănătoare unei „cărți cu desene de colorat”. Toate obiectele și toate serviciile erau ilustrații date de Dumnezeu pentru copiii Săi. Dumnezeu le-a folosit ca pe o carte, prin care să ne vorbească despre planul Său de a ne mântui.

Vă aduceți aminte ce ne-au spus camera Elenei și cea a lui Radu despre ei? Haideți să privim acum la sanctuarul lui Dumnezeu de pe pământ, ca să vedem ce l-a învățat Dumnezeu pe poporul Lui, despre Sine.

Să privim la Dumnezeu prin curte

Ieri, când ne plimbam prin curte, am observat ligheanul și am spus că era locul în care preoții își spălau mâinile și picioarele.

De ce credeți că se spălau? Și ce ne învață aceasta despre Dumnezeu? Vă amintiți cum a fost când L-a văzut Moise pe Dumnezeu la rugul aprins? El a fost uimit când a descoperit că rugul

nu se mistuia! Dumnezeu era în rugul acela - tot așa cum a fost în nor și, *de asemenea*, în sanctuar. La rugul aprins, Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să-și scoată încălțăminte, pentru că stătea pe un pământ sfânt.

Și sanctuarul era sfânt, pentru că Dumnezeu era acolo. De aceea, preoții nu purtau încălțăminte în sanctuar și își spălau mâinile și picioarele, ca să nu întineze Locul Sfânt. Aceasta ne învață că Dumnezeu este sfânt și că, în prezența Sa, nu poate exista nimic necurat.

Dacă altarul de aramă ar putea vorbi

Imaginați-vă că altarul acesta ar putea vorbi! Probabil ar spune cam așa: „În fiecare dimineață și în fiecare seară, este ar pe mine un miel. Acest miel desăvârșit, fără defect sau cusur, le aduce aminte copiilor lui Israel de Mielul desăvârșit care trebuie să vină - Mesia, Domnul Isus Hristos. Această jertfă trebuie să-i ajute să înțeleagă că trebuie să depindă totdeauna de Isus, Mielul lui Dumnezeu, pentru ca El să-i salveze din păcatele lor“.

Obiectele din Locul Sfânt

Vă aduceți aminte de cele trei obiecte de mobilier din Locul Sfânt - *masa cu pâinile pentru punerea înaintea Domnului*, sfeșnicul cu șapte brațe și altarul pentru tămâie? Ce ne învață ele despre Dumnezeu?

Preoții păstrau pâinea pe *masa cu pâinile pentru punerea înaintea Domnului* și o numeau „pâinea prezenței“, fiindcă ea se afla tot timpul înaintea Domnului. De ce credeți că erau 12 pâini? Numărul acesta ne amintește despre cele 12 seminții ale lui Israel, care îl reprezintă pe întregul popor al lui Dumnezeu. *Tuturor* copiilor Săi, care se bizuie pe El, Dumnezeu le dă hrana fizică și pe cea spirituală.

Pâinea pentru punerea înaintea Domnului arăta spre Domnul Isus, Pâinea vie, care stă în prezența lui Dumnezeu pentru noi. Tămâia, care era arsă ca jertfă când se aducea pâinea proaspătă pe masă, reprezenta viața încântătoare a Domnului Isus, care I-a plăcut lui Dumnezeu Tatăl.

Domnul Isus a spus astfel: „Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la



Mine, nu va flămânzi niciodată“ (Ioan 6,35).

Cele șapte lămpi ale sfeșnicului nu se stingeau niciodată. Aceasta ne spune cât de importantă este lumina. Lumina ne ajută să ne găsim drumul. Vă este sau v-a fost vreodată frică de întuneric? Domnul Isus a spus aceste cuvinte: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții“ (Ioan 8,12).

După cum sfeșnicul era singura lumină a sanctuarului, Domnul Isus este Lumina lumii. El este singura lumină de care avem nevoie ca să ne conducă. Nu vom fi lăsați niciodată singuri, ca să umblăm în întuneric.

Ce putem spune despre *altarul de aur pentru tămâie*? Când preotul aducea jertfa zilnică de tămâie, el se apropia de prezența lui Dumnezeu mai mult decât oricând. Țineți minte, perdeaua din fața Locului Prea Sfânt nu ajungea până

la tavan. În felul acesta preotul, care nu putea să intre în Locul Prea Sfânt, se putea uita în sus, la acel mic spațiu liber, spre chivot. Când ardea, tămâia crea un nor de fum parfumat, care se ridica și umplea ambele încăperi.

Ce ne învață tămâia despre Dumnezeu? Ați știut că Dumnezeu i-a dat lui Moise rețeta pentru tămâie? Aceasta era o rețetă specială, care nu trebuia folosită nicăieri altundeva. Putem compara tămâia aceasta cu rugăciunile poporului, care se înălțau la Dumnezeu.

Tămâia aceasta unică reprezenta meritele Domnului Hristos - bunătatea Lui desăvârșită. Domnul Isus amestecă viața Sa frumoasă, nepătată, cu toate rugăciunile noastre și cu închinarea noastră. Datorită Lui, închinarea și rugăciunile noastre devin plăcute și frumoase în fața lui Dumnezeu. Noi avem nevoie de viața Sa neprihănită, pentru că nu suntem desăvârșiți.

Locul Prea Sfânt

În Locul Prea Sfânt se aflau chivotul legământului și scaunul îndurării. Ce ne învață ele despre Dumnezeu?

Chivotul legământului conținea *Cele Zece Porunci*, un vas cu mană și toiagul lui Aaron, care înfrunzise.

Mana din chivot ne aduce aminte că Dumnezeu Se îngrijește de toate nevoile noastre. Dumnezeu ne spune: „Nu te îngrijora! Eu îți voi purta de grijă“.

Toiagul lui Aaron, care înfrunzise, îi amintea poporului că Dumnezeu îi alesese pe Aaron și fiii lui, ca să fie preoți pentru El. Astăzi, Dumnezeu ne spune că ne putem încrede în El și că trebuie să-i respectăm pe conducătorii noștri.

Cele Zece Porunci din chivot ne vorbesc despre importanța Legii lui Dumnezeu - regula cea mare a bunătății. Dumnezeu a scris-o cu propriul Său deget și i-a dat-o lui Moise. Dumnezeu știa că,

dacă am trăi în ascultare de Legea iubirii Lui, am fi fericiți. Legea Sa este desăvârșită, adevărată și sfântă. Nimeni nu poate păcătui împotriva Legii lui Dumnezeu și să trăiască în prezența Sa.

Vestea tristă este că noi toți am păcătuit împotriva Dumnezeului nostru. Însă vestea bună este că, deasupra chivotului, se află scaunul îndurării, capacul ispășirii. Scaunul îndurării arată prezența lui Dumnezeu și ne învață că, datorită sacrificiului pe care Domnul Isus l-a adus o singură dată, celor care plâng pentru păcatul lor le-a fost și le este oferită iertarea.

Biblia ne spune astfel: „Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie“ (Evrei 4,16).

2 + 3 + 2 = Unul

Am privit împreună sanctuarul de aproape. Ce vă învață el despre Dumnezeu? Ați auzit despre ligheanul și despre altarul din curte, despre cele trei obiecte din Locul Sfânt și despre chivotul și scaunul îndurării din Locul Prea Sfânt. Dacă ați putea avea o fotografie de acolo, pe cine sau ce ați vedea? Cine este jertfa, pâinea și lumina care strălucește din sfeșnic? A cui viață este tămăia plăcută, parfumată? Și cine a scris Legea lui Dumnezeu cu propriul Său deget și a trăit Legea în mod desăvârșit pentru voi și pentru mine? Da, este Isus, Domnul și Mântuitorul nostru. Toate lucrurile din sanctuarul de pe pământ, adunate, dau Unul - singurul, unicul Fiu, Isus Hristos.

Planul lui Dumnezeu este atât de minunat și El l-a împlinit până la capăt, pentru voi. Avem un Prieten la Tronul lui Dumnezeu. Aceasta ne arată sanctuarul.

Întrebări pentru discuții

Puteți să descrieți obiectele din sanctuar și să spuneți ce reprezintă ele?

Împreună cu membrii familiei voastre, spuneți pe rând câte un lucru nou pe care l-ați învățat despre sanctuar.

MIERCURI

Doi miei - un Mântuitor

Text de memorizat

Evrei 10,11.12: „Și, pe când orice preot face slujba în fiecare zi și aduce de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot șterge păcatele, El, dimpotrivă, după ce S-a adus o singură dată jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu.“

Un lucru de preț

Ați pierdut vreodată pe cineva sau ceva la care țineți foarte mult? În cartea *The Legend of the Blue Bonnet* (Legenda bonetei albastre), scrisă de Tommy De-paola, citim despre o fetiță indiană din America, din tribul Comanche. Cea-care-e-singură era singura persoană, din familia sa, rămasă în viață. Părinții și bunicii ei muriseră de foame, din cauza unei secete (un timp lung fără ploaie). Restul tribului ei o adoptase. Îi rămăsese un singur lucru, la care ținea foarte mult: o păpușică din stofă, care avea în păr pene, de un albastru strălucitor, ale unei găițe albastre. Potrivit legendei, Cea-care-e-singură a fost gata să renunțe la păpușa ei iubită, pentru ca să-și salveze poporul.

Voi aveți ceva la care țineți foarte mult? Poate vreun animal drag sau o jucărie pe care o aveți de mult timp sau ceva făcut de voi.

În lecția noastră de ieri, am vorbit despre felul în care sanctuarul și serviciile lui se concentră asupra unei singure Persoane - Dumnezeul-om, Domnul Isus Hristos. Astăzi, vom vorbi ceva mai mult despre Domnul Isus la altarul jertfelor și despre ce însemnau jertfele.

Isus, adevărata jertfă

Țineți minte! Preoții aduceau toate sacrificiile la altarul de aramă. În afară de jertfele zilnice pentru păcat, aduse de israeliți, și de alte daruri sau jertfe speciale, pe altar se aducea câte un miel de

un an, în fiecare dimineață și în fiecare seară. Aceasta arăta că poporul lui Dumnezeu se bizuia cu totul pe sacrificiul scump al Domnului Isus Hristos. Mielul trebuia să fie „fără cusur“ (Ex. 12,5). Preotul cerceta fiecare animal adus ca jertfă și le respingea pe cele care aveau vreo rană, vreo cicatrice sau vreun defect. Spre ce credeți că trebuia să arate mielul acela fără cusur? Da, spre viața desăvârșită și spre moartea Domnului Isus pentru voi și pentru mine.

Poate vă aduceți aminte că, evenimentele de la răstignirea Domnului Isus au avut loc în timpul unei sărbători iudaice numită Paștele. Isus a murit vineri, pe la ora trei după-amiază. Acesta era timpul când, la templu, se aducea jertfa de seară.

La moartea Domnului Isus, întinericul a cuprins pământul. Oamenii au auzit tunete și au văzut fulgere, iar pământul s-a cutremurat. La templu, un preot tocmai își ridicase cuțitul ca să omoare mieluşelul pe altar, când a simțit că pământul se cutremură. Atunci s-a întâmpat ceva care a făcut ca preotul să se sperie grozav. O mână nevăzută parcă a zburat prin templu. Ea a sfâșiat de sus până jos perdeaua care despărțea Locul Sfânt de Locul Prea Sfânt!

Preotului, extrem de înspăimântat, i-a căzut cuțitul din mână. Mieluşelul a scăpat sănătos și teafăr. Parcă vă ad oțând ușurați, pentru că acel miel nevinovat a scăpat. Dar tot atunci, un alt Miel murea. Și voi știți cine a fost acel Miel, nu-i așa? Isus. Isus a murit în locul celui mieluşel. Copii, într-un fel, voi și cu mine suntem mielul acela. Nu vreau să spun că noi suntem „fără cusur“ sau nevinovați. Știm bine că nu suntem așa. Dar noi am fost eliberați pentru că Mielul lui Dumnezeu a luat locul nostru.

Când Isus a murit, planul pe care Dumnezeu și Domnul Isus îl făcuseră cu mult timp înainte s-a încheiat. Țineți minte! Înainte să moară, Domnul Isus a spus: „S-a isprăvit!“ Lucrarea lui Isus pentru mântuirea noastră a fost terminată. Isus, care este numit Al

Doilea Adam, a mântuit lumea pierdută din cauza primului Adam.

Sanctuarul - un tablou

Înțelegeți, copii? Dumnezeu a dat sanctuarul pentru un timp, ca să îndrepte atenția oamenilor spre Isus, Mielul lui Dumnezeu, care urma să ridice păcatele lumii. Când a venit Domnul Isus, El a devenit jertfa adusă „o dată pentru totdeauna”, care împlinea (și care a pus capăt) serviciului de la sanctuar (Evrei 10,10).

Să vă spun o întâmplare care ilustrează lucrul acesta.

Tatăl Rondei fusese chemat să meargă la război, în Arabia Saudită. Rondei și familiei ei le era dor de el. Ronda nu putea vorbi despre nimic altceva decât despre ziua în care el avea să se întoarcă. Înainte de plecare, tatăl îi dăduse Rondei o fotografie. El îi spusese: „Când te vei uita la ea, această poză îți va aduce aminte că eu te iubesc și că mă voi întoarce acasă, la tine”.

Ronda ținea mult la acea fotografie. În cele din urmă, a venit și ziua mult așteptată. Tatăl Rondei s-a întors acasă și cât de fericiți au fost!

Vreau să vă pun o întrebare. Când s-a întors tatăl Rondei, ce a fost mai important pentru ea - fotografia sau tatăl?

Tatăl, bineînțeles. Tot așa a fost și cu sanctuarul. Când a venit Domnul Isus, lucrul acesta a pus capăt vechiului sistem al jertfelor. Isus este Acela către care arătau toate jertfele. El este adevăratul Miel al lui Dumnezeu, care a ridicat păcatele lumii.

Întrebări pentru discuții

La ce lucru de valoare țineți voi foarte mult?

Ați fi gata să renunțați la el pentru cineva drag? Dar pentru Isus?

Cum și-a manifestat Dumnezeu iubirea față de voi în această săptămână? Dar astăzi?

JOI

Cine vă ia apărarea tot timpul?

Text de memorizat

Evrei 7,25: „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.”



Săraca pisicuță!

Amad era un băiat cu păr ondulat și cu ochi ageri, din clasa a doua. Îmi plăcea foarte mult entuziasmul lui. Avea imaginație și un nemaipomenit simț al umorului.

În fiecare zi, la sfârșitul altarului de dimineață făcut în clasă, copiii spuneau pe rând câte un lucru pentru care doreau să se rostescă o rugăciune specială. Amad era îngrijorat de pisica lui. Un câine de-al vecinilor se tot repezea la ea și Amad ne-a cerut să

ne rugăm ca acel câine să se liniștească. Ne-am rugat câteva timp pentru pisică, însă necazurile ei au continuat.

Într-o dimineață, după câteva săptămâni, Amad ne-a povestit cum câinele se repezise iar asupra pisicii lui dragi. Povestea se lungea și devenea tot mai crudă pe măsură ce el ne-o spunea! Dintr-o dată, mi-a venit o idee. Am făcut o pauză și l-am întrebat încet pe Amad: „Amad, tu chiar ai o pisică?”

El și-a lăsat capul în jos, fiindu-i rușine să se uite la mine.

Am văzut cum copiii au rămas cu gura căscată de mirare. Noi ne rugasem săptămâni întregi pentru pisica lui Amad, și ea nici nu exista! Ducându-mi degetul la gură, într-un gest prin care le ceream celorlalți să nu vorbească, am întrebat: „Amad, îți dorești să ai o pisică, nu-i așa?” Vedeți, Amad locuia la bloc, unde nu era voie să țină animale, și el își dorea atât de mult o pisică!

Copiii stăteau fără să scoată un cuvânt. Parcă înțelegeau. În ziua aceea, a fost rândul Cameliei să se roage. La încheierea rugăciunii, ea a spus: „Te rog, iubite Doamne, binecuvântează toate dorințele lui Amad. Amin”.

Eu cred că Duhul Sfânt a vorbit inimii ei. Ea a avut grijă de sentimentele lui Amad. Vă puteți imagina cum s-a simțit el, după sentimentele de rușine pe care le-a avut, când a auzit-o rugându-se pentru el? Camelia i-a luat apărarea lui Amad.

Cineva vă ia apărarea

Ați avut vreodată neplăceri și cineva drag v-a luat apărarea? Astăzi, aș vrea să vorbim despre Cineva care vă ia apărarea tot timpul. Ce are de-a face aceasta cu sanctuarul? Totul. În persoana marelui preot de la cort, Dumnezeu ne-a dat o altă ilustrație. Să vorbim despre ce făcea el și ce legătură

are aceasta cu planul lui Dumnezeu pentru voi și pentru mine.

Marele preot - ce veșminte!

Marele preot purta haine frumoase. Pe când ceilalți preoți purtau haine simple din in alb, îmbrăcămintea lui era făcută din materiale scumpe.

Marele preot purta o haină lungă din in alb, dar peste ea avea o mantie albastră. Clopoței de aur și roșii, din fir albastru, purpuriu și cărămiziu, erau prinse de jur împrejurul marginii de jos a mantiei albastre.

Peste aceasta, purta o haină mai scurtă, numită *efod*, făcută din aur, de fir albastru, purpuriu, cărămiziu și alb. Marele preot își lega pe mijloc efodul, cu un *brâu* de aceleași culori. Efodul era fără mâneci și avea câte o plăcuță de aur pe fiecare umăr. Pe fiecare plăcuță se afla câte o *piatră de onix de culoare închisă*. Iar pe aceste două pietre erau scrise *numele celor douăsprezece seminții* ale lui Israel - câte șase pe fiecare piatră.

Peste această haină scurtă era un *pieptar* - lucrul cel mai sfânt din îmbrăcămintea marelui preot. Acesta îi atârna de pe umeri, legat cu un șnur albastru, și era prins de talie ca o vestă. Pe pieptar erau țesute în aur douăsprezece pietre, aranjate pe patru rânduri, câte trei pietre pe fiecare rând. Fiecare dintre cele douăsprezece pietre purta numele uneia dintre cele douăsprezece seminții ale lui Israel.

Pe partea dreaptă și pe cea stângă a pieptarului se aflau două pietre mai strălucitoare, numite *Urim și Tumim*. Când marele preot îl întreba ceva pe Dumnezeu, Dumnezeu răspundea făcând ca un nimb de lumină să înconjoare piatra din dreapta, dacă răspunsul Lui era da, sau făcând să apară un nor pe piatra din stânga, dacă răspunsul era nu.

De ce credeți că a ales Dumnezeu această îmbrăcămintă pentru marele preot? Fiindcă dorea ca oamenii să vadă și să știe că marele preot avea de făcut o lucrare sfântă și importantă.

Lucrarea marelui preot

Înainte ca marele preot să intre în Locul Prea Sfânt, în fiecare an, în *Ziua Ispășirii*, copiii lui Israel se pregăteau pentru acel eveniment sacru. Ei făceau curățenie prin tabără și se rugau mult, mărturisindu-și păcatele în fața lui Dumnezeu. Aceasta era o zi de judecată, dar și de binecuvântare. Aveau să fie primite jertfele lor? Și păcatele aveau să le fie iertate? Avea să fie curățit sanctuarul?

În această zi sfântă, înainte să intre în sanctuar, marele preot se dezbrăca de veșmintele sale scumpe. Dumnezeu îi poruncise să se îmbrace cu o tunică sfântă, de in, să se încingă cu un brâu de in și să-și acopere capul cu o mitră de in.

Sunt sigură că marele preot tremura când intra în sanctuar. Poporul aștepta și se ruga ca Dumnezeu să ofere binecuvântarea Sa. Oamenii din popor nu puteau să intre, însă în inima lor mergeau după marele preot. Ei ascultau cu atenție sunetul clopoțeilor de la mantia lui și așteptau cu nerăbdare ca el să vină afară. Știau că, dacă păcatele lor sau păcatele marelui preot nu erau mărturisite, el putea fi distrus de slava prezenței lui Dumnezeu.

În *Ziua Ispășirii*, se alegea un *vițel și doi țapi*. Mai întâi, era jertfit vițelul pentru păcatele marelui preot și ale familiei lui. Apoi era jertfit un țap pentru păcatele poporului.

Înainte de a duce sângele acestor jertfe în prezența lui Dumnezeu, marele preot ducea doi pumni de tămâie în Locul Prea Sfânt. Ducea și *carbuni aprinși*, de pe altar, în fața Domnului. Tămâia o puneă pe foc, pentru ca fumul de tămâie să acopere scaunul îndurării. În felul acesta, viața lui era protejată de slava prezenței lui Dumnezeu.

Apoi marele preot lua sângele vițelului și îl stropea pe scaunul îndurării/capacul ispășirii, deasupra Celor Zece Porunci. Apoi stropea sângele în fața scaunului îndurării de șapte ori (un număr desăvârșit). Făcea același lucru cu sângele țapului. Când părăsea sanctuarul,

păcatele poporului fuseseră transferate asupra lui și el purta vina lor.

Apoi marele preot ieșea din cort și stropea din sânge partea de afară a cortului întâlnirii și altarul, curățindu-le și pe ele.

Ce se întâmpla cu țapul celălalt? Soarta celor doi țapi se stabilea atunci când marele preot trăgea la sorți pentru ei. Aceasta se putea face luând două fire de paie și alegând unul dintre ele. Un țap era ales pentru arderea de tot, iar celălalt era ales ca *țap de trimis* (sau țap ispășitor).

După ce marele preot ieșea din sanctuar și jertfele fuseseră primite de Dumnezeu, el își puneă mâinile pe capul țapului de trimis și mărturisea păcatele copiilor lui Israel, pe care acum le purta el. Apoi țapul era dus în pustie și lăsat liber. Țapul de trimis ducea cu el, departe, toate păcatele. Oamenii se simțeau atât de fericiți, știind că păcatele lor erau îndepărtate! (vezi *Patriarhi și profeți*, pag. 355, 356).

Isus Hristos - Marele nostru Preot

Domnul Isus este Marele nostru Preot (vezi Epistola către Evrei). Ce înseamnă aceasta? Aduceți-vă aminte că sanctuarul de pe pământ era o umbră sau o reflectare a sanctuarului din cer. De aceea, marele preot de pe pământ îl reprezenta pe Isus, Marele nostru Preot. Să vedem ce încerca Dumnezeu să ne învețe.

Veșmintele scumpe pe care le purta marele preot ne arată sfințenia lucrării lui. Lucrarea Domnului Isus pentru noi este sfântă și onorată de Dumnezeu. Vă aduceți aminte de cele douăsprezece pietre de pe pieptarul marelui preot? El purta aceste pietre pe inima lui, ca să arate că toate cele douăsprezece seminții erau importante.

Credeți voi că Isus ne poartă pe inima Lui? Ar fi foarte bine să fiți siguri de lucrul acesta! Noi nu suntem doar pe inima Lui - suntem în ea!

Marele preot intra în prezența lui Dumnezeu în Locul Prea Sfânt. După moartea și învierea Sa, Isus, Marele nostru Preot, a în-

trat în prezența Tatălui nostru din cer. Prin ce se deosebea El de marele preot de pe pământ? Isus era un Mare Preot desăvârșit - sfânt, nevinovat și fără pată. Și El a intrat în cortul mai mare și mai desăvârșit - nu într-unul făcut de oameni, ci chiar în cer (Evrei 7,26; 9,24).

Isus a intrat în prezența lui Dumnezeu prin *propriul* Său sânge, nu cu sânge de viței și de țapi. Vedeți, marele preot din sanctuarul de pe pământ trebuia să intre în prezența lui Dumnezeu an după an, cu jertfe care nu puteau îndepărta păcatele. Isus a intrat o dată, cu propriul Lui sânge, și acest lucru este îndestulător pentru ca să distrugă păcatul și să ne salveze pentru toată veșnicia (Evrei 9,12.27).

Vă aduceți aminte că, atunci când a murit Isus, perdeaua spre Locul Prea Sfânt a fost ruptă de sus până jos? Biblia ne spune că, prin sângele Său, Domnul Isus ne-a deschis o cale nouă, prin perdeaua dinăuntru, adică prin trupul Său. Când trupul lui Isus a fost „sfâșiat” pentru noi, când a murit pe cruce, ne-a fost deschisă calea ca să ne apropiem de Dumnezeu. Isus este atât jertfa noastră, cât și Marele nostru Preot (Evrei 10,19.20).

Isus ne mântuiește în mod desăvârșit, dacă venim la Dumnezeu prin El. El este Ușa pentru noi. El este perdeaua. El ne-a deschis calea spre tronul lui Dumnezeu.

Textul de memorizat ne spune că Isus mijlocește pentru noi. Această mijlocire înseamnă că Isus nu ia doar locul nostru, ci ne ia și apărarea. Isus este ca un avocat de la tribunal, care îi ia apărarea clientului său. El este ca și Camelia, care i-a luat apărarea lui Amad! Isus este la dreapta lui Dumnezeu (aceea este partea cea bună) și ne ia apărarea.

Măine, vom continua să învățăm despre lucrarea importantă pe care o face Domnul Isus pentru noi, în cer.

Întrebări pentru discuție

Vorbiți pe rând despre o ocazie în care v-ați simțit cu adevărat iubiți de cineva.

Vă aduceți aminte de o împrejurare în care cineva v-a luat apărarea? Cum v-ați simțit față de persoana aceea?

VINERI

Siguri în Domnul Isus

Text de memorizat

Evrei 9,27.28: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfa o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mântuirea celor ce-L așteaptă.”

Judecata

Întotdeauna mi-a plăcut să citesc despre Daniel, care a fost dus departe de casa lui, în Babilon. Curajul lui Daniel mă uimește. Pe când studia și învăța să slujească la curtea unui rege păgân, el a refuzat să consume mâncarea servită la masa regelui. El s-a rugat Dumnezeului său, chiar și atunci când putea să moară din cauza aceasta. El a ascultat de Dumnezeu, indiferent care a fost prețul. Iar Dumnezeu l-a binecuvântat și l-a salvat.

Când Daniel a ajuns mult mai în vârstă, Dumnezeu i-a dat o viziune (Daniel 8). În acea viziune, Dumnezeu i-a vorbit despre prima venire a Domnului Isus. El chiar i-a spus lui Daniel când urma să moară Isus, Mesia! În această profecie, Dumnezeu i-a vorbit lui Daniel și despre judecata finală și despre sfârșitul lumii.

Daniel 8,14 spune astfel: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți [sau ani, în timp profetic]; apoi Sfântul locaș va fi curățit!” Aceste „seri și dimineți”, adică zile, din profecie, sau ani adevărați, s-au terminat în anul 1844. Noi credem că, la data aceea, Isus a început o lucrare spe-

cială de judecată în sanctuarul din cer.

Ieri am învățat despre Ziua Ispășirii și despre lucrarea marelui preot. Din cauza necurăției evreilor, marele preot prezenta sângele jertfelor în fața lui Dumnezeu (Leviticul 16,16). Am vorbit despre felul în care marele preot stropea sângele jertfelor, pentru a „curăți” sanctuarul de păcatele israeliților.

Haideți să recapitulăm. În sanctuarul din cer, cine este Marele nostru Preot? Da, Isus! Și cine a luat păcatele noastre asupra Lui și a murit pentru ele pe cruce? Isus.

Însă vedem că, în Ziua Ispășirii, marele preot lua păcatele poporului și le așeza asupra țapului de trimis. Pe cine ar putea reprezenta țapul acela? Cine este îngerul care a păcătuit pentru prima dată în cer și care i-a ispitit pe Adam și Eva? Da, este Lucifer, care acum se numește Satana. Țapul de trimis îl reprezintă pe el.

Când se va încheia judecata finală, Isus îl va izgoni, îl va nimici și niciodată el nu ne va mai putea necăji!

Locul de întâlnire

În Locul Prea Sfânt se afla chivotul, iar în chivot era Legea sfântă a lui Dumnezeu. Deasupra Legii era scaunul îndurării. Iar deasupra acestuia, Shekinah, slava lui Dumnezeu. De ce i-a poruncit Dumnezeu lui Moise să aranjeze așa obiectele din Locul Prea Sfânt?

Prin aceasta, Dumnezeu ne învață că Legea Lui este sfântă, curată și bună, așa cum El este sfânt, curat și bun. Legea nu poate fi schimbată. Dacă putea fi schimbată Legea, Isus nu ar fi trebuit să moară. Însă noi știm sigur că Isus a murit pentru voi și pentru mine. Spuneam ieri că El a intrat la Tatăl, în cer, ca să prezinte sacrificiul Său pentru noi, așa cum intra marele preot în Locul Prea Sfânt pentru poporul Israel. Și Dumnezeu a primit jertfa Domnului Isus!

Satana susținea că Legea lui Dumnezeu nu poate fi ținută. El spunea că, din cauza aceasta, Legea este nedreaptă. Dar Isus a păzit-o în mod desăvârșit și a dovedit că Satana nu are dreptate.

Atunci, de ce a așezat Dumnezeu scaunul îndurării deasupra Legii? Cum putea El să respecte această lege și să-i mântuiască pe cei păcătoși, ca voi și ca mine? Să vă spun o întâmplare, ca să vă ajut să înțelegeți cum Se poartă Domnul Isus, Mântuitorul și Apărătorul nostru, la judecată, cu Satana - acuzatorul nostru.

Iosua și Îngerul

Dumnezeu i-a dat o viziune profetului Zaharia. În această viziune, Dumnezeu i-l arată lui Zaharia pe un mare preot, numit Iosua. Iosua stă în picioare în fața Îngerului Domnului, iar Satana stă la dreapta lui, acuzându-l.

Iosua nu este îmbrăcat așa cum se îmbrăca marele preot în Ziua Ispășirii. Este îmbrăcat cu haine murdare, când se înfățișează în fața Îngerului. Hainele murdare reprezintă păcatele poporului, pe care Iosua le poartă acum asupra lui.

Satana aduce argumente și spune: „Nu este drept!” El îi arată Îngerului păcatele poporului lui Dumnezeu. Și Satana zice: „Uite! Aceste păcate sunt motivul pentru care Tu nu-i poți mântui pe acești oameni!”

Iosua nu se poate apăra nici pe el, nici pe poporul său de acuzațiile lui Satana. El știe că Israel este vinovat. El mărturisește această vinovăție în fața Îngerului. Marele preot contează pe îndurarea Domnului Isus.

Atunci Îngerul (care este Isus) spune: „Domnul să te mustre, Satana! Domnul să te mustre, El care a ales Ierusalimul! Nu este el, Iosua, un tăciune [care a fost] scos din foc?” Apoi Isus poruncește: „Dezbrăcați-l de hainele murdare de pe el!” El privește la Iosua și-i spune: „Iată că îndepărtez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!” Domnul Isus îl acoperă pe Iosua cu haina neprihănirii Sale.

Ca și Iosua, noi stăm îmbrăcați cu hainele murdare ale păcatelor noastre. Dar Isus, Marele nostru Preot, stă pentru noi în fața lui Dumnezeu. El l-a învins pe Satana, prin jertfa Sa de la Calvar.

Și în felul acesta ne apără. Nici un om care îl primește pe Isus ca Domn și Mântuitor nu poate fi smuls din mâna Lui!

Să fim în siguranță în El

Un alt fel de a spune că purtăm haina neprihănirii lui Isus este să spunem că suntem „în El”. Această expresie se folosește de multe ori în Noul Testament.

Ce înseamnă să fim „în Hristos”? Iată o ilustrație despre ce înseamnă aceasta. Veți avea nevoie de o Biblie și de un semn de carte sau de o foaie de hârtie. Să zicem că Biblia pe care o aveți îl reprezintă pe Isus. Când privește la Isus, ce vede Dumnezeu? Îl vede pe Fiul Său preaiubit, desăvârșit!

Când Se uită la voi și la mine, ce vede Dumnezeu? Eu știu că El ne iubește foarte mult, însă noi suntem păcătoși.

Acum deschideți-vă Biblia, cam la mijloc. Luați foaia de hârtie (sau semnul de carte), puneți-o în Biblie și închideți-o. Cine spuneam că este Biblia? Da, Isus. Și cine este foaia de hârtie (semnul de carte)? Voi. De data aceasta, când privește la voi, pe cine vede Dumnezeu? Doar pe Isus! Așa cum foaia de hârtie este ascunsă în Biblie, când suntem în Hristos, suntem ascunși în El. Și când Se uită la voi, Dumnezeu vede numai viața frumoasă, desăvârșită, a lui Isus.

Iată, copiii, așa vom putea sta în picioare la judecata finală. Dacă îl primim ca Domnul și Mântuitorul vieții noastre, Isus va sta în locul nostru. El este neprihănirea noastră, bunătatea noastră.

Întrebări pentru discuții

Activitate

Citiți Epistola către Efeseni și numărați de câte ori se găsește în ea expresia „în El” sau „în Hristos”.

Cineva a spus că, atunci când purtăm haina bunătății lui Isus, ea ne încălzește și ne ajută să devenim mai mult asemenea Lui. Vorbiți cu familia voastră despre felul în care ar putea fi adevărat lucrul acesta.

SABAT

Cerul pe pământ

Text de memorizat

Apocalipsa 21,2,3: „Și eu [Ioan] am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, Noul Ierusalim... Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: 'Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor.'”

Mă întorc repede!

Avionul era plin de oameni, când a aterizat pentru un timp scurt înainte de a-și lua zborul spre destinația finală. Câțiva pasageri noi s-au îmbarcat, ca să zboare până la următorul oraș.

Soțul meu, care e pastor, se afla în avionul acela. El a văzut o tânără mamă care urca în avion, cu doi copii. Un copil era nou-născut și trebuia dus în brațe. Celălalt era o fetiță de vreo patru ani. Avea păr blond, ondulat, și ochi mari, albaștri.

Mama, asemenea celor mai multe mame care au copii foarte mici, avea mâinile pline cu bagaje. Nu ducea doar copilașul, ci avea și alte lucruri - o geantă cu scutece și un cărucior de copil. Însă nu găsea un loc unde să pună căruciorul. Așa că mama a trebuit să plece ca să găsească un loc pentru cărucior.

Explicându-i aceasta fiicei sale de patru ani, mama a trebuit să o așeze pe scaun și i-a dat o carte, ca să se uite prin ea. Înainte de a pomi pe culoar cu copilașul cel mic, ultimele cuvinte pe care i le-a spus fiicei ei au fost acestea: „Mă întorc repede”.

Ochii fetiței au urmărit-o pe mămica, de-a lungul culoarului. Nu arăta deloc fericită de plecarea mamei. Credeți că s-a uitat mult prin carte? Nu! Dorea să știe când se întoarce mama. Se uita tot timpul, nerăbdătoare, la ușa avionului.

Mama n-a fost plecată mult timp - doar câteva minute. Însă

fetei, timpul acesta i s-a părut probabil cât o veșnicie. Vă puteți imagina cum i s-a luminat fața când mama a reapărut! Fetița a devenit din nou vioaie și bine dispusă. Mama ei promisese că se va întoarce și, așa cum fac toate mamele bune, s-a întors!

Același Isus

Întâmplarea pe care tocmai v-am spus-o îmi aduce aminte de o relatare biblică. În Fapte 1,9-11 citim că, după ce le-a spus ultimele cuvinte ucenicilor, Isus a fost răpit la cer chiar în fața lor și un nor L-a ascuns de ochii lor. Ei se uitau cu ochii pironiți spre cer, până când El a dispărut. Dintr-o dată, doi oameni îmbrăcați în alb au stat lângă ei.

„Bărbați galileeni”, au spus ei, „de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte 1,11). El Se va întoarce.

Din sala tronului lui Dumnezeu

Dumnezeu ne-a dat cartea Apocalipsa prin ucenicul Ioan, ca să ne arate ce urma să se întâmple pe pământ. Ea se numește Apocalipsa, adică „Descoperire”, fiindcă ne descoperă, sau ne vorbește, despre Domnul Isus. În ea ni se descrie timpul sfârșitului. Ioan fusese dus ca întemnițat pe insula Patmos, fiindcă predicase Cuvântul lui Dumnezeu și Îl urmase pe Domnul său, Isus Hristos. Și, în timp ce bătrânul ucenic stătea pe insula aceea singuratică, Isus i-a dat o viziune despre ce urma să se întâmple înainte de întoarcerea Sa pe pământ.

În cartea Apocalipsa, Ioan ne spune că, în viziunea aceea, el a privit în cer, în sala tronului. A văzut tronul și pe Dumnezeu stând pe el. El a văzut multe ființe care I se închinau lui Dumnezeu. S-a uitat și a văzut un Miel junghiat și un Leu din seminția lui Iuda. Iar îngerii ieșeau din sala tronului și aduceau la îndeplinire cu mult interes voința lui Dumnezeu.

În Apocalipsa 5, Dumnezeu ține un sul în mâna dreaptă. Sulul e sigilat cu șapte pecetei - numărul desăvârșirii lui Dumnezeu! Un înger întrebă cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetele?” Și nu se găsea nimeni, nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea și să se uite în ea” (versetele 2, 3).

Ioan a plâns pentru că nimeni nu putea deschide acest sul important. De ce credeți că plângea? Eu cred că Ioan știa că, dacă sulul nu putea fi deschis de cineva vrednic, pentru el nu era nici o speranță.

Însă atunci, o persoană din sala tronului i-a spus: „Nu plânge! Iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte pecetei ale ei” (versetul 6).

Atunci, în loc de un Leu, Ioan a văzut un Miel, arătând ca și cum ar fi fost junghiat. Mielul stătea în mijlocul tronului. Toate făpturile vii și bătrânii au îngenunchat înaintea Mielului, și mii și mii de îngeri au înconjurat scaunul de domnie și au cântat astfel: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (versetul 12). Și împreună cu această imensă mulțime, „toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri” s-au aruncat la pământ și I s-au închinat Mielului și I-au cântat imnuri de laudă (versetul 13).

Apocalipsa ne prezintă în continuare descrierea timpului sfârșitului, de pe pământ, așa cum o știm. Pentru că Isus, Mielul nostru, este vrednic și poate să deschidă cartea, pecetele sunt deschise. Îngeri puternici ies din sala tronului lui Dumnezeu, ca să împlinescă voința lui Dumnezeu pe pământ. Oamenii de pe pământ sunt judecați și copiii lui Dumnezeu sunt mântuiți. Mai întâi, cei care au murit în Hristos sunt înviați și înălțați la cer, ca să-L întâmpine pe Isus în nor, și apoi noi, care suntem în viață, vom merge ca să fim împreună cu El.

Cetatea Sfântă coboară

În această viziune, Ioan a văzut Cetatea Sfântă, în care locuiesc Dumnezeu și poporul Său. Ea a coborât din cer. Plin de fericire, Ioan a descris-o astfel: „având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul. Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți, și la porți, doisprezece îngeri. Și pe ele erau scrise niște nume: numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel” (Apoc. 21,11.12).

Citiți descrierea cetății, în Apocalipsa. Temeliile zidurilor cetății sunt împodobite cu tot felul de pietre prețioase. Ioan amintește *același* pietre prețioase, ca și cele care se aflau pe pieptarul marelui preot! Tot așa cum ne-a purtat pe inima Lui, Marele nostru Preot ne înconjoară acum cu iubirea Sa.

Sfânta Cetate, din textul de memorizat, va fi pe pământ. Adevăratul sanctuar al lui Dumnezeu va fi cu noi pentru veșnicie!

Când era pe pământ, Isus S-a rugat astfel: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17,24).

Când Isus va reveni, Îl vom vedea față în față. Nu va exista nimic între noi. Vom vedea slava Lui!

Până atunci

Dacă Îl iubim pe Isus, vom păzi poruncile Lui și Îl vom urma oriunde ne conduce. El ne prețuiește și trebuie ca și noi să Îl prețuim.

Să privim mereu la Isus. Dumnezeu ne spune că, privind la Isus Hristos, devenim ca El. Nimic „nu ne poate despărți de iubirea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus; nu fiindcă noi Îl ținem pe El așa de tare, ci fiindcă El ne ține pe noi așa de strâns” (Istoria Faptelor Apostolilor, pag. 553).

Isus ne spune: „Eu vin curând!” „O, da! Te rugăm, vino, Doamne Isuse!” (vezi Apoc. 22,20).

„Nebunia“ lui Dumnezeu

Lucian Cristescu

In vara lui 1995, când am aflat despre intenția Diviziunii Nord-Americane de a realiza o campanie de evanghelizare prin TV- satelit, i-am spus fratelui Brad Thorp: „Evanghelizare pentru handicapați...”

„Este adevărat, mi-a răspuns fratele Thorp - „dar măcar este evanghelizare. Decât nimic...?”

În mintea mea și a oricui, era limpede că toată această tevdatură, cu mare cheltuială de bani și cu multă mișcare de scenă, avea noimă doar acolo unde oamenii erau lipsiți de dorința de a mărturisi, acolo unde lipseau evangheliști în carne și oase, acolo unde poporul lui Dumnezeu era... handicapat, din punct de vedere misionar.

Adică: „dincolo”, dar nu la noi!

În ianuarie, iarna lui 1996, când fr. Brad Thorp a împărțit în comitetul uniunii proiectul unei noi campanii prin satelit - NET '96 dar de proporții mult mai ample, în care era posibil să găsim și noi un loc, am murmurat. Aș fi dorit să ocolească subiectul acesta. Dar fr. Thorp nu putea să nu vorbească despre el, pentru că tocmai ieșise din experiența inedită a lui NET '95, iar impresiile câștigate în acea aventură păreau să-l impulsioneze în mod neobișnuit. „Da”, am murmurat. Pe lângă obiecțiile mele de mai sus, aveam deja atâtea pe cap, încât am rămas în rezervă. De aceea, în ciuda apatiei mele, la entuziasmul fr. Bocăneanu, m-am supus, spu-nându-i celui ce ne adusese „bucuria” aceasta:

„E ca și când soția mi-ar aduce vestea bună: Încă un copil, al 9-lea!”

Dacă am făcut toată această introducere, este pentru a vă împărtași schimbarea serioasă produsă în viziunea mea, pe care nu filozofarea despre, ci implicarea în experiența NET '96, și apoi rezultatele lui, ne-au adus-o:

- într-o perioadă de numai 5 săptămâni, aproximativ 60.000 - 80.000 de oameni (fără a-i socoti pe adventiști!) au fost confrunțați cu lumina adevărului prezent, doar în țara noastră. Într-un timp atât de scurt, cine ar reuși o asemenea performanță?

- dintre aceștia, cam 6.000 au luat decizii pentru botez; 722 au primit deja botezul; 3.515 urmează serios la clasa de botez; iar alți 4.021 sunt deja înscriși la seminarii biblice pentru începători. Fantastic! Este incredibil în condițiile evanghelizării obișnuite!

Vedeți? Lumea noastră și-a schimbat profund configurația mentală și sufletească. Dependența bolnavă a oamenilor față de mijloacele de mediatizare vizuale (TV), computerizarea felului de gândire al generației tinere au modificat puternic canalele de acces la sufletul oamenilor. Vrei, nu vrei, trebuie să accepți schimbarea de direcție a curenților, dacă vrei să prinzi pește. Așadar, într-o lume schimbată, n-ai decât să-ți adaptezi metodele. Ferice de cei ce rămân elastici, de cei ce „întineresc iarăși (lucru împotriva naturii!) ca vulturul”.

Pe lângă aceste aspecte de circumstanță, care explică doar curiozitatea pentru prima participare, sunt și lucruri adânci, mai de esență, care duc la convertirea impresionantă a multora.

Imaginea rămâne cea mai puternică unealtă în comunicare. Mântuitorul a știut-o! De aceea, El nu vorbea decât în imagini, în pilde! (Marcu 4,33.34) Din nefericire, mai ageră decât fiii luminii, lumea a monopolizat această forță, utilizând-o în sens negativ. Văd, în sfârșit, pentru prima dată, că biserica ia în mâinile sale instrumentul ce i se cuvenea de drept și-l folosește pentru Cer.

Și care evanghelist celebru ar fi ajuns la Sic sau la Starchiojd, la Darova sau la Popricani? NET '96 a ajuns însă, în toată strălucirea tehnologiei! Oamenii au fost copeșiți! Într-atâta încât au fost gata să lase tot și să vină după Hristos!

Cu ocazia vizitelor mele, am cunoscut într-un oraș un tânăr student la teologie (neadventistă). Și, fiind în ultimul an, se gândea la lucrarea de licență.

Mai cunoscuse el în copilărie niște pocăiți... Și, pentru că azi se cere să iei poziție, să fii combativ, a ales să scrie despre adventiști. Zis și făcut. Dar, pentru aceasta trebuia să se documenteze, cât de cât. Astfel, a aflat unde este biserica și, împreună cu prietena lui, a poposit în curtea ei chiar când frații pregăteau aparatele pentru NET '96. Amabilitatea simplă a unei surori și invitația de a lua parte la *Descoperiri în profetie* i-au înduplecat pe amândoi. Așa a fost în prima seară. Și uite-așa, pe măsură ce tânărul preot asista la conferințe, titlul lucrării sale de diplomă începea să se schimbe: adventismul i se descoperea tot mai puțin ticălos, chiar nevinovat, ba chiar purtătorul de lumină al întregii revelații divine, rostite în termenii cei mai actuali!

Copleșit de noua față a credinței, preotul cu inima sinceră pornește un șir de reforme! Iar prietena lui nu se lasă mai prejos! Când au ocazia, fac altarul împreună, cântă imnuri advente, studiază „lecțiunea” zilnic... Și se gândește tânără pereche: *mai trebuie să așteptăm mult până intrăm în apa botezului!*

Spuneți-mi, prieteni, ați mai întâlnit o schimbare atât de rapidă și de profundă? În mod sigur, Duhul Sfânt era în NET '96!

Prin călătoriile mele, am poposit anul acesta la Sic - o altă lume, în care timpul s-a oprit. Când pășești în Sic, parcă trăiești o întoarcere în istorie. Ca să poată rezista acolo, chiar și adventismul a trebuit să ia o înfățișare medievală.

Și iată că, subit, apare NET '96! O comunitate etnică, rezistentă la tot ce e nou, este deodată captată

de sorbul ultranovator. Dacă vreți să știți, cea mai mare participare de pe întinsul întregii conferințe Transilvania de nord a fost chiar aici, la Sic! În mod constant, 240 de oaspeți, și chiar mai mulți, au frecventat, uimiți, conferințele lui Mark Finley.

O fetiță vioaie de 16 ani (am s-o numesc Eva), însetată de viață, soare, râsete și... ceardaș, a prins zvonul despre emisiunile prin satelit și a venit la biserica de pe deal. Inima ei tânără a fost captivată. Acasă, Eva le-a povestit entuziasmată părinților ce văzuse și auzise. Aceștia însă, oameni trecuți prin lume, au privit încruntați. Nu le surâdea deloc perspectiva adventistă. Așa că... „fă bine și lasă prostiile astea!“

Dar fata - una știa. Atunci au cerat-o. Au muștrat-o. Au urecheat-o și... încă multe! Dar toate degeaba.

Pe când nu mai știa u ce să facă, de teamă că își vor „pierde“ comoara de față, le-a venit o idee grozavă: ia să-i ascundă hainele de sărbătoare și... gata! În rânduielile foarte riguroase ale locului, nimeni nu poate merge la biserică decât în hainele de sărbătoare. Eva, însă, nu zise nimic. Cumva își înjgheabă un alt rând de haine bune, le puse într-o sacoșă, iar apoi... plecă „într-o doară“, așa cum pleacă fetele seara - pe uliță sau în centrul satului. „I-au ieșit gârgăunii din cap!“ - murmură tata, privind-uși, liniștit, din urmă, copila. În locuința unei familii de frați, Eva continua să-și schimbe veșmintele și să participe la NET.

La marele apel de consacrare, piciorușele care jucau cu atâtea sete ceardașul au lovit încă o dată pământul. Sări în picioare, cu inima frântă pentru Isus, vrând să fie cu totul a Lui! Emoționați de mărturia incandescentă a fetei, alții îi umară exemplul. Din pricina lacrimilor care curgeau fără reținere, nimeni nu vedea îngerii, îngrămădiți la emoționanta scenă.

În cele din urmă, se făcu tăcere; se auzi glasul tremurând al copilei: „Vă rog din suflet, nu le spuneți nimic părinților mei, ca să nu afle și să mă împiedice astfel să mă botez! După botez, nu-mi mai pasă: sunt a lui Isus și poate să mi se întâmple orice!“

Da. Aici este degetul lui Dumnezeu, singurul care poate întoarce inimi! Iar NET '96 a fost ocazia Lui pentru mii și mii de suflete care n-ar fi auzit altfel despre El.

Înainte de a pune punct, nu pot să nu avertizez împotriva unei erori diabolice rafinate, care poate fi fatală pentru preușita lui NET '96. De curând, un pastor bun m-a întrebat: „După NET, am de gând să continui cu serialul de casete video ale lui Kenneth Cox despre Apocalipsa. Ce zici, e bine?“ M-am umplut de supărare! La scurt timp după aceea, greșeala de care mă temeam atât de mult am reauzit-o și din gura altor colegi.

Și care-i greșeala? Iat-o: impresionați de răspunsul pozitiv puternic pe care îl dă lumea la vestirea Evangheliei pe calea undelor, suntem ispititi să con-

fundăm metoda cu conținutul, să continuăm să dăm serial după serial și să-i obișnuim pe oameni cu spectacolul, cu fața publică a evanghelizării, doar cu partea „plăcută și ușoară“ (cum spune sora White). Dar, fraților, dragostea nu se transmite prin unde, ci prin carne! Relația om-om nu poate fi înlocuită cu nimic. Deja am indicii amare că, acolo unde NET '96 n-a fost urmat de programe cu oameni în carne și oase, cu seminarii biblice și cu grupe de sprijin, au rămas doar impresii mintale lipsite de entuziasm și de orice dorință de a deveni ucenic al lui Hristos.

NET '96 nu este decât o cale de trezire a interesului care aduce o oaie răătăcită în cercul cald și axat pe cercetarea Cuvântului; sau este o cale de seceriș pentru deciziile pe care contactul cald, personal, și cercetarea personală a Cuvântului le-au zămislit.

De acum, urmează turul doi al lui NET; și turul trei... Acum știm ce-avem de făcut în timpul lui NET și, mai ales, după aceea. Campania Națională de Evanghelizare a pornit cu dreptul! Nici nu ne gândeam noi la așa trezire, la așa roade!

Și eu, care - în deșteptăciunea mea - credeam că NET '96 este doar pentru „handicapați“...

Ce bine, Doamne, că n-ai lăsat lucrarea în mâna mea!

Lucian Cristescu conduce Asociația pastorală și evanghelizarea în Uniunea română.

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu
Consultanți Aron Moldovan, Ioan Cămplian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Huțanu, Virgil Peicu, Teofil Petre, Iosif Suci, Victor Zgonea

Secretar de redacție

Mihai Ghiocaldă

Tehnoredactare George Toncu

Textul prelegerilor puse la dispoziție de Conferința Generală a Fori revizuit de Alina Bădea și Lori Gheorghită.

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Dorim să creăm un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care

le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Apreciam articole care tratează aspecte legate de experiența personală, puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă, articole pentru copii. Vă rugăm să păs-

trați o copie, deoarece exemplarul trimis va fi reținut la redacție pentru o posibilă publicare. Articolele se vor scrie la două rânduri și nu vor depăși trei coli format A4. Ele vor fi însoțite de numele autorului, adresa și telefonul. Nu publicăm articole nesemantate. Imprimată la Tipografia **Viață și sănătate**. Adresa: str. V. Braniște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXIII nr. 11